

Катлийн Удиуиз

ШАНА

КНИГА ВТОРА

КАТЛИЙН УДИУИЗ ШАНА КНИГА 2

Превод: Колектив

chitanka.info

Лондон 1750. Време на крале и пирати.

Красива и своенравна дъщеря на богат земевладелец се омъжва тайно в затвора за един осъден на смърт...

Шана — жена с гореща кръв, готова на всичко, за да постигне мечтите си.

Рурк — мъжът способен да даде живота си, за да я притежава.

Спираща дъха вихрушка от драматични сцени на страст и гордост, на интриги и насилие.

Но накрая любовта побеждава...

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

От острова ехтяха топовни гърмежи. В продължение на един доста неприятен момент Рурк очакваше, че капитан Харпиен и останалата на борда част от екипажа ще се нахвърлят върху него. Но пиратите стояха един до друг на кърмата и бяха вперили очи в острова. Него, Рурк, сякаш го бяха забравили. Той се обърна към въжетата, в които бе омотан, и се опита да развърже моряшките възли. Но примките бяха здрави като железни скоби.

Тишината отново се спусна над нощта. Чуваше се само едно поскърцване във вътрешността на кораба, пляскането на вълните по него и приглушени гласове, проговарящи понякога. На острова на Трейхърн вече нищо не помръдваше.

Бяха изтекли почти два пясъчни часовника, когато откъм мачтата се чу вик. На пиратския кораб се заговори, че акостиралата група била на обратния път. Това наистина не отговаряше на надеждите, които Рурк бе таил, но въпреки това той изпусна една въздишка на облекчение. Може би все още имаше някакъв шанс да преживее тази авантюра с Божията помощ.

Още в следващата минута тази възможност изглеждаше доста съмнителна: Харпиен връхлетя откъм кърмата и извади в движение ножа си. Сърцето на Рурк спря, но после плахо затуптя отново. Защото ножът не потъна в неговата плът, а във въжетата, които го бяха обвързали.

— Май сте ни направили добра услуга, а, момко — извика капитанът и забърза нататък към перилата.

В нощта прозвуча изсвирване с уста, малко по-късно завърналите се пирати се нароиха по кораба, вдигнаха на борда чували и скринове, пълни с плячка. Рурк се бе стаил в тъмната сянка от другата страна на борда и видя в общия хаос възможност да скочи от кораба и да доплува до сушата. Тъкмо си изуваше сандалите, когато на борда бе повдигнат с огромно усилие един голям сандък с изкусна дърворезба, който обичайно стоеше в салона на господарската къща,

под картината на починалата съпруга на Трейхърн, мисис Джорджиана. Шестима мъже трябваше да се напънат, докато сандъкът с тъп трясък се стовари на палубата. Рурк пристъпи по-наблизо. Студена пот обля челото му.

Изведнъж откъм лодката проехтя приглушен вик. Рурк настръхна. Като прикован, той не отлепяше поглед от капитана мелез, който сега прескачаше през парапета и протегна ръка да вдигне на борда една човешка фигура, завързана от главата до петите в един чувал. Отдолу се подаваха ритаци тесни глезени и нежни, малки боси крака. Около добре оформените прасци плющяха парцали от нощница.

Рурк изруга тайно под светлината на фенерите. Моряците тъкмо прерязваха въжетата и махаха ютения чувал от фигурата. Рурк втренчи поглед в най-бесните зелени очи, които някога бе виждал.

— А, вие сте тук значи! — изкрещя по него Шана. — Мерзавец.

Тя вече бе взела в ръце едно от малките весла, които бяха облежани на перилата, и то просвистя с пълна сила към черепа на Рурк. Рурк се наведе, оръжието се разби на две с трясък в мачтата. С нацърбената част в ръка Шана изкрещя като луда от болка и бяс.

— Безмозъчни тъпаци! — изкрещя Рурк към капитана Пелие и мъжете му. — Не виждате ли какво сте направили? Това е дъщерята на Трейхърн. Сега господарят на острова ще ви преследва с хиляда издути от жажда за мъст платна. Краят ви е така сигурен, както и аминът в църквата.

— И още как! — изфуча Шана към Рурк. — А аз самата ще се погрижа баща ми да обеси първо вас. И когато после нахрани акулите с вашия разлагащ се труп, аз ще се смея. Смея. Смея.

В този момент Рурк вече не виждаше изход от обърканото положение. Ако ставаше дума само за него, бягството щеше да е детска игра. Но сега важното беше да намери начин и за Шана. А за това беше необходим внимателно изготвен план. Ако изобщо имаше още някакъв шанс.

Тримата други пленници бяха изкачени на палубата. Рурк ги разпозна — роби като него. Хвърлиха ги грубо на палубата и ги завързаха за перилата. Рурк си помисли, че за тях нямаше да се променят много неща — от едно робство те бяха попаднали в друго. Но сега наистина им предстоеше живот под ударите на камшика на нечовешки робовладелци.

Пристигането на Шана предизвика брожение сред екипажа. От всички ъгли на кораба изпълзяха пирати, за да позяпат ослепителната красавица, чиято златна коса се вееше диво около нежни рамене. Рурк видя ясно какво трябваше да направи.

Изведнъж Шана усети ръката на Рурк да я хваща грубо за раменете и в брутална милувка той я притисна в обятията си. Разярена от възмущение, Шана се дърпаше бясно, но всъщност внимаваше да не избяга от него. Но в думите ѝ не личеше нищо друго, освен омраза.

— Този път го прекалихте — просъска тя през стиснати зъби, — предадохте баща ми. Това Орлан Трейхърн няма никога да ви прости. Ще ви преследва до смърт като бясно куче, каквото вие всъщност и сте.

Рурк я хвана за китките и я привлече към себе си. Шана простена от болка, усещането за неговата напрегната мускулиста сила и за нейното собствено безсилие я хвърли в най-дълбоко отчаяние. Ребрата ѝ заплашваха да се счупят от неговата прегръдка, тя напразно се опитваше да си поеме дъх. Изпод дългите клепки заизвираха сълзи.

— Хикс трябваше да ви обеси! Ах, защо само не го направи! — чу я той да изрича задъхано.

Рурк хвана с ръка прелестната брадичка на Шана и я повдигна нагоре, докато тя погледна в бесните кехлибарени очи на Рурк. Студено като желязо бе лицето му, а думите му я бодяха болезнено, като стрели от лък.

— С малко щастие, което не дължа на вас, успях да преживея и последното майсторско дело на вашето лъжовно сърце. И ако късметът не ми изневери още малко, ще съумея да изляза и от това положение.

После я блъсна в кокалестите ръце на Гетлие, хитрия камериер на мелеза пират Пелие.

— Добре да ми пазите жената и да се погрижите да не ѝ се случи нищо — заповяда Рурк. Той се обърна и закрачи към перилата, където пиратите се бяха скупчили край плячката.

— Пелие, дайте ми вашия бинокъл — извика той на мелеза.

Бинокълът му бе подаден без колебание. Рурк потърси пристанището. В ярката лунна светлина ясно се очертаваха тъмните мачти на голям кораб, но не личеше дали има движение по палубата.

— „Хамстед“ вече я изтеглят навън — извика Рурк, — още малко и ще чуем топовете да гърмят.

Рурк бе виждал вече какви опустошения може да причинят оръдията, разположени по протежение на целия борд. Рурк наистина предполагаше, че господарят на острова ще действа внимателно, за да види отново жива отвлечената си дъщеря, но сега най-важното бе да не се излага тя излишно на опасност, което само можеше да утежни положението. Пиратският кораб разполагаше само с два неподвижни топа на кърмата и на носа и няколко фалконета на подвижни лафети, които бяха разположени по протежение на перилата — не беше, значи, равна на двумачтовия платноход. Но шхуната бе тясна и бърза и имаше — с големите си черни платна — добри шансове да се изплъзне.

Рурк пристъпи към пиратите.

— Ако нямате още мерак да прекарате една дълга нощ във водата, смели мои приятели, ще трябва веднага да вдигнете платна.

Харпиен изглеждаше по-бърз във вземането на решения от другите.

— По дяволите, момъкът е прав — изкрещя той и после излая командите си: — Вдигнете лодките на борда! Вдигнете проклетата котва! И вдигнете всеки цол черно платно, което намерите!

Тогава той се обърна поуспокоен към мелеза и се ухили в мрачното му, белязано лице.

— Не се обиждайте, Роби, знаая, че корабът е и ваш. Значи, ако сега сте така любезен да поемете курс към Марсхед, всички ние с голямо удоволствие ще поемем пътя към къщи.

Скоро черната шхуна се носеше бързо в нощта. Пиратите се заеха с изчисляване на пляката. Тежкият железен сандък бе разбит, оказа се пълен със златни монети, които по най-бързия начин бяха откарани в капитанската каюта и заключени там в по-голям сандък, с цел да бъдат разпределени по-късно. Трябваше да се изчисли стойността на няколко големи чувала, пълни със златни и сребърни плочки. Дори чуплив порцелан, грижливо пакетиран в едно каче, се намираше сред пляката. Тъй като той не представляваше интерес за екипажа, бе предвиден за кмета на пиратския остров Марсхед заедно с една каса изтънчени вина и ястия. Най-накрая оставаше само голямата ракла от салона в господарския дом. Всички притаиха дъх. Тази ракла трябваше да съдържа най-ценното съкровище.

Пелие се ухили и се изфука.

— Жените при Трейхърнови твърдяха, че вътре има съкровище, което никой не може да оцени.

Шана пристъпи по-близо. Около меката ѝ уста пробягваше разкривена усмивка; Рурк можеше да чете в нея и подозираше, че красивата главичка отново бе измислила някакво зло. За да предотврати нещо лошо, той стоеше близо до нея.

Ключалката се изтръгна под ударите на брадва. Пелие изпусна един радостен вик и повдигна капака. Видяха се малки кожени торбички. Очите на мелеза алчно проблясваха.

— Бижута — оповести той, — всички ще забогатеем.

Пръстите му се вкопчиха в една торбичка, разкъсаха връвта и изсипаха съдържанието в дланта му. Окото му придоби изражение на глуповата слисаност, защото това, което държеше в ръце, не представляваше голяма ценност, не по-голяма от този на обикновен спусък на пушка, затвор на пушка и приклад. Той трескаво зарови във всички торбички и непрекъснато попадеше само на евтин звън на желязо. Заедно с Харпиен той повдигна сега раклата, върху която бяха разположени торбичките от сандъка, и я постави до него на палубата. Сега се показва намаслена хартия и отдолу лежаха, ред след ред, цеви на пушки.

Харпиен вдигна една цев и безпомощно я заобръща в ръка. С другата той притегли една торбичка.

— Все светии — извика той, — само пушки. Дори ги няма прикладите. Само ненужни проклети мускети.

Шана не можеше вече да се сдържа. Тя се изсмя злорадо.

— Че какво друго, глупаци такива! Какво друго! Даже и да имайте прикладите към тях, всичко щеше да е пак ненужно! Защото, да ви кажа, при разтоварването сандъкът падна на кея на пристанището. Всички тези цеви са изкривени. Баща ми запази всичко това само като спомен за единствената му сделка на загуба. До днес непрекъснато го ядосваха. От днес нататък ще го намира за изключително забавно.

Рурк простена скрито от надутата ѝ глупост. Беше твърде вероятно иронията на Шана да доведе в следващия момент до проливане на кръв.

С проклетие на уста Пелие скочи към момичето.

— Но вие се заклехте, че сандъкът съдържа съкровище, което е безценно.

— Не е ли така? — сладко се усмихна Шана. — Или може би все пак ви се струва ценно? — Тя високомерно отметна глава назад и развя коса на вятъра.

Разпенен от яд, Пелие я хвана за рамото и я обърна към себе си докато тя падна на колене. Вече проблесна камата, която носеше в ботуша си, ръката му се насочи към очите ѝ, в които сега, за първи път, се прокрадна страх.

— Тогава ще си изрежа равностойността от вашата скъпоценна кожа — просъска Пелие.

И внезапно около китката на Пелие се сви желязна хватка. Бавно, неохотно ножът се отдалечи от лицето на Шана. С кървясали очи мелезът се вгледа в решителното лице на Рурк.

— Знам, друже, че имате бърза ръка! — Рурк му се усмихваше благо, — но не ви мислех за глупак!

Пелие пусна Шана, тя падна на палубата. Ръката, която досега бе държала Шанината, полетя към пистолета в кобура. Но Рурк улови и нея. Мълчаливо, но със спотаена злоба мелезът се бореше срещу Рурк, но той държеше ръцете му между телата им така, че екипажът да не може да разбере нищо. Колкото по-силно се опитваше Пелие да се освободи, толкова по-здрава ставаше хватката на Рурк. Пелие вече усещаше, че ръцете му изтръпват. В очите на Рурк той виждаше сила и решителност, за чието съществуване до този момент не бе и подозирал. И в бластистото дъно на мозъка му проникна увереността, че душата му никога вече няма да намери покой, докато този мъж, който го третираше като невъзпитано дете, не бъде хвърлен за храна на рибите. За момента обаче той отстъпи. Но Рурк не отслабваше хватката си.

— Аз пък от своя страна много си обичам врата и не бих желал да го видя необичайно издължен на някоя върлина в „Хамстед“ — каза Рурк с небрежен тон. — Вече здраво извихте носа на господин Трейхърн. Но наистина ли искате да предизвикате цялото безумие на отмъщението му върху всички нас? А помислете и по това: Трейхърн цени живота на единственото си дете над всичко на този свят. Без съмнение той ще заплати кръгла сумичка за нея. Но само ако при завръщането ѝ кожата ѝ е цяла.

Пелие видя известна логика в думите му и кимна, свивайки рамене. Рурк го пусна.

— Но не забравяйте — ухили се злобно мелезът, разтривайки китките си, — че Пелие беше този, който я хвана. Така че тя е моя собственост, докато платят за нея.

Рурк повдигна Шана от палубата и я придърпа пред пирата. Под фенера той повдигна с ръка главата ѝ, за да може Пелие да види благородната ѝ нежна красота.

— Още едно предупреждение, мистър Пелие. Ако имате очи на главата си, няма да пропуснете да забележите, че това е рядка красота. — Рурк нежно прокара пръсти по крехката шия на Шана. При това докосване тя потръпна, а Рурк се почуди от какъв ли род е било усещането, което предизвика това потръпване. — Но нещо с такава стойност лесно се поврежда при злоупотреба. И може да се случи, че дори след като сте я предали обратно, да ви излезе по-скъпо отмъщението, на което това момиче е способно. Шана е най-святото нещо в живота на Трейхърн и той изпълнява това, което иска тя. Следователно, ако трябва да ви донесе съкровищата, за които си мечтаете, Пелие, вие трябва да се погрижите за доброто отношение към нея. И за това, в деня на плащането тя да не е пострадала ни най-малко.

Рурк свали ръка от Шана, поздрави небрежно капитана и се отправи бавно към носа, където се облегна на перилата и се втренчи в пенливата вода долу.

Шана слисано гледаше след него. Но как ставаше така, че този мъж винаги трябваше да оставя отпечатък в живота ѝ? Още не можеше да се изясни дали съдбата искаше да го направи неин господар — или палач.

— Завържете тая никаквица! — изкрещя Пелие.

Гетлие се затътри по палубата, хвана Шана за ръка и я повлече след себе си.

Но тя отново и отново поглеждаше назад към самотната фигура на перилата.

Утрото бе потопило небосвода в наситеночервено, после слънцето се изкачи на хоризонта; златно и голямо, то оцвети небето в нежнорозово. Така разцъфна един прекрасен ден, триъгълни платна се

издуваха под мощния дъх на силен бриз и шхуната се рееше по водата като чайка в безметежен полет.

На Шана, завързана с другите пленници към пейката под главната мачта, не ѝ достави голямо удоволствие красотата на събуждащия се ден. Сънят ѝ беше неспокоен, тя непрекъснато се бе стряскала, когато приближаваха стъпки. Непрекъснато идваше Пелие, изправяше се пред нея с разтворени крака, с ръце на хълбоците, с разкривена усмивка на лице — така се втрещаваше в нея. И тя четеше в погледа му как жадуваше да я види да се гърчи пред него в смъртен страх, докато той я насилва по свой перверзен начин.

И хората на Пелие често забавяха крачка пред Шана, за да я огледат. Те наистина не си позволяваха повече, познаваха си капитана и имаха смъртен респект пред неговата ярост и пред изкуството му да убива с всички видове оръжия. Да, дори когато Гетлие дойде по заповед на Пелие и ѝ донесе къшей хляб, парченце сирене и глътчица вода, веждите на мелеза се свиха мрачно.

Рурк бдеше над Шана от едно отдалечено място. Той я държеше под око под почти затворени клепачи, докато — облегнат гърбом на перилата и с изпружени напред крака — се правеше на заспал.

Когато след обяд сенките започнаха да се удължават, пиратите надиплиха платната. Внимателно маневрирайки, шхуната се плъзна покрай една редица малки, блатисти острови, не много по-големи от рифове, потънали в пясък, обрасли с кипариси и палми. Харпиен развя червено знаме с черни кости и когато корабът минаваше покрай едно по-голямо островче, се видя покрив от палмови листа — колиба, която самотно стърчеше на спокоен бял плаж. Като сигнал към пирата достигна отразената с огледало светлина на залязващото слънце. Екипажът отвърна с махане на ръце. На Шана и на другите пленници им развързаха въжетата. Няколко пирати подбутнаха нещастниците към перилата — там, където после щяха да сложат мостчето. Рурк междувременно внимателно наблюдаваше пейзажа и запаметяваше всяка подробност. Най-грижливо.

След острова, от който бяха подадени сигналите, последва още една отсечка в открито море, но както изглеждаше, доста плитка, защото пенливи стръмни скали показваха рифове и плитчини. Пред тях се виждаше един относително голям остров. Там се възвисяваше хълмист хребет, пред който се разпростираше плитък, полузащитен

залив. На високо разположен терен зад плажа се появиха дъсчени постройки, в средата на които бе разположена една сграда, някога белосана. Около нея се виеше нисък каменен зид, който обграждаше и един пуст двор. Отвъд пристанището се разпростираше в протежение на мили блато, обрасло с манговър. Заедно с рифовете и плитчините пред острова те представляваха добра естествена защита срещу всяко нападение.

Харпиен пристъпи към Рурк. С единственото си око той дяволито намигна към острова.

— Е, момко, това е нашето гнезденце. Марсхед се нарича нашето парче рай на земята и нямаме нищо по-добро. Как ви се струва?

— Изглежда да е относително добре защитено.

— Може да се каже! — Харпиен простря ръка и посочи към разцепен корабен скелет между плитчините. — Виждате ли тази развалина там? Това някога беше част от испанската флота. Опитаха да маневрират с един галеон доста наблизо, за да могат да обстрелват селото. Но при прилив теченията са силни и измамни. — Той се изкиска и се почеса по четината на белязаната си брадичка. — И когато корабът заседна тук, пуснахме във водата един сал. С един-единствен топ го разпердушинихме на парчета.

— Трябва да се направи по-хитро — каза Рурк. — Трябва да се прикрие корабът с друг и да се маневрира внимателно. Междувременно други кораби трябва да устроят засада, за да хванат всеки беглец. Тогава ще са попаднали в добра клопка.

— Ай, ай, симпатяга — засмя се Харпиен. — Изглежда много просто. Но хитрият плъх първо се оглежда за дупка, през която да може да избяга, преди да си свие гнездо. Само за в случай че дойдат кучетата и се опитат да я изровят.

Рурк предизвика капитана още малко.

— Но това трябва да е дяволски хитър плъх, за да избяга оттук невредим.

Англичанинът явно гореше от желание да му го обясни:

— Додето имаше кораб с вдигнати платна, винаги имаме път към свободата. Има един канал при блатата — а на другата страна няма никакви рифове. Някога испанците са изкопали този канал. — За един миг той се бе втренил в Рурк. После го предупреди: — Но пътят

трябва да се познава много добре. А що се отнася до нашата Майка, тя добре го крие.

С това морският разбойник се обърна на петата си и се погрижи за акостирането. Рурк гледаше след него. Едноокият бе разпалил любопитството му.

Една купчина хора се бе събрала на белия плаж, отхвърлени от света, държани в солено-сладкия живот, без никаква надежда, надхвърляща голото съществуване. А и самото то не бе сигурно. Действително, селото не бе в състояние да се изхранва само; да живее то можеше само с услугите, които правеше на пиратската флота.

Търговци дойдоха с кошници, предлагаха стоката си в очакване, че победата може би е настроила великодушно морските разбойници и сега ще имат желание да разменят частичка от плячката срещу шепа дреболии. Напудрени и червосани леки момичета търсеха да уловят някой благоразположен поглед, по-смелите крещяха поканите си направо към кораба, разкриваха пълни гърди, месести бедра и пристъпяха гордо, въртейки широки ханшове насам-натам. Малкото деца, които имаше, вече носеха на лицата си празния поглед на безнадеждността, а някои — вече белязано от алчност и коварство лице.

Отворените рани и белезите на просящите бяха най-яръкият белег за безмилостната немотия на острова. Още по-зле бе за тези, които в битки бяха получили тежки наранявания, ако бяха изгубили крак или ръка — те явно трябваше бавно и мъчително да пукнат на този остров. Такива жалки създания с осакатени, обезобразени тела, с лица, изкривени в гримаса от нелечима болка, а до тях — изтощени и хиляди пъти обезчестявани жени, като вещици от ужасна приказка — всички те стояха в тъпа отдаденост на съдбата в тъжни редици.

Техните по-здрави другари по мъка, които още усещаха бегло пламъче жизнена сила, се бутаха безогледно пред пиратския кораб, може би, за да уловят някоя монета, парче отпадък или нещо друго, което все още би могло да се използва.

Няколко моряка хвърляха монети от кораба и се смееха грубо, когато кокалести деца и полугладни мъже се биеха в плитчините за тези съкровища.

Стомахът на Шана се сви при вида на тази ужасна гледка. Тя винаги се чувстваше светска жена, пътувала много и образована, но

нищо от това, което бе видяла или прочела досега, не я бе подготвило за тази сцена на мизерия. Най-накрая тя разбра защо баща ѝ желаше винаги така отчаяно да държи настрана бедността от хората, които обича. В пълните с мъка лица на децата тя разпозна нищетата, която като дете баща ѝ е трябвало да изживее, и дълбоко в себе си усети да се надига разбиране към него. Но Шана бе прекалено уморена, прекалено изтощена, за да може да мисли. С болки във всички крайници, гладна, с главоболие под немилостивото слънце, тя се чувстваше като упоена.

Почти срещу волята си тя насочи поглед към Рурк. Той седеше на носа и наблюдаваше внимателно как корабът акостираше до изградения кей. Косата му се развяваше под лекия бриз, пот блестеше на широките му кафяви рамене. Като чужденец ѝ се стори той, един мъж, който никога не бе познавала, недружелюбен и далечен. И мрачно бе изражението му, сякаш го гнетеше тежка грижа. Завладя я страх, че той няма да предприеме нищо, ако мръсни ръце я унижат, и този страх се превърна в увереност и я накара да очаква най-лошото. Тя ясно усещаше, че вече няма да има сили да се противопостави на този ужасен Пелие, когато посегне към нея. Шана отчаяно се бореше с безнадеждността, която заплашваше да я превърне в хленчеща, хлипаща купчинка нищета.

Междувременно Рурк нямаше никакви грижи по отношение на самия себе си, защото не притежаваше нищо друго, освен дрехите на гърба си. Той се почувства щастлив, че при посещението на Питни не бе събул и панталоните си. Наистина двамата капитани му бяха обещали част от плячката като благодарност за неговата помощ, но той не се надяваше, че Пелие има намерение да спази обещанието си, след като той очевидно му бе развалил удоволствието, което възнамеряваше да изпита с Шана.

„А така май ще трябва да премеря сили с цялата банда — помисли Рурк, — и то заради тази проклета жена, която даже не ще и да знае за мен!“ Известно време той гледа синьо-зеленото искрящо море, което приличаше на очите, които го бяха довели в този ужасен край на света.

Пиратският кораб акостира на кея, въжетата бяха завързани на брега. Харпиен премина по палубата, плесна с ръце и извика високо:

— Кой иска да се хване на бас с мен коя девойка първа ще легне по гръб? Как мислите? Залагам един фунт за Кармелита.

От кърмата изкрещя писклив глас:

— Нямате ли очи на тъпите глави? Залагам парите си за Трейхърновата щерка! Докато преброите до три, вече ще съм я сложил по задник.

— Ай — изпръхтя един друг, — и когато станете, в гърба ви ще е камата на Роби.

Шана не помръдваше. Не показваше как приема такава грубост. Но сърцето и душата ѝ се свиха. Нощта беше достатъчно мъчителна и тя осъзнаваше, че само възможната ѝ цена като пленница я бе предпазила от далеч по-неприятни часове в капитанската каюта или в каютата на екипажа, ако не и на двете места. Тази отсрочка, това тя знаеше много добре, дължеше единствено на Рурк.

Рурк не отдаде голямо значение на брътвежите. Оцени ги просто като тъпоумно самохвалничене на смелчаци, поне засега. Истинска заплаха можеше да дойде само от едно място — додето мелезът бе жив. С подозрение наблюдаваше той как французинът се приближава към Шана. И когато Пелие завърза около шията ѝ едни дълги кожени поводии, той се приближи към него.

Но внезапно, без предупреждение, широката, космата гръд на маймуноподобния подофицер на Пелие му препречи пътя и трима моряци, които току-що бяха придърпали кораба с въжетата, заплашително се възправиха около него. Един от тези типове избута с лакът Рурк настрана, но подофицерът направи още една стъпка и му се озъби злорадо-лукаво с липсващите си зъби. Иззад неговия биволски гръб Рурк видя дяволското ухилване на Пелие.

— Слушайте, момко — изджавка му подофицерът, — ако искате да сте един от нас, първо се научете как се чисти корабът.

Мостчето падна на кея и капитанът на корсарите слезе по него. Студен страх смрази кръвта на Шана и тя отправи един последен умоляващ поглед към Рурк, нейната последна надежда. Но той стоеше с неколцина пирати и не даваше никакви изгледи, че иска да ѝ се притече на помощ. Дори лицето му се помрачи още повече, когато тя отправи поглед към него. Той значи искаше да я остави на тази пиратска свиня.

„Е, сега се вижда какво струват наистина неговите високи идеали, неговите брачни клетви“ — ядоса се Шана. И когато погледите им се срещнаха, тя повдигна глава в горд отказ. Кожените поводи се свиха около гърлото ѝ. Спъвайки се, тя трябваше да последва Пелие.

Така Шана бе принудена да изтърпи подигравателните и зложелателни погледи на сушата, като парадна част от плячката, която след нея бе свалена на брега. Отново ѝ бяха вързали ръцете, разчорлената коса се вееше на вятъра около лицето ѝ — и така дивото великолепие на къдрите ѝ я прикриваше поне от ококорените погледи на островитяните. Болеше я като от удари с нож, това, че я показват по този начин — но справедливо, макар и с горчивина тя се сети, че някога така Рурк бе влачен пред очите ѝ на „Маргарита“.

Мръсни ръце на проститутки се протягаха и я дърпаха за златните коси, щипеха я по задника и колкото по-силно тя се противопоставяше, толкова по-безсрамна ставаше пасмината. До ушите ѝ долитаха думи, чието гадно значение тя можеше само да отгатва.

Когато се измъкна от вонящата гмеж, нищо у нея вече не напомняше за изисканата дама, каквато бе. Утринният халат, който в момента на хващането ѝ все още носеше, бе разкъсан, нощницата под него висеше на парцали, камъните бяха разранили босите ѝ крака, горещият пясък на плажа бе покрил стъпалата ѝ с мехури. И въпреки това тя устоя на тази сцена с непреклонното достойнство на една Трейхърн, скрила под ядовитата маска цялата си болка и унижение.

За малко щеше да изпусне една въздишка на облекчение, когато мъчението ѝ свърши. Едва сега отново вдигна поглед. Пред нея се извисяваше една широка, някога боядисана в бяло сграда, на чийто горен етаж се простираше веранда. От един стълб зяпаше фигура с образа на безвкусно натруфена нимфа с напращели гърди. Сградата изглеждаше мръсна и изоставена, изискваща непременно спешен ремонт. Но Шана отдавна бе разбрала, че хората, които живееха на този остров, не бяха нищо повече от паразити, чужди на сериозна, честна работа.

Под нимфата с безсрамна усмивка стоеше едно чудовище — мъж, поне толкова едър, като Питни, но още наполовина по-широк, който извика нещо в поздрав към новодошлите. По плешивата му глава

блестеше пот и дългите косми на бакенбардите му бяха сплетени на плитки, а краищата им — украсени с цветни панделки.

— На, гадни свини такива! — извика той със странно висок тенор. — Вие наистина сте отишли до острова на Трейхърн, както казахте. И както виждам, дори сте се измъкнали невредими. — Кискайки се от удоволствие, той гледаше към сандъците и раклите, които вече бяха сложени на верандата. — Че даже и багаж сте донесли. Хубаво!

С едно безогледно дръпване на кожените поводи Шана бе довлечена пред чудовищния мъж, който я загледа безочливо с малките си свински очички. Шана потрепери от погнуса, когато той положи дебелата си ръка на брадичката и заобръща главата ѝ наляво и надясно, сякаш трябваше да прецени пазарната стойност на добитък.

— Хубаво теленце наистина, макар Трейхърн да не ми остави достатъчно, за да мога от сърце да му се насладя. Но какво търси тя тук?

Пелие се ухили дяволито.

— Мистър, това е сливата от градината на Трейхърн. Собствената му дъщеря. Тя ще ни донесе значителна сумичка.

— При условие — изпръхтя Харпиен, — че живеем достатъчно дълго, за да ги изброим.

— Трейхърн никога няма да успее да прекара през плитчините достатъчно голям кораб, без да потъне — каза Пелие.

Великанът сви надменно устни, прокара поглед по хоризонта и оповести обезпокоен:

— Мистър Трейхърн сигурно ще е крайно разярен — той посочи към пленниците, които бяха клекнали зад Шана, — а когато мистър Трейхърн се появи, ще имаме нужда от всеки мъж. Но сега вкарайте жената в къщата, смели мои бойци, и нека изпразним по стомна.

Слънцето се бе снишило на хоризонта, скоро нощта щеше да разпростре кадифеното си наметало над острова. Шана бе отвлечена в къщата, още веднъж хвърли поглед назад, но Рурк не се виждаше никъде.

Тя горчиво се запита дали вече не си запълва времето с някоя курва от пристанището.

Къса стълба водеше надолу, към една малка кръчма, където вече светеха фенери. Големите, гладки камъни на пода под Шанините

стъпала се усещаха прохладни като спасение от жаркия пясък. Пелие прекоси голямото мрачно помещение и дърпаше Шана след себе си. Той седна на дългата маса до великана, когото наричаха „Майка“ и удари така силно с юмрук по масата, че Шана се сви. Незабавно се появиха две жени и напълниха две огромни стомни от бъчви, които заемаха цялата странична стена. Харпиен потупа едната от жените по циците, които приличаха на виме, и ѝ се ухили.

— Ах, Кармелита, съкровище, колко сте апетитна отново! Какво ще кажете за едно малко чукане?

От дъното на кръчмата се извиси един груб глас:

— Той всъщност се хвана на бас за вас. Сега иска да прибере парите.

Кармелита дръзко се изсмя и отметна назад черната си глава, тикна на англичанина стомната в опипващата му ръка и при това изля по-голямата част върху панталоните му.

— Това ще ви поохлади хълбоците, докато свърша с работата си, разгонен похотливецо! — извика тя. — Лягам, с когото си пожелае, а вероятно няма да сте вие този, сух гъсок такъв!

Гръмък смях се надигна около масата. Пелие от своя страна бе жаден да докаже какви успехи има той сред жените. Той веднага обгърна с ръка талията на Шана и се опита да привлече момичето към себе си, за да ѝ — а той отдавна чакаше този момент — открадне една целувка и да поопипа заобленостите ѝ. Шана удари вонящото на пот страшилище със завързаните, свити в юмруци ръце в ребрата. На мелеза му излезе въздухът и той падна назад. В същия момент Шана му постави крак зад петите и натисна здраво. Пелие загуби равновесие и падайки, вдигна праха от пода на разстояние от около шест стъпки.

По-дребничката кръчмарка, една сива мишка с апатична физиономия, която стоеше зад Пелие, за да му налее стомната, разтвори ужасено очи. Шана разбра каква опасност бе предизвикала с постъпката си: пред събрания екипаж тя го бе подложила на присмех.

Харпиен вече го иронизираше:

— Хе, Роби, станете най-сетне! Там долу няма да направите нищо сам. Май забравихте да вземете жената с вас долу.

Французинът се почувства не само здравата унижен, но и задникът му бе натъртен. Очите му бяха кървясали, лицето му бе аленочервено от яд, когато отново се изправи на крака.

Той изфуча прегракнало на Шана:

— Надута коза такава, ще ми платите за това. Ще ви дресирам като послушно кученце, което идва, навирило опашка, щом му свирнат.

Той грубо хвана кожените поводи и я дръпна почти на пода — така рязко, че по шията на Шана се появиха червени ивици. Напреки през помещението той я повлече след себе си до една голяма, кръгла дупка на пода. Пелие изтегли един нож от ботуша си и за голямо учудване на Шана разряза въжетата ѝ. Но после той блъсна една стълба в дупката и накара Шана с едно движение на ръката да слезе долу.

— Ако желаете, с удоволствие ще ви помогна при слизането — подигра ѝ се той и я хвана за ръка.

Шана се отдръпна от хватката му и се подчини. Уплашено заслиза тя в мрачния вонящ изкоп. Безпомощно гледаше нагоре. Какво бе намислил за нея Пелие? Стълбата изчезна от очите ѝ, издърпана нагоре. Една тежка желязна решетка издрънча над дупката.

Поразена, Шана се заоглежда. Отгоре падаше малко светлина и тя видя, че се намира върху планина от смет. Пелие искаше да я научи да се страхува ли? За един миг тази мисъл ѝ се стори комична. Та тя не се страхуваше от нищо друго така, както от близостта му.

Едва-що събудената самонадеяност у Шана обаче изчезна още в следващата секунда като под леден душ. Плътено до себе си дочу пискливо квичене. Тя се вгледа в пода: един дебел плъх пробягна между краката ѝ. Шаниният вик на ужас предизвика у Пелие само изблик на груба радост. Шана отчаяно се протегна към решетката, но пиратът изтърколи отгоре едно тежко буре. Около Шана започнаха да се чуват прокрадващи се шумове: тя се обърна — сиви, космати чудовища се бяха спотаили по ъглите. Малки, червени и бляскащи очи се бяха втренчили жадно в нея. Притаила дъх, Шана се смъкна надолу по хълма от смет — само по-далеч от тези чудовищни очи.

Отвратителната воня на рова заплашваше да я задуши. Повдигаше ѝ се, едва не повърна. Малките червенооки животни станаха по-нагли. Вече се бе събрала половин дузина, вперили очи в нея — припълзяваха по-наблизо всеки път, когато тя отместваше поглед.

Шана направи крачка встрани и потъна до глезените в слузестостинеста помия. Един плъх вече се стрелкаше към нея — Шана го

ритна, той избяга, квичейки обратно при групата си. Но от тъмнината пропълзяваха все повече и повече плъхове и скоро броят на блестящите очи се бе удвоил. Сега те се движеха в широк фронт напред. Шана ужасено изхлипа, отстъпи назад, накрая бе вече до колене в разлагащата се тиня.

Отгоре чу саркастичен смях. През решетката паднаха една коричка хляб и няколко парченца месо.

— Да ви е сладко, милейди. Това е вашата вечеря — ако успеете да я опазите от малките, алчни приятелчета. А ето ви една глътка, за да утолите жаждата си. — Пелие наистина бе във великолепно настроение. Той изсипа през решетката една стомна бира върху кряскащите плъхове, които вече — на нивото на Шана — се бореха за остатъците от храната. — И не копнейте прекалено много по мене — извика Пелие. — Малките ви приятели ще ви правят компания, докато намеря време за вас.

Стъпките на Пелие утихнаха. Вонята от сметта причини на Шана кашлица. Плъховете, на които хапките отгоре само бяха разпалили апетита, отново обърнаха червените си очи към Шана. Тя побутна с крак някакъв предмет, хвана го в ръка, почти се пръсна от щастие — държеше в ръка парче дърво.

Глад глождеше стомаха ѝ, жажда изгаряше гърлото ѝ, умората подкопаваше волята ѝ, а страхът — жизнената ѝ сила. Малки, лазещи създания потрепваха между пръстите ѝ, но тя вече държеше летва в ръка.

Плъховете, отделени от жертвата си само от ивицата помия, колебливо навлязоха в тинята. Изведнъж един плъх се осмели, скочи в слузта и заплува към Шана. Студената решителност на отчаянието завладя Шана. Зла като света, в който беше блъсната, Шана се прицели в живото същество, повдигна летвата. Сега! Хлипайки, тя запрати оръжието си с острия ръб към косматото животно. Диво, пенливо размахване на крайници — после помията отново се успокои.

Останалите плъхове се отдръпнаха недоверчиво малко назад, сега я наблюдаваха от сигурно разстояние, заговорничеха, шушнейки си за по-действена нападателна стратегия.

Шана трепереше с цялото си тяло. Дори и победата над плъха не можа да повдигне духа ѝ. Ако имаше поне едно сухо място, където да можеше да избяга. Тя отпусна безнадеждно ръката с летвата.

Плъховете я гледаха безмълвно.

На Шана ѝ се щеше да ревне с глас. Но знаеше, че ако веднъж се остави, ще е безвъзвратно изгубена, а бе така уморена! Така гладна! Така жадна! Така слаба!

Кръвожадни очи святкаха в тъмнината. Припълзяваха понаблизо. „Боже мой! Нека поне един човек ми дойде на помощ!“ — крещяха сетивата на Шана. „Никой ли няма да ми помогне! Рурк!“

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Над рамото на боцмана Рурк видя как Шана бе повлечена от пирата мелез по коридора и след това през тълпата, докато изчезна от погледа му. Четиримата разбойници бяха стеснили още повече обръча около него.

— Имам да върша по-важна работа от това да мета мръсотиите ви от палубата! — подвикна той.

— Слушайте го само! — излая боцманът. — Ще му се да почне направо от каймака, та да ми стане пират! Нека да ви кажа, господин новак, че ако искате да ставате капитан, трябва да си имате свой собствен кораб. А и тогава пак ще трябва да сте най-добрият от целия екипаж. А досега не сте показали бог знае какво. Само дето ни ядохте кльопачката и ни смукахте бирата!

Рурк отстъпи внимателно назад, докато почувства в гърба си релинга. Кракът му бутна някаква кофа с пясък, приготвена за гасене на пожар. С ръката си докосна широката дъска, по която окачваха върлините за връзване на лодките. Пиратите нямаха пистолети, но опипваха с видимо злорадство дръжките на абордажните си саби, пъхнати в поясите им. Рурк можеше само да предполага, че Пелие е издал навярно някаква заповед, с която го изключваше от разпределянето на плячката. Рурк бе твърдо решен да пресече тези му планове.

Погледът му падна върху полуотворената врата на капитанската каюта, а там — когато го заведоха за първия разпит — той бе видял складирано оръжие. Спокойно се облегна на релинга, като изгледа мъжете един след друг. До този момент наистина се бе представял пред пиратите като новак с жълто около устата — все с надеждата да приспи бдителността им. „А трябваше да зная — каза си сега той, — че това са чакали, готови винаги да се нахвърлят върху по-слабия.“

Около устните му заигра усмивка. Пиратите не можеха да предположат онова, което той си мислеше в момента. „Нека пък да

видим какво ще правят чакалите, когато вместо недопечен новак срещнат истински мъж!...“

Той се наведе светкавично и пръсна в лицата на разбойниците пясъка от кофата. Докато те залитнаха назад и затъркаха проклинайки очите си, Рурк взе една върлина и удари най-близкия от пиратите по черепа, а следващия в ребрата. Третият бе изтеглил абордажната си сабя, която разсече върлината на две. За оръжие тя повече не ставаше и Рурк я запрати в лицето на четвъртия. Разбойникът се наведе да избегне удара, но се сблъска жестоко с боцмана.

Като използва този миг, Рурк скочи към каютата, затръшна вратата след себе си и бутна резето. Преследвачите му вече блъскаха бясно по дъските, но Рурк се надяваше, че ще има достатъчно време да намери някакво подходящо оръжие. Хвърли настрани попадналата най-напред в ръцете му разкошно инкрустирана рапира и бързо измъкна от купчината една излъскана от употреба дръжка на дълга закривена сабя. Изтегли я от ножницата — в сумрака острието синкаво проблесна. Бе тежко оръжие, ала изковано така умело, че ръката му почти не чувстваше тежестта.

Застанал отново до вратата, Рурк броеше секундите между отделните удари. И тогава точно пресметнато, след едно блъскане, от което дървото затрепери, той дръпна резето. Вратата с трясък се отвори и под тежестта на собствения си устрем пиратите се натъркаляха в каютата. Последният от тях Рурк трябваше да запрати с ритник навътре, за да се плъосне през глава при останалите.

Боцманът пръв се изправи на крака и, размахал диво абордажната си сабя, се хвърли към Рурк. Тежкото острие отскочи от ръба на извитата сабя, излетя във въздуха и се заби в някакъв обкован сандък. Сабята се стрелна като кобра към рамото на боцмана и под остроото ѝ ухапване зейна не само жакетът, но и плътта под него. Ръката безпомощно увисна. Боцманът, смаян, се взираше в гърдите си, по които започна да се стича тънка червена вадичка кръв. Объркани, пиратите застанаха зад своя предводител, като че той можеше — безпомощен, какъвто бе сега — да ги защити от лютото острие. Все пак един от тях колебливо вдигна абордажната си сабя, но Рурк само лизна с върха на своята вдигнатата ръка и мишницата започна да кърви. Злодеят закрещя, като че ли го пекат на шиш или го изкормват.

Най-дребният от четиримата явно усети, че сега не е време за геройство, завтече се и се бухна с всички сили в прозореца към кърмата. Заради морските бури обаче, стъклото и рамката бяха добре залостени. С разкъравена глава и изкълчено рамо майсторът на този лекомислен скок се затъркаля с вой по пода. Вече предупреден, побратимът му най-напред махна резето и бутна със сила дебелото стъкло навън, преди да събере кураж да скочи. Боцманът и останалите двама пирати напуснаха каютата също през люка, и то по-бързо, отколкото бяха влетели през вратата — а това не беше лесно за постигане!

Рурк се надвеси през люка, за да проследи отпътуването на нежеланите посетители. Тъй като бяха скочили в бързината откъм другия борд, те трябваше да заобиколят с плуване цялата кърма. За двамината от тях, които плуваха само с една ръка, това явно бе отчайващо трудно. Само тъмната сянка на акула, стрелкаща се кръвожадно под водата, помогна на смелите плувци да стигнат бързо-бързо до брега.

Рурк постоя още миг, за да огледа каютата — можеше да има нещо, което да му бъде от полза. Неведението за съдбата на Шана не му позволяваше да се бави. Чифт скъпи пистолети върху писалището на капитана привлякоха погледа му. Затворът и ударникът изглеждаха напълно в ред. Изпадна във възторг, когато видя как хубаво прилегнаха двата пистолета в пояса му. Намери и една широкопола шапка от фина слама, чудесна майсторска изработка, приличаше на шапката на мистър Трейхърн. Рурк взе и един кожен елек без ръкави, откачи също от някакъв пирон глинена лула и торбичка за тютюн. Окачи кривата сабя на един ешарп, праметнат през рамото му, и така нагизден и въоръжен, излезе на палубата, мина покрай вълнолома и закрачи към брега. Не знаеше по кой път бяха минали разбойниците. Но предполагаше, че бялата сграда, най-голямата и най-просторната, ще да е главната квартира на пиратите.

По самотния си път, покрай няколко скупчени къщурки, Рурк бе следен от множество любопитни очи, ала нищо не помръдна, никой не го спря. По-нагли бяха погледите на някои жени, които се опитваха да го привлекат с твърде недвусмислени жестове, а когато не ги удостояваше с внимание, нито им подхвърляше нещо, кривяха гневно лица в подигравателна гримаса. Той бързо отмина селцето. Пред

бялата сграда поспря, погледна нагоре към ветровития хълм, като слухтеше да чуе някакви шумове. Вътре явно пируваха. Ясно различи гръмкия лай на Пелие, който искаше още бира. Рурк пристъпи прага.

Посрещна го истински хаос. Мирисът на запотени, мръсни тела, натикани в тясното помещение, се смесваше с миризмата на черна бира и на печено, лъхаща от огнището, в което се печеше цяло прасе.

Майката бе онзи, който изведнъж остави канчето си с бира и се взря мълчаливо в сянката до вратата. Врявата наоколо не секваше. Но когато великанът заговори с тъничкия си детски глас, се чу гневно мърморене и немалко ръце посегнаха към оръжието.

— Хайде, влезте и пийнете една глътка с нас! — провикна се Майката. — И си кажете, защо се промъквате там в тъмното!

Пелие тресна канчето си на масата и гледаше смаяно как Рурк излезе от сянката и прие предложената му за поздрав чаша. Той бавно утоли жаждата си, като остави да почакат за неговия отговор. Накрая доволно хлъцна като издръжлив на пиене мъж, който умее да оцени добрата глътка, и постави долу чашата. Погледът му обхождаше помещението, плъзгайки се по изпълнените с очакване лица. Усмихна се доволно и вдигна рамене.

— Не е моя вината да се намеря тук. Но не е и съвсем случайно. Струва ми се, че остана една сметчица, която явно забравихте да уредите. — Той посочи с ръка към главатарите. — Не искам да се натрапвам, но както знаете навярно, аз съм човек сиромаш, без пукнато пени, а изглежда, че и в тази страна не се живее лесно без звонкови знаци.

Рурк забеляза, че немалко погледи бяха насочени към кривата му сабя и дръжките на пистолетите, до които бе положил ръцете си.

— Ехе — присмя се Пелие. — Дайте на юнака една медна монета, може и две, и го изхвърлете навън!

— Мед? — възкликна Рурк. — Точно толкова бе и възнаграждението, което обещахте на вашия боцман. Само че онова, което той направи, надали си заслужава и един медник. Никога не съм виждал някой да смуче вода толкова жадно като него!

След този пълен с подигравка страничен удар Рурк се обърна напълно сериозно към останалите:

— Обещан ми бе пълен капитански дял! И ако аз не ви бях предупредил, щяхте да налетите направо на топовните дула на

Трейхърн, които щяха да ви напълнят с олово, преди да сте зърнали и късче от брега.

— Виж, в това е прав! — обади се един от главорезите. — Истината казва!

— Какви са тия работи? — се провикна Харпиен. — Призлява ми от такива дребни хитрости. — Той извади от ешарпа около кръста си кесия и я хвърли на Рурк. — Дръж, робе! Намери си някоя мома и се позабавлявайте. Когато претеглим златото, ще си получите вашата част.

Рурк улови кесията и прецени, че съдържа добри пари. Пелие обаче изсумтя сърдито и се обърна отново към бирата си.

При думата „роб“ Майката наостри уши и се взря внимателно в новодошлия. После се наведе напред:

— Да не сте били човек на Трейхърн?

— Аха — потвърди Рурк. — Можех да избирам само между бесилката и робството, и така ме качиха на корабите от Англия за Лос Камелос. — Той се облегна с рамо на една дебела, грубо издялана гредка и заразглежда с нескрит интерес насядалите на дългата маса мъже.

Майката се закикоти и му направи знак с канчето си.

— Ето ти, че имаме нещо общо. И аз бях роб на мистър Трейхърн. Отдавна беше, момичето беше тогава почти пеленаче. — Той изля в гърлото си още бира и заговори замислен, като на себе си: — Имаше един човек, бихме се с него в честен бой. Ама не издържа и умря. А Трейхърн каза, че аз ще трябва да върша, освен моята работа и работата на умрелия, докато изплатя и неговия дълг. Тогава се опитах да избягам, но ме намериха. Вързаха ме на дървено магаре, биха ме с камшици. За да се уплашат останалите. На надзирателя тая работа не му хареса. Щото, като ми разкъса от бой гърба, ме обърна, та ми разкървави и корема. А след това започна да шиба и по-надолу...

Майката изпразни канчето и го запрати през цялата кръчма така, че то се разби в стената.

— Знаете ли какво направиха на Трейхърновия остров от мене? Проклет евнух ме направиха!... — изкрещя той и стовари тежко юмрук върху масата. След това се сви на стола си, вратът му изчезна в гънките лой, очите му засвяткаха мънички и диви из дълбочината на

орбитите му. — Ама сега вече няма да ме хванат отново! Сега вече няма!

Харпиен се изправи да се поразтъпче. Когато мина край Рурк, той го бутна с лакът и кимна към дебелия великан.

— Заради това му викаме Майката — ухили се той. — Той се грижи за селото, един вид нещо като кмет, така да се каже.

В кръчмата настъпи мълчание. Рурк отново заразглежда наоколо. При своите странствания бе видял какви ли не странни люде, но в сравнение с тази дива разбойническа орда дори онази паплач в затвора на Нюгейт бе безобидна като невинни сираченца. Наистина Майката и Харпиен се държаха твърде дружелюбно за разбойници, ала стигнеше ли се до бой, и те щяха да хапят като вълци.

Погледът на Рурк продължаваше да шари наоколо — нямаше и следа от Шана и другите пленници. Ала щом Пелие бе тук, в кръчмата, Шана не можеше да е много далеч. И все пак щеше да се чувства по-добре, ако знаеше къде се намира тя.

Пелие изпъхтя тежко и се изправи.

— Пфу! Тая бира ми размъти карантията! — Той сграбчи за ръка плахото момиче, което прислужваше, то се сви ужасено. — Слушай, повлекано! Да видя тука месо и свястно вино!

Момичето уплашено кимна и се затича. Пелие потърка ръце и отново седна — скоро се появиха подноси, пълни със свинско и печени пилета. Кармелита наслага гарафи с вино по масата. Тя предложи и на Рурк, като при това се облегна цялата на него и се усмихна подканващо, взряна в лицето му, на което обаче не трепна нито мускулче. Кармелита се отдалечи с провлечени стъпки, но скоро се върна с табла, отрупана със скъпи кристални чаши. Подаде една от тях на Рурк, като сега пък отърка пицните си прелести по снагата му и прокара умела, търсеща ръка към слабините му.

— Човече, тази женска ти е хвърлила око — извика Харпиен. — Ама да се пазиш, момче, тя има цял вулкан в задника си!

Кармелита, която бе съвсем гола под широката си блуза, все я оставяше да пада надолу по раменете ѝ. Всяко движение на гърдите ѝ предлагаше чудесно зрелище, а с авансите си тя пробуди отново у Пелие омраза и ревност към Рурк. Лицето на мелеза помръкна. Испанката с гарвановочерна коса и тъмна кожа тъкмо подреждаше

чаши по масата близо до Пелие — той я хвана, дръпна я на коленете си, зарови ръка в блузата ѝ.

— Ела, Кармелита! — извика той. — Я дай на един стар приятел шепа от твоите съкровища!

Ала Кармелита му подаде друга част от тялото си: петата ѝ го ритна по крака, а ръката ѝ го плесна през лицето. И вече бягаше с високо запретната пола. Пелие гледаше с недоумение след нея.

— Стар приятел! Хайде де! — извика остро Кармелита. — Идвайте на вратата ми, думките с юмруците си, бум, бум, бум! Хвалите ми се с всичките си креватни борби, дето сте изкарали, фукате ми се колко врагове сте избили, а след това заспивате с пиянското си хъркане! — Тя се обърна към злорадстващите зрители. — Нашият велик капитан е в действителност само някакъв дребен полип, дето иска да хване едра риба, а пък не знае след това как да я започне!

При тези думи тя наля на Рурк от рубиненочервеното вино и пъхна в устата му някакво избрано късче месо.

Пелие в това време издаваше някакви странни звуци. Рурк се обърна и видя как Пелие напъхва с пръсти в устата си огромно парче свинско, опулен така, като че очите му щяха да изхвърчат. Той дъвчеше със зейнала уста, прокара най-последно хапката си с цяла чаша вино, след това напъха три зрели банана един след друг, направо, без да ги дъвче.

Харпиен го гледаше с презрение.

— Копеле от Санто Доминго, това е той, така да знаете. Наполовина французин, наполовина индианец. В началото искаше да го даде нещо като благородник, но маниерите му на масата го издават, сам виждате. Като извади ножа обаче, с него шега не бива. В това е магьосник! Сума ти французи е заклал с него в Санто Доминго. Искали да го обесят заради дузина убийства, ама броят им е по-скоро три дузини. Мрази всеки, който е млад и достатъчно хубав, за да му сложи динена кора пред жените. — Харпиен се разкиска в брадата си. — Ох, ох, сър, тук виждате закуп сума ти шарен свят, ама тия тука са дори каймакът на обществото в нашата малка колония! Чакайте само да видите останалите!...

Рурк смяташе, че спокойно би могъл да си спести познанството с останалата част от обществото. Това, което сега го вълнуваше, бе неизвестността за Шана. Той отпиваше от виното си, тежко италианско

червено вино, и се питаше от кой ли търговски кораб е било взето. Без да изпуска от очи мелеза, той се обърна към Харпиен:

— Кажете, ако избухне спор при вас, когато двама души искат една и съща вещ от плячката, как се оправяте?

— На дуел, разбира се! — засмя се Харпиен самодоволно. — А когато борбата е на живот или смърт, победителят взима всичко. Та затова Пелие е най-богатият между нас. Избил е почти всичките си противници.

Рурк кимна. Повече не му трябваше. Бавно като котка, която няма за къде да бърза, той се изтегна, стъпи с крак на облегалката на стола, опря се с ръце и огледа пиратите един по един, докато започнаха да се чувстват някак неловко под ледения му поглед. Щом напрежението нарасна достатъчно, той наруши мълчанието.

— Е, мои храбри приятели, още колко ще висите край каните с бира и ще пропилявате ценно време?

Даже Пелие престана да лапа и изгледа Рурк въпросително.

— Имам предвид — обясни Рурк, — че е време, а ще е и мъдро да подадете на уважаемия мистър Трейхърн някакъв знак, че държите дъщеря му в ръцете си и че тя е здрава и читава. А може би ще трябва най-после и да обявите размера на откупа. Например... — Той потърка ръце замислено. — Например петдесет хиляди фунта, все ще я оцени за толкова, или не? За всички вас това пък ще да е достатъчно, за да започнете чудесен нов живот. Разбира се, ще трябва да отделим нещичко за Майката, а и на мене една хилядарка, да кажем.

Алчността бе станала за тези мъже втора природа, и всеки, който не би поискал нищо за себе си, щеше само да събуди подозрение у тях. Въпреки това той добави:

— Аз искам малка част, защото само ви показах пътя, а единствено вашият кураж и смелост позволиха да хванем гълъбчето.

Той направи едно прекъсване, за да им даде време да размислят, а това при тях искаше доста време.

— Познавам Трейхърн добре — подхвана пак Рурк. — Ще ви подгони с всички ветрила, които може да събере. А като зейнат пред тебе гърлата на топовете, няма вече да може да се преговаря с него толкова лесно.

Пелие отново му обърна гръб, като се преструваше, че всичко това не го интересува. Другите обаче внимателно слушаха.

Сега Рурк подхвана най-важната част от речта си:

— Навярно някои от пленниците жадуват да се върнат под ярема на Трейхърн. Защо да не им дадем за из път и една вест за мистър Трейхърн? — Одобрителното мърморене стана по-силно и с невинно изражение Рурк запита: — Впрочем къде са тия хора? Нека да ги попитаме съгласни ли са.

Преди някой да се сети да възрази, огромният мулат пресече помещението и дръпна резето на една тежка дъбова врата.

— Излизайте, тъпи свини! — изрева той.

Олюлявайки се, мъжете, които бяха пленени заедно с Шана, се измъкнаха навън, примижавайки срещу внезапната светлина. Те страхливо се притискаха един до друг. Рурк се изправи пред тях, разгледа дали не са нещо ранени и след това се обърна към кръчмата — разкراчил крака, с ръцете на кръста.

— А къде, по дяволите, е жената? — извика той.

— Аха! — се проточи гласът на Пелие. — Видяхте ли? Работата е за женската! Цялата тази комедия е заради нея!

Разнесоха се сърдити възгласи. Но гласът на Рурк проехтя като камшичен удар:

— А за какво друго, глупако?!

Пелие сви юмруци при това оскърбление.

— Да не искате — заговори тежко Рурк — тези мъже тук да предадат на Трейхърн искането за откуп, а да му разкажат, че не са и зървали дъщеря му? Питам, къде е жената?

— Там, където ще се научи да се подчинява като робиня! — подвикна Пелие. — А пък това изобщо не е ваша работа!

— Аз мисля, че животът ми е нещо, което е моя работа! Виж, вашият може и да не е толкова ценен. — Гласът на Рурк стана хаплив. — Чуе ли Трейхърн, че държим момичето, че е жива и здрава, няма да има от какво да се боим. Ала само, ако е така. Усъмни ли се в нещо, ще изравни с морското дъно целия остров, с всичко дето пърха и хвърка! Толкова ли не можете да проумеете тази проста истина?

Мелезът постави крак на масата, облегна се назад и се изсмя презрително към Рурк.

— Глупак сте, ако си мислите, че ще ви оставя да се разпореждате така безцеремонно!

Очите на Рурк се присвиха. Изпитваше желание да хвърли открито предизвикателство на този човек. Ала дочу пляскане на вода и някакъв сподавен вик. Неволно очите на Пелие погледнаха към една решетка на пода, върху която бе поставено тежко буре с бира.

Рурк изруга и прелетя през помещението, тегли мощен ритник на бурето, то се обърна и се претърколи през цялата кръчма.

— Да не искате всички да увиснете на бесилката, само защото благородният господин Пелие ще си разиграва мръсните игрички?

Той извади пистолета от колана си, като с това парираща за момента у всички присъстващи желанието да се намесят. Точно обратното, Харпиен се кокореше към французина и се хилеше в очакване на явно непредотвратимото кръвопролитие. С едно дръпване Рурк отмести решетката. Като ехо долетя топуркането на многобройни малки крачета и сърдито цвърчене. Вперил подозрително очи в пиратите, Рурк подвикна надолу:

— Милейди?

Отново шум от плискане на вода. Шана се бе спънала в някакъв куп боклуци. От нея се изтръгна заглушен вик, когато се търкулна в смрадливата лепкава купчина. В мрака Рурк можа да види лицето ѝ, изкривено от страх, мъртво бяло. Тя най-после го позна, разтвори широко очи и като хълцаше името му, се опита да се изправи на крака. От гърдите на Рурк се изтръгна проклятие, гневни светкавици проблеснаха към пиратите и най-вече към Пелие. Някой щеше скъпо да плати за това унижение!

Той коленичи и подаде надолу ръка на Шана. Ръцете ѝ се вкопчиха в него и само с железен прът би могло да се откопчат пръстите ѝ. Рурк издърпа момичето, като че бе лека като пух от глухарче.

Шана отпусна несигурно нозе на пода. Трепереща с цялото си тяло, тя се вкопчи в своя спасител и с хълцане скри глава на широките му гърди. И изведнъж, като марионетка с прерязани конци, тя рухна до зеещата на пода дупка като безпомощна купчина. Сълзите на Шана пареха Рурк като нажежено до бяло желязо. Сега вече той нямаше да намери покой, докато не отмъсти.

— Виждате ли? — се засмя мелезът подигравателно. — Цялото ѝ Трейхърновско високомерие се е изпарило!

Пистолетът в ръката на Рурк описа ловко кратка дъга. Окото, което не мигваше, се взря в корсаря за една безкрайно дълга секунда. Дори такъв негодяй като него усети, че под този поглед кръвта му се смръзна, безсрамната усмивка изчезна от опуленото му сипаничаво лице.

Рурк се овладя, изчака гневът да премине. Онова, което остана от този гняв, бе леденото желание да види Пелие размахал ръце и крака, набоден на сабята му. За Рурк той вече не беше човек, беше побесняло животно, нанесло оскърбление на съпругата на един Бошан.

Ала Пелие нямаше понятие за това, което става в душата на Рурк. Той шумно бутна назад стола си и като надут паун се заразхожда из кръчмата.

— Е, милейди! — заговори подигравателно той. — Отговаря ли настаняването донякъде на вашия вкус? Може леглото да не е било току-що застлано, както сте свикнали? — Шана се вкопчи по-силно за Рурк. — Все още ли смятате, че дребните приятели, дето живеят долу, са ви по-приятна компания от нашата? — Тонът му се промени. Сега вече той изкрещя: — Слизай отново долу в пъкъла, никаквице!

Той скочи напред, за да докопа Шана, но тя се скри зад широкия гръб на Рурк. Навярно на Пелие не можеше и да му мине мисълта, че който и да е мъж на този свят ще се осмели да му се изпречи на пътя. Той и не погледна Рурк, докато се опитваше да улови жертвата си. Така че не забеляза и крака, който го ритна в чатала. За втори път тази вечер той се простря на пода на кръчмата.

В помещението настана мъртва тишина. Всички затаиха дъх в очакване на онова, което неизбежно щеше да последва.

Пелие, прострян на пода, плюеше нечистотиите от разцепената си уста. Изгарящите от омраза очи на все още изуменото му лице се впиха в Рурк.

Рурк спокойно хвана един стол за облегалката, придърпа го поблизо и сложи на него единия си крак. След това се наведе, опрял лакът на коляното, и поклати укорително глава.

— Страшно бавно възприемате, скъпи приятелю! Аз имам повече право на тази жена от вас. Гледал съм я като се перчеше наоколо, докато аз копаех на баща ѝ. Аз ви посочих пътя до острова. Ако не бях аз, вие, господин капитан, щяхте отдавна да сте нахранили рибите край пристанището на Трейхърн.

Пелие обърна поглед към Шана, която, търсейки закрила, отново се притисна към Рурк. Пелие стана от пода, изтупа прахта от дрехите си. Беше напълно спокоен, но в това спокойствие дебнеше смъртна заплаха.

— Вече два пъти ме докосваш, робе! — заяви той.

— За да ви понауча на някои полезни неща, добри човече — кимна снизходително Рурк. — Полека-лека може би ще ви науча и на уважението, което дължите на хора, по-високостоящи от вас!

— От първия миг ми се изпречваш на пътя! — Сега вече Пелие с мъка сдържаше гнева си. — Боклук! Проклет боклук от колониите! А един боклук от колониите не ми е симпатичен!

Рурк сви рамене.

— Това си е ваша работа. Момичето обаче ми принадлежи.

Пелие окончателно престана да се владее.

— Трейхърновата женска е моя! — изрева той. Разбираше, че ако иска някога отново да има думата на тоя остров, не може да си позволи да загуби нито милиметър повече от своя престиж.

Той скочи, но Рурк блъсна стола в пиццалите му. В същия миг той сграбчи мелеза за ризата и го повдигна, пръстите на краката му едва достигаха пода. С другата си ръка Рурк го удари в лицето, а след това, при обратното замахване удари втори път с кокалчетата на гърба на дланта си. После го разтърси, както нямаше почва под краката, докато очите му сякаш щяха да изскочат от черната му глава.

— Да смятаме — промълви Рурк, след като най-после престана да го раздрусва, — че това ще е достатъчно за извикване на дуел. Имате право да изберете оръжията!

С тези думи той го блъсна грубо. Пиратът прелетя през цялата кръчма чак до дългата маса, която се обърна под тежестта му, и около него се разпиляха подноси, кани и печено месо.

Когато Пелие с почервенияло лице се надигна изпод тези остатъци, около устните му вече играеше хитра самоуверена усмивка. Съдбата на нахалника бе решена. На дуел досега Пелие не си бе намирал майстора.

— Имаш нож, нали, боклук такъв! Е, добре, покажи дали можеш да го въртиш!

Рурк само кимна. Постави стола до стената и накара Шана да седне. След това извади пистолетите от пояса си, освободи

предпазителите и ги постави близичко до Шана върху една бъчва. Погледна я бързо. Шана почувства, че в този, може би последен миг, би трябвало да му каже поне една дума. Но сърцето ѝ все още бе изпълнено с горчивина, устните ѝ не се отвориха. Не смееше да го погледне в очите.

Кармелита се бе облегнала на вратата към задната стая, черните ѝ очи закачливо блестяха, обичаше да гледа как си пускат кръв. Слабичката Дора се бе стаила с безизразно лице зад нея. Пиратите отместиха дългата маса назад и заеха места за представлението. Тлъсти суми пари разменяха собствениците си, сключваха се големи залози. Само Майката наблюдаваше сдържано предизвикателя.

Рурк зърна как Харпиен се хвана на бас с един холандец за шепа жълтици.

— Не се докачай, момче! — засмя се англичанинът. — Но трябва да се осигуря срещу загубата. Кесията, която ти дадох, ще се падне на победителя, както и цялото останало имущество...

Само Шана наблюдаваше сцената, изтръпнала от страх. Със свито сърце тя следеше всяко движение на Рурк. Мислите се блъскаха в изнурения ѝ мозък. Беше ли този мъж, който сега влизаше заради нея в борба на живот и смърт, същият, с когото някога бе лежала в палеща страст, същият, когото в гнева си тя бе прогонила от пътя си? Този гняв сега ѝ се струваше само като спомен от някакъв друг живот, недействителен и безсмислен; а сега тя се боеше за живота му.

Леката шпага, с която се биеше мелезът, не отговаряше на кривата сабя на Рурк. Затова Пелие взе в ръка абордажната сабя, която бе окачил до пистолетите си на гърба на един стол. Острието бе тежко и широко, съвсем малко по-късо от сабята на Рурк.

— Ето това е оръжие за мъж! — изсмя се Пелие. — Просто направено да убива. Е, добре! Значи до смърт, робе!

Пелие се оттласна от масата и веднага премина в нападение. Атакуваше хитро и настъпателно, но Рурк парираше с умела ръка и пружиниращи скокове всеки удар. Прекалено дълго бе предоставял другиму решенията относно живота и смъртта си, но сега за първи път отново всичко зависеше от собствената му сила и сръчност. Да става каквото ще — в този час той най-после бе отново господар на собствената си съдба.

Парираше ударите, нападаше, оръжието му все по-настойчиво търсеше да нанесе удар. С леки финтове той разкриваше силните и слабите страни на своя противник, твърде скоро му стана ясно, че има пред себе си всичко друго, но не и новак. Пелие се биеше целеустремено и с хъс, но с всеки звънтящ удар на оръжията Рурк все по-ясно усещаше, че на ръката на неговия противник липсва финес. Един хитър удар и на елека на Пелие зейна цепка, като че от ръката на магьосник. Пиратът объркан отстъпи назад.

Абордажната сабя наистина бе оръжие за убиване, но беше тежка и неумело изкована. Острието ѝ се нацърби, образуваха се щръбки, тя все по-често и по-често се зацепваше в наточената стомана на кривата сабя. Победата явно нямаше да бъде толкова лесна, колкото си мислеше Пелие. Пред него не стоеше никакво селянче от глухите гори на колониите. Усилието, което му костваше непрекъснатото въртене на зле балансираната абордажна сабя, постепенно казваше своята дума и всеки път, когато това тромаво оръжие се зацепваше в сабята, бе необходимо все по-голямо усилие от страна на Пелие, за да го освободи.

За миг той оголи защитата си. Рурк се стрелна със сабята си отдолу и отстрани и от рамото на Пелие рухна кръв. Раната не бе дълбока, но Рурк отстъпи с балетна стъпка назад, за да даде време на Пелие. Но последният настъпи, размаха абордажната сабя сега вече с две ръце. Шана нервно потръпна, сякаш очакваше да види Рурк разцепен на две, ала той светкавично се извърна към ножницата си, вдигна я като щит и опора по дължината на острието — и сега благородната стомана издържа на този ужасяващ удар.

За миг двамата мъже останаха така, с кръстосани над главите оръжия, очи в очи, всеки мускул напрегнат до скъсване. Изведнъж Пелие отскочи като невестулка назад, Рурк също отскочи встрани и спаси на косъм корема си от този коварен удар. Рипостът на Рурк последва моментално. Пелие едва има време да парира удара. Умората личеше и у двамата. Ударите все по-често ставаха тромави, вече не бяха точни, нямаше вече елегантност. Унищожение, все едно как, такава бе сега формулата. Пелие нанасяше удари, Рурк парираше. Неочаквано абордажният нож се врязва и се заклеци в кривата сабя. Сега Рурк използва оръжието си като лост: дебелото меко острие на абордажната сабя се изкриви; и когато Пелие с всичка сила, с

изкривено в страшна гримаса лице се опита да задържи така, оръжието му се счупи със звън на две. Изпаднал в паника, Пелие се олюля няколко крачки назад, с безумни очи той гледаше дръжката, която остана в ръката му. После хвърли безполезната вещ и разтвори ръце, като че ли да даде знак, че се приема за победен. Да го прободат сега без сабя, би означавало убийство. Рурк кимна удовлетворено и се готвеше да прибере сабята в ножницата.

Само писъкът на Шана го предупреди. Погледна бързо: ръката на Пелие измъкваше от конча на ботуша скрития там стилет. Острието блесна коварно в юмрука на Пелие. Той вече бе вдигнал ръка да хвърли. Рурк бе твърде далече за контраудар, но все пак успя за време, не по-дълго от един удар на сърцето, да метне ножницата с наполовина прибраната вече в нея сабя така, че тя излетя във въздуха и удари с цялата си ширина лицето на пирата. Пелие пак се олюля, стилетът падна от ръката му и се плъзна по пода. Французинът изруга, прочел в очите на Рурк смъртта си.

Но само след миг Пелие държеше вече в ръка тънка сабя, подадена му явно от някой от пиратите, заложил всичките си пари на смъртта на Рурк. Сега Пелие се защитава с цялото умение и целия си опит, които можеше да покаже. И Рурк вече не се усмихваше. Бе разбрал правилата на играта. До смърт! От този миг нататък атаките му бяха жестоко безогледни. Цепка зейна на ризата на Пелие. Веднага след това острието потъна дълбоко в бедрото на пирата, крачолът му почервения от кръв. Следващият рипост го улучи под лакътя. Само за миг той отпусна оръжието си, но кривата сабя отново изсвистя във въздуха.

Пелие се затича назад, като понесе със себе си и сабята, която стърчеше забита в гърдите му. Тялото му се надигна още веднъж и замря на плочите.

Рурк се огледа мрачно наоколо. Неми, ужасени, стъписани, пиратите не помръдваха.

Никой не го извика на бой.

Рурк отиде до мъртвия, изтегли сабята от кървящото тяло, избърса острието о елека на Пелие, прибра оръжието в ножницата. Опрян на дръжката, той отново плъзна поглед по присъстващите. Майката седеше смълчан, със странно извит гръб.

— Имах добро оръжие — се обади най-сетне Рурк. — Не ми изневери.

Майката кимна.

— Сигурно. Но знаете ли какво ще стане по-нататък?

Рурк вдигна рамене, сякаш не го интересуваше, и окачи сабята на ешарпа си.

Харпиен се изправи, заобиколи масата и потупа Рурк по раменете.

— Превъзходна борба, момчето ми! А и от нея ще излязат сума хубави работи за вас. Делът от кораба сега е ваш, разбира се, а и всичко друго, което Роби притежаваше. Неговият дял от плячката, а? — Той погледна другарите си. — Какво ще кажете? Заслужи си го!

Грубиянски смехове потвърдиха думите му.

— Победа на справедливостта — се провикна Майката, опря тлъстите си лапи на масата и се надигна на масивните си крака. — Робът на Трейхърн трябва да има дъщерята на Трейхърн!

— Значи се разбрахме — обяви капитанът. — Момичето ви принадлежи, докато бъде запластен откупът!

Заразнасяха нови кани с бира и Рурк, след като напрежението бе отстъпило, успя отново да се усмихне. Тост след тост се вдигаха за победата му, трупът на Пелие междувременно бе извлечен навън абсолютно безславно. Никой не даваше вид, че съжалява за смъртта на мелеза, а Шана, която седеше там, закрила лице с ръцете си, и хълцаше с облекчение, най-малко от всички. Сега вече тя не можеше да скрива повече своята благодарност. Когато Рурк се приближи до нея, за да си прибере пистолетите, тя се насили да му се усмихне, преди да избухне отново в сълзи.

Рурк отиде до тримата пленени роби и попита:

— Кой от вас има желание да остане?

Те се спогледаха като сковани; никой не намери кураж да проговори.

— Така! Значи избирате робството пред свободата, която ви се предлага! Така да бъде! Ако ви оставим да вървите, ще потвърдите ли пред господаря на острова, че дъщеря му е в цветущо здраве и ще остане тук като заложник до заплащането на откупа?

Тримата закимаха бързо с глави. Майката изсумтя презрително.

— Ще изпратим призори тия тримата да си вървят с шалупата — предложи Харпиен. — Но нека тия оклюмали негодѝи най-напред да си напълнят коремите. А, за бога, дайте и на жената нещо да хапне. Ще ѝ потрябва, като я пришпори тази нощ младият ни жребец да потича в галоп!

Шана надари англичанина със сърдит поглед, обаче взе препълнената чиния, която прислужницата ѝ донесе.

Настроението ставаше все по-празнично, смешките на Харпиен предизвикаха истинско търкаляне по пода. Отнякъде англичанинът намери топ яркочервена коприна; с кинжала си той отрязва дълга лента, завърза под веселия хохот на другарите си клуп на единия ѝ край и го нахлузи на врата на Шана. Поведѝе я с лентата, сипейки двусмислени закачки към Рурк, на когото подаде другия край на копринената „верига“. С маниерите на вълшебник той тържествено обяви Шана за робиня на Рурк и със сатанински рев я дръпна към себе си и я целуна с груба сила по нежните устни, като не пропусна да опипа с разтреперани от похот ръце задника ѝ. В мокрите от сълзи очи на момичето пламна възмущение, но Рурк съзнаваше, че трябва да се преструва, че му е забавно. Той позволи на Харпиен да го накара да нарами момичето и да го отнесе нагоре по стълбите към стаята, която досега бе квартира на покойния Пелие, а сега вече според пиратското правило бе преминала в притежание на Рурк.

Холандецът държеше вратата отворена, Рурк свали Шана от рамото си и я остави да стъпи; с ръка на задника ѝ, той я бутна навътре в стаята. Придружителите им понечиха да влязат с тях, но Рурк прегради пътя им, разкراчил широко крака. Настояванията им той срази с такива заплашителни погледи, че те отстъпиха с тъпо мърморене и се запрепъваха надолу по стълбата към бѝчвите с бира. Рурк тръшна вратата, бутна тежкото резе и се опря на дървото, поемайки си дѝх.

Шана бе застанала в тъмната част на стаята, където я бе избутал Рурк, изтрѝпнала от страх, че може да преживѝе някакѝв нов кошмар, по-лош от мазето с плѝховете. И наистина, гнилата смрад, която я лѝхна тук, бе достатѝчна, за да ѝ напомни осезателно за първото ѝ пленничество. Тя плахо потърси с ръце Рурк и се вкопчи в него като изгубено дете.

— Кочината на Пелие! — процеди Рурк. И той се закашля от ужасната воня. — Да видим дали ще намерим някаква свещ. Може пък на очите да се предложи нещо по-добро, отколкото на носа...

След дълго ровене в един изпълнен с най-загадъчни препятствия претъпкан хаос Рурк намери парче свещ. Той извади един от пистолетите си, изгърси барута и вместо него напъха кълчища. Натисна спусъка, блесна искра и кълчищата запушиха. Рурк внимателно ги раздуха, докато се получи пламък, с който можа да запали фитила на свещта.

Онова, което се разкри пред смаяните им погледи, представляваше някаква призрачна сцена, от която да те побият тръпки: навсякъде купища стари дрехи, празни бутилки, най-различни моряшки сандъци и бъчви, несъмнено останки от плячкосани търговски кораби. Огромното легло с балдахин и изкусни резби по четирите му колони сякаш плуваше в морето от боклуци. Под мръсните чаршафи бяха натрупани безброй дюшеци един върху друг, от рамката на балдахина висяха разкъсани и разплетени мрежи против комари. Долният край на леглото не се виждаше от натрупаните там дрехи, огромният гардероб зееше отворен, с увиснали накриво врати и щеше да се пръсне от най-различни дрехи — от кадифе, коприна и сатен. Нямаше свободен стол. Тежки завеси от червено кадифе, потънали в прах и на парцали, висяха пред прозорците. Чебърът за къпане, макар и с огромни размери, бе пълен догоре с парчета от бутилки и гарафи, които дълго време са били запращани в тази посока, без винаги да улучат целта. Сега в светлината на свещта Шана откри, че босите й крака са се разминали само на косъм от опасността да стъпи върху остриите стъкла. По цялата стая бяха разположени множество огледала колкото човешки ръст, всички насочени към леглото. Като главен виновник за разнасящата се смрад те откриха накрая и едно нощно гърне.

Докато Шана се опитваше с мъка да не повърне и се извъръщаше да не гледа, Рурк не се церемони много с наследството, оставено от Пелие. Той дръпна настрани прашните завеси и отвори прозорците, така че в тази истински яма появя свеж морски бриз. Рурк започна да хвърля през прозореца: най-напред гърнето, след това втвърдилите се от мръсотия чаршафи и завивки. Скоро по-голямата част от имуществото на Пелие беше струпана като купчина боклук под

прозореца. Бутилките от чебъра се разбиваха долу на каменната настилка; всичко, което правеше стаята необитаема, пое същия път през прозореца. С едно движение на ръката Рурк помете масата, останките от безброй обеда и вечери образуваха пъстър куп върху простряната на пода покривка, която обзетият от истински фанатизъм чистник върза на възел и запрати по нощния вятър. Въздухът в стаята все още бе същинско оскърбление за всеки чувствителен нос, но поне можеше да се диша. Рурк духна в тъмните дълбини на една кана за вода, поставена на умивалника — насрещният поздрав бе цял облак прах.

— За моряк — отбеляза Рурк — покойният капитан Пелие е изпитвал наистина странно отвращение към водата.

Шана потръпна от погнуса, като погледна собствената си слепната и мръсна дреха. Тя копнееше да се изкъпе, да почувства мекото блаженство на едно чисто легло. Рурк я наблюдаваше със съчувствие и разбиране. Но изведнъж осъзна пълната с очакване тишина, която се бе възцарила долу в кръчмата. Той пристъпи към Шана.

— Изпискайте! — заповяда той.

Шана вдигна вежди в недоумение.

— Трябва да изпищите! Силно!

Шана само го гледаше.

Почти нежно той постави ръка на прозрачния плат, който покриваше гърдите ѝ. След това с рязко дръпване разкъса дрехите ѝ от горе до долу. Разголена напълно, тя застана пред погледа му, в който просветна топлина.

Сега най-послед с пронизителен писък, който накара огледалата да затреперят, тя даде израз на целия си натрупан гняв, страх и отчаяние. Тя пое въздух и издаде едно не по-малко сърцераздирателно ехо на първия писък. Но този път Рурк ѝ запуши устата с ръка и прекъсна представлението. В тежката тишина, която последва, най-послед долу от кръчмата проехтя буря от груби смехове и подмятания, за това веселие пиратите бяха чакали близо цял час.

Рурк обви Шана в прегръдките си и докато голите ѝ гърди се притискаха към кожата му елек, тя долови сподавания му смях.

— Сега тия типове ще има за какво да говорят поне един час — ухили се той.

Но писъците бяха възвърнали духа на Шана. Тя сърдито се откъсна от ръцете му.

— Свалете си лапите от мене! — изсъска тя, скочи от другата страна на леглото, за да постави някаква преграда помежду им. — Наистина ли няма сила на този свят, която да ме освободи най-после от вас? Няма ли да се види край на вашата досадна настойчивост?

В очите на Рурк проблесна недоумение. Но бързо сарказмът му взе отново връх.

— Поне вие няма защо да се упрекувате за това! Бог е свидетел, че направихте всичко, което е по силите на един човек, за да ме изхвърлите от своя живот. За ваше нещастие храбрият Питни си го каза направо. Ето как стана, че сега съм тук и трябва да продължавам да играя вашите игри. Заради вас убих човек, но благодарна ли сте ми за това? Не, по дяволите! Нямах да се разтревожите, ако видехте със забит нож мен вместо него, точно нямах да се налага да се опасявате, че пиратите могат да ви проснат по гръб...

— Вие сте сатана! — изхлипа тя. — Адско изчадие, пуснато на земята, за да ме измъчва!

— Ох, не, Шана! Аз съм само човек от плът и кръв, с наранено сърце, който два пъти изпита отровното жило на вашите лъжи и измами! Аз съм само вашият съпруг по волята Божия, от който се опитвате за втори път да се отървете. И то не по пътя на закона, а като искате да изцапате ръцете си с моята кръв!

Изнуреното сърце на Шана не можа да понесе тази атака, която я докара, цялата разтреперана, до прага на припадък. Рурк я хвана и разтърси, та чак зъбите ѝ затракаха, но в погледа ѝ отново проблесна следа от съзнание.

— От сега нататък сте моя робиня — каза през зъби той.

Шана отвори уста, но Рурк не я остави да проговори.

— От сега нататък сте моя робиня винаги когато около нас има някой. Ще се правите на покорна и мила, така че ония говеда, дето плюскат долу, да не се усъмнят. А не изпълнявате ли всяка моя дума, ще ви третирам като непокорна робиня. Разбрахте ли ме? Докато се намираме на пиратския остров, вие сте робиня, безпрекословно!

Той почака за отговор, за някакъв знак, че е разбрала, ала тя само го гледаше с безизразно лице. В мълчанието, изпълнило стаята, едно плахо почукване на вратата проехтя почти тревожно. Рурк постави

Шана с нежна загриженост на един стол, на който тя остана да седи със скръстени ръце, без да помръдне, като безумна. Той прикри голотата ѝ с един лек дюшек, преди да пристъпи към вратата.

С извадена сабя в ръка той дръпна резето и широко отвори вратата. Човекът, който се казваше Гетлие, застана в рамката на вратата, превит под товара на две напълнени почти до ръба ведра с вода. Той започна трескаво да се извинява.

— Сър! Аз бях личен прислужник на капитан Пелие, а сега ми казаха, че вие сте новият ми господар. Та ви нося, капитане, малко вода. Мисля, че ще пожелаете да се изкъпете.

Късогледите очи зад стъклата на телените рамки мигаха уплашено. Рурк му направи път. Подпрян на дръжката на сабята си, той наблюдаваше внимателно как изсипва ведрата в чебъра.

— Как попаднахте между пиратите? — запита най-после Рурк. — Говорите като образован човек.

Гетлие прекъсна работата си и се опита да позабави отговора си.

— Учител бях в Сан Доминго. Като дете Пелие ми беше ученик, макар че още тогава долавях, че ще свърши зле. Преди няколко години бях на един малък кораб на път за Англия. Пелие бе пиратът, който ни плени. Хареса му се да ме направи свой роб... Ще желаете ли още нещо, капитан Рурк?

Рурк посочи стаята.

— Може би ще намерите утре малко време да изчистите тука. Така, както е сега, не е подходящо дори за мъж, а дамата още по-малко би могла да живее в тази кочина.

— Разбира се, сър. Ще помета и ще почистя. И ако госпожата има някакви желания, за някоя дребна монета Дора сигурно ще е готова да помогне... — И той добави, за да обясни: — Дора, малкото момиче от кръчмата...

Гетлие излезе и Рурк можеше най-после да се погрижи за леглото. В една от раклите откри чисти чаршафи и ги просна върху натрупаните дюшеци, които подравни колкото беше възможно. В науките, които бе учил през детството си, не влизаше и изкуството да подрежда легло.

След като приготви леглото, той донесе едно ведро, което обърна, за да седне на него до Шана. Освободи заспалото момиче от останките от мръсните ѝ дрехи, които също изхвърли през прозореца.

С мокра кърпа той изми лицето на Шана, като внимаваше да не причини болка на изгорелите ѝ от слънцето бузи. Когато бършеше ръцете ѝ, прехапа устни от гняв: веригите, които ѝ бяха сложили, когато я плениха, бяха оставили дълбоки рани в нежната плът. Е, добре. Поне на един от нейните мъчители той даде заслуженото.

С паница хладка вода в ръка той отми засъхналата кал от краката ѝ и ги подсуши. Позволи си само за миг да погледне с нежност благородното ѝ, уви, толкова изнурено и опозорено тяло. За сплъстените коси на Шана в момента не можеше да се направи много нещо. Той вдигна на ръце нежното момиче и го отнесе в леглото. Покри я с един чаршаф и остана дълго така да я наблюдава.

„Тъжно е, любима моя, че все още приемате за истина една лъжа. Повярвайте ми, никога не съм ви мамил...“

Стори му се, че Шана като че ли го чу, лицето ѝ се отпусна в доверчива усмивка; тя се обърна настрани и се сгуши под чаршафа.

Рурк постави едно кресло до прозореца, постави пистолетите на съседната масичка и притегли табуретка за краката си. Най-сетне полегна и той, със сабя на коленете, готов да защитава покоя на любимата жена.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Безмилостното слънце обливаше стаята с болезнено ярка светлина. Пламтящият огън нахлуваше бавно в сетивата на Шана, тя се скри под възглавниците, за да потърси в топлите ръце на съня още малко забрава от света, който я очакваше със заплахи. Някаква нежна, здрава ръка я галеше по гърба. Сънена, тя се попремести по-близо до тази ръка, която умело изтриваше напрежението от мускулите ѝ. Когато със своята ласка от раменете надолу тази ръка извика в нея някаква сладка тръпка, гърлото ѝ се сви и от полуотворените ѝ устни се откъсна въздишка, изпълнена с копнеж. В унеса на желанието Шана се отдаде изцяло на това блаженство. Гърбът ѝ опря до твърди космати гърди. Главата ѝ се плъзна до мускулесто рамо, страните ѝ се докоснаха до гладка, топла кожа. В съзнанието ѝ проблясваха неопределени въпроси. Досега в живота ѝ само един мъж бе делил легло с нея. Ала никой, дори и Хергъс, не я бе галил така по гърба... Изгаряща от любопитство, тя отвори очи. Погледът ѝ потъна в златистите очи на Рурк и всички стари спомени изникнаха отново.

— Ооо! — простена тя и се отпусна по корем, притегли възглавницата върху главата си и я притисна здраво към ушите си. Ала мекият глас, в който трепкаше весел смях, достигна до нея.

— Желая ви добро утро, мадам! Надявам се, че сънят ви се е отразил добре.

— Никога досега — извика тя — едно небе не се е превръщало така бързо в ад!...

— Не в ад, а в действителност, мадам! — поправи я Рурк подигравателно. — И то в мизерна действителност, признавам. Но изглежда, че и ние възприемаме местните привички. Слънцето отдавна вече се е вдигнало високо, приближава време за обяд. Боя се, че проспяхме цялата утрин и колкото и да жадува моето клето, лишено от любов тяло да лежи в близост до вашето, ще трябва да ви помоля да станете, ако не искаме и остатъкът от деня да премине, без наше участие.

Шана дръпна възглавницата от главата си и с ужас видя, че лежи пред погледа му съвсем гола. Още по-унизително бе, че той се бе възползвал най-безсрамно от изтощението ѝ, бе я съблякъл и занесъл в леглото. Задърпа отчаяно чаршафа, върху който лежеше. Но колкото и да се въртеше безпомощно, нищо не се получаваше. Рурк, легнал настрана и подпрял усмихната глава на ръката си, бе затиснал под себе си по-голямата част от чаршафа. Той я обгърна с ръка и загали отново гърба ѝ.

— Ами да, любима моя — замърка той. — Макар и сега да не е най-подходящия час, в който една съпруга може да предложи огъня на своята страст на потъналия си в хвърковати планове съпруг, аз просто нямам сили да ви отблъсна!...

Устата му се сведе към устните ѝ, слабите му твърди гърди допряха до меката ѝ гръд, краката им се сплетоха. Почувствала, че или трябва да се покрие някак, или да приеме да бъде изнасилена, Шана скочи от леглото. С наслада Рурк проследи красивите движения на бягащото ѝ тяло.

Тя трескаво грабна първата попаднала ѝ дреха. Коженият елек на Рурк можеше да предложи известна защита — все пак стигаше до коленете ѝ, но не се закопчаваше нито над колана, нито надолу. Рурк се захили, като се наслаждаваше на сочните, закръглени форми, кипнали между кожените ревери. Той стана от леглото и тръгна, както си бе гол, към нея, посрещнат от недоверчивите ѝ погледи. Но той само взе от стола старите си износени панталони.

— Дрехата, която облякохте, мадам, ме изпълва, честно казано, с възхищение. Не възразявам срещу това, да споделя с вас собствените си вещи. Но като имам предвид разбойниците, които ни заобикалят, бих препоръчал малко повече сдържаност. В противен случай току-виж, преди да се усетите, някой рогат козел се хвърли на очарователния ви гръб!...

Погледът на Шана се плъзна многозначително надолу по тялото му.

— Да не говорим и за мен самия, мадам!

Шана невярваща извърна очи.

— Дали ще доживея някога деня, в който вие, сър, да не сте изложен на изкушението да се хвърлите на този толкова прехвален от вас гръб?!

— Поне не, преди да стана на осемдесет и шест, мадам! — я увери той закачливо. — Но докато сте близо до мен, и леденото море на Севера не би могло да охлади горещата ми кръв.

— Колко вярно — кимна тя. — И това ви се случва с всяка слугиня, която ви попадне пред очите!

Рурк се стегна и се изсмя презрително:

— С всяка? Господи, жено, та позволете ми все пак понякога да правя разлика при своя избор!

Тясната брадичка на Шана се вирна.

— По-рано трябваше да правите разлика! Сега е твърде късно. Между нас всичко е свършено!

— Скъпа Шана — въздъхна Рурк и седна да преглежда пистолетите си. — Обяснете ми какво е това разминаване във вашите думи. Толкова често ме уверявахте, че не съм ваш съпруг и че според всички закони се смятате за вдовица. Щом е така, какви права имате върху мен? Защо крещите до Бога, когато взема — ако действително бих го сторил — някоя друга? Не ми давате никакъв шанс да кажа нито дума в своя защита, а направо насъсквате кучетата си по мене. А по този начин всичко се обръща срещу хубавата ви главичка! Защото, ако вашият безумен гняв не бе ме захвърлил в морето, нямаше да ви се случи нищо от онова, което ви сполетя. В господарската къща щеше да има достатъчно мъже, които да защитят живота и свободата ви. Щяхте да разполагате и с други мъже, които да прогонят измамника. Е, сега какво ще кажете, сърце мое? Ваш съпруг ли съм? Или съм свободен? И ако съм наистина свободен, защо всеки път се нахвърляте върху ми като ревнива котка? Да не съм ви кученце, което влациш за каишката след себе си и което застава на задни лапки, щом милостивата господарка пожелае?

Гневът на Шана поутихна. Тя се опитваше — явно не съвсем успешно — да замести гневния прилив с малко разум.

— Ако издигам някакви претенции, те не са заради отричането на брака. Те са за нещо друго, нещо, което всяка жена мрази от дън душа: да гледат на нея като на играчка, да я вземат едната нощ в леглото, да я обсипват с любов и обожание, а още на следващата нощ да трябва да чуе как друга жена получава съвсем същото. Как мога да лежа нежно любяща до вас, след като знам, че малко преди това сте държали в ръцете си друга жена, а не след много следващата пък ще

заеме моето място? Това значи, че притежавам не мечтаното съкровище, а нещо евтино и долно!

— Добре е да чуя това! — възкликна Рурк, пресече припряно стаята надлъж и нашир и спря пред Шана. — За първи път казвате дума, за която да може да се хване човек. Съкровище, казвате. Наистина така става! Човек не може да държи на нещо, което е смятал за много ценно, а изведнъж се е оказало боклук. Точно така е, а сега го чух и от вашата уста. Съкровище... — той кимна. — Колко дълго трябваше да чакам, за да чуя от вас такава дума!

Той пристъпи към прозореца и се взря навън, потънал в тежки мисли.

Шана обаче смръщи недоволно чело. Искаше да засегне гордостта му, а сама му бе дала в ръцете оръжие, което щеше да използва в битките срещу нея.

Като се възползва от замислеността на Рурк, Шана отиде бавно до шкафа, свали от себе си кожения елек и откачи някаква черна рокля през провисналата на пантите врата. Трябваше да поогъне ръцете си — как ли действат на Рурк тези змийски движения, помисли тя — но успя да надене роклята на стройното си тяло. Но какво се впи болезнено в плътта ѝ? Шана се огледа в огледалото. Беше облякла едно нищо! Бездънно дълбокото деколте зееше почти до пъпа ѝ, а мрежата от шнурове на корема и на гърдите не смогваше да удържи пищната ѝ плът. Дъхът ѝ секна. Роклята сякаш бе направена не да защити, а да изложи добродетелта ѝ на всички възможни опасности. Явно, че към роклята трябваше да има още нещо. Елече някакво? Или блуза? Тя продължаваше да се върти безпомощно пред огледалото, когато зърна в него Рурк. Той стоеше все още до прозореца, кръстосал ръце пред гърдите си, но погледът му сега вече не бе отправен навън към бреговете на острова.

— Трябва да намеря и другата част към тази рокля — каза Шана, извинявайки се.

Рурк пристъпи към нея и подложи проблема на детайлно изследване.

— На Харпиен ще му хареса и така, както си е — процеди той. — На Холандеца също.

— Рурк! — извика тя, повярвала най-сериозно, че той иска да я покаже пред пиратите в това одеяние. Но в този миг зърна смеха в

очите му. И това, че го бе взела на сериозно, правеше нещата още по-лоши.

Тропайки с крак, тя развърза шнуровите — горната част на фриволното нищо падна надолу върху бедрата ѝ. Запленен от неочаквано разкрилата се гледка, Рурк едва не се задави.

— Мадам — обяви той със захаросан глас, — и едно изнасилване има своето очарование, дори и да е едностранчиво. Но когато мъж като мен може да бъде тласнат от вас, и то в такава рокля, до ръба на бездната, то колко малко ще бъде нужно на пиратите, не смятате ли? Как ще ги обуздаете? Бих ви посъветвал, моля ви, да намерите рокля, която няма да тласне толкова бързо в изкушение нашите приятели, а пък ще пощади и мен от насилнически мисли.

Шана нацупено ровеше из моряшките сандъци и раклите, мяташе дреха след дреха, всичките неподходящи. Накрая очите ѝ се спряха на нещо черно на дъното на една по-голяма ракла. Как тази пуританска рокля бе намерила пътя си до плячката на един пират, никой не можеше да обясни. Но Шана се почувства толкова щастлива, като че бе получила скъп подарък. Роклята беше от черен вълнен плат, изрязана високо по врата, с ръкави до китките. А в дългите поли бяха скътани грижливо съответната широка яка и маншетите, а така също и малко боне, тягостно като самата рокля. Един бърз поглед към Рурк увери Шана, че той е зает да точи на каиша си един тънък нож, за да се бръсне. Шана грабна находката си и приклепна зад едно огледало. Не бе намерила риза и не ѝ оставаше нищо друго, освен да навлече роклята на голо. Още в първия миг мъчението започна. Роклята бе от груба вълна, която бодеше и хапеше. Тя с ужас помисли как ли ще издържи мъките на следващите часове.

Но сега беше най-важно да пречупи проклетото самодоволство и иронията на Рурк и да се отърве най-после от безсрамния поглед, който търсеше наслада във всеки квадратен сантиметър гола кожа, която тя показеше. Ала и сега не можа да мине съвсем без помощта му. Шана тихо пристъпи зад него и го помоли да върже връзките.

Рурк остави бръснача, за да ѝ помогне. По лицето му мина болезнена сянка.

— Откъде, за бога, изровихте този парцал?

С невинно изражение Шана запита:

— Сега достатъчно ли съм покрита?

Рурк само изсумтя и се залови отново за работата си. Настъпи мълчание и Шана имаше достатъчно време да си помисли за това, как понякога имуществото на един съпруг може да бъде много полезно. Сега в стаята се бе възцарил сякаш някакъв домашен уют.

— Успяхте ли да намерите някаква четка за косите си? — запита той зад гърба ѝ.

Шана поклати глава, добре осъзнаваше състоянието на обърканите си къдрици. Почувства в косите си ръката му, която се опитваше да пригладя поне някои кичури. Тя се дръпна. Безредието на нейната прочута пищна коса я потискаше. Тя сви влажните кичури в дебел кок горе на темето, отиде до леглото с балдахина и приседна на ръба.

Жегата бе станала още по-потискаща. Жуленето на вълната по нежната ѝ кожа, докато връзваше косата си, бе явно предупреждение за мъките, които несъмнено я очакваха. Тя неволно поразкърши тялото си под грубата вълна и в същия миг се огледа дали Рурк е забелязал това.

Рурк бе погълнат от бръсненето. Очите ѝ се спряха на стройния му извит гръб. Тя се обърна и погледът ѝ съзря в огледалата отражението на двамата.

„Ето че се превърнах в пуританка“ — помисли тя с усмивка. Но не бе ли това далеч по-добра съдба от онази, която ѝ готвеха разбойниците? Тя се опита да си представи какъв ли е животът на една жена, облечена като пуританка: парче орна земя, къщичка в сред горите, Рурк зад плуга, тя — в напреднала бременност — върви след него и хвърля със силна ръка семената... Странно! Всъщност би трябвало да се надсмива над участието на пуританите, а изведнъж тази представа ѝ се видя не толкова противна. Не беше ли невероятно? Но тя бързо се сети, че такъв един живот щеше да я накара бързо-бързо да закопнее за лукса на Лос Камелос.

Рурк бе избръснал брадата си и Шана го наблюдаваше как се подготвя за ролята си на пират. Червената копринена лента, с която снощи капитан Харпиен бе „оковал“ Шана като робиня, Рурк прехвърли през раменете и я кръстоса на гърдите си. Върза я на бедрото си като ешарп, на който можеше да окачи сабята си. От богатата колекция на Пелие той си избра няколко бляскави ордена, украси шапката си с пъстро перо, Шана простена, като ѝ се представи

така крещящо предрешен. Приличаше на същински пират, като на картинка!

— Ами, мадам, нали трябва да играя пират — обясни той. След това погледна към арсенала от оръжия, с които се бе накичил. — Липсва ли ми още нещо?

— Боя се, че не, господин пиратски капитан! — въздъхна тя. — Кълна се, че дори най-гордият петел не би могъл да ви бие по наперена шарения!

— Благодаря за хубавите думи! — ухили се той и зъбите му блеснаха. — Хайде да тръгваме да изпълняваме новите си задължения! — Той тръгна към вратата, постави ръка на резето ѝ, а с другата махна властно към Шана. — Тръгвайте, мадам! И послушно, на крачка или две зад мен, както подобава на робиня!

И преди Шана да може да процеди някакъв отговор, той пресече — целият нахакано самочувствие — с люлееща се походка площадката, която водеше към стълбите и оттам към кръчмата. Шана се олюля на краката си и го последва със свито сърце, загубила под ужасната вълнена рокля всякаво желание да спори.

Пиратите, събрани в избата, бяха погълнати от любимото си занимание — да изпразват глътка след глътка, чаша след чаша бъчвите с кафява бира. За миг Рурк и Шана се превърнаха в обект на кипнало веселие. Но Рурк действително играеше ролята си с истинско въодушевление. С разперени ръце и щедри слова отговаряше на поздравите. Прозвънваше с медалите си и разказваше фантастични истории как ги бил спечелил. Направи такова грандиозно театро, че разбойниците се държаха за коремите от смях. Шана бе застанала в сянката и се измъчваше от долните подмятания на тази вулгарна сган. След като приключи с тази комедия, Рурк удари с юмрук по масата и изрева да донесат ядене. Дора, сивото мишле, дотърча уплашена. Рурк откъсна кълката на печената гъска, която му поднесоха, пресегна се за самун хляб и хвърли на Шана по късче. Със звънко пляскане по задника той я отпрати в ъгъла, където тя се сви, като правеше усилие да преглътне храната. Очите ѝ презрително следяха перченето на Рурк, но той изобщо не ѝ обръщаше внимание. Не сядаше, разхождаше се наперено край масата, поспираше тук-там да размени като на дуел по

някоя и друга острота, а когато спираше, за да посегне към гъшето крилце или каната с бира, той стъпваше с крак на пейката. Така направи и сега, кимайки на хората да се съберат около него. Онова, което имаше да им каже, Шана не можа да долови, но сигурно беше нещо много гадно — взривът от смехове показваше, че е улучил вкусовете на тази сган. Доволен, Рурк се смееше заедно с тях, след това им махна с ръка за раздяла и закрачи към вратата. Пътем щракна с пръсти на Шана. Като истинска смирена робиня тя скочи и заситни след него.

Когато Рурк отвори врата на общата им квартира, се разкри невероятна гледка. Цялото помещение бе изчистено, като че ли някой го беше стъргал. Лъхна ги острата миризма на черен сапун. Мокрите петна по пода показваха, че водата не е пестена. Всички мебели блестяха от маслото, с което усърдният домашен дух ги бе излъскал. Нямаше и помен от лекьосаните дюшеци. Бели чаршафи, чисти и свежи, покриваха леглото. Откъм главата бяха натрупани големи меки възглавници и чисти горни чаршафи. Разчистен бе и арсеналът от дрехи, дори чебърът за къпане светеше в другия край на стаята като някаква скъпа вещ. На една масичка бяха натрупани още чаршафи и кърпи, на друга имаше какви ли не сапуни, ароматични масла и соли. Пак бе оставено и нощно гърне — то надничаше невинно бяло под умивалника, срамежливо и дискретно. На умивалника бе сложена кана с прясна вода, самият леген до нея бе се освободил като по чудо от цялата кора мръсотия.

Но целият този разкош, за който Шана не бе могла и да мечтае, не можеше да я накара да забрави мъченията, който ѝ причиняваше през последните часове острата вълна на пуританската рокля. В момента за Шана нямаше нищо по-важно от това, час по-скоро да се освободи от тази ужасна дреха. Без да се интересува от жадните погледи на Рурк, тя смъкна този инструмент за мъчения от стройното си тяло, като не пропусна да тегли на роклята си един гневен ритник. Втурна се към умивалника, без дори да се сети за присъствието на Рурк, за да се наслади на практическите белези на една култура, която смяташе, че е загубила завинаги. Шана блажено затвори очи, за да усети още по-дълбоко освежителния допир на чистата вода и вълшебния аромат на сапуна. Когато най-после отвори очи отново,

съзря в огледалото кехлибарените очи на Рурк, вперени в нея с възхищение и желание.

— Добре, нямам нищо против да въртите очи като сладострастно магаре — изсмя се подигравателно тя. — Но все пак, преди съвсем да разпашете безсрамните си разюздани желания, идете до кръчмата, там сигурно ви чака Кармелита, за да слуша просташките ви цинизми!

Рурк свали шапката си — както си беше с перото — и с ядна ръка я запрати към леглото с балдахина. Гласът му прозвуча остро и горчиво.

— Един господ знае какво трябва да ви се случи, за да секне тази ваша дарба да наранявате с думи сърцата на хората, а също и на човека, който рискува живота си заради вас!

Той смъкна ешарпа от рамото си, набоде с извитата си сабя черната вълнена рокля от пода и запита, спазвайки нейния саркастичен тон:

— Да окача ли навън любимата ви рокля да се проветри? Положително ще пожелаете да я облечете и утре...

— Чудесно, милорд — побърза да отвърне Шана, за да не му остане дължна. — Закачете я навън през прозореца, както вече сторихте с останалите боклуци.

Той с готовност метна роклята. Когато тя изчезна от погледа му, под прозореца се чу врява. Рурк се наведе любопитно и видя банда улични хлапета, нито едно повече от шест години, които се бяха добрали до роклята и сега се караха кой пръв я е намерил. Като видяха Рурк, те моментално престанаха да я дърпат повече и уплашени, че той може да поиска съкровището обратно, се втурнаха презглава, прескочиха стената и се шумгнаха в храстите, без и при този отчаян бяг някой от тях да изгърве парцала, който бе откъснал. Рурк не вярваше на очите си — под прозореца, където през нощта бе изхвърлил цялото наследство от Пелие и се бе образувал огромен куп вехтории, сега зееше празнота. Дори проклетото нощно гърне бе изчезнало. Имаше само няколко счупени бутилки. Смаян, Рурк се дръпна навътре в стаята. Не бе и помислял някога, че в бедняшките хижи на пиратския остров дори такива жалки отпадъци можеха да представляват богатство. Той мълчаливо се изми. Едва когато погледна Шана и забеляза на нослето ѝ едно смешно, предизвикателно сапунено мехурче, мислите му взеха друга посока. Той не можа да устои на

изкушението да пукне мехурчето с пръсти, а тъй като другата му ръка беше тъкмо свободна, той обхвана с нея младата й сочна гърд. В миг усети остро пробуждане в ребрата, преди да успее да си поеме дъх, лакътят на Шана вече нанасяше следващия удар.

— Прибирайте си лапите! — изхриптя Шана. — Не съм ви никаква играчка!

— И означава ли това, че имам вашето разрешение да потърся другаде онова, което не благоволявате да позволите?

— Нищо не позволявам — стрелна го тя кисело, като посегна към него и с лукава усмивчица нави около пръста си снопче от космите на гърдите му. — Най-много някой юмрук в корема, ако си позволите още веднъж да ме докоснете! Махайте се!

Тя рязко дръпна ръката си, без да изпуска космите. Клепачите му болезнено трепнаха. Но Шана не го удостои повече с поглед. Метна върху толкова жадуваното от него тяло някакъв чаршаф и скри под него съблазнителните плодове, от жажда за които чак устната му се пълнеше със слюнка.

Безмълвно Рурк избърса косата си и взе гребена, който бе намерил на умивалника. Беше майсторска изработка и Рурк го заобръща възхитен. В следващия миг гребенът бе дръпнат от ръката му. Сега Шана го превърташе с учудване между пръстите си. Целият ѝ гняв бе изчезнал.

— Къде намерихте това? — попита тя изненадана.

— Там — посочи Рурк. — До четката.

С някакъв див възглас Шана се втурна нататък и притисна четката към гърдите си, сякаш бе паднало от небето съкровище.

— Ох! — въздъхна тя нежно. — Благодаря ви, Гетлие! Вие наистина знаете от какво има нужда една жена...

Рурк я гледаше недоумяващо, засегнат в собствената си гордост.

— Та това са все пак само четка и гребен!...

— Са-амо?! — поклати глава Шана. — Какво тъпо говедо сте! Да разбрахте от женското сърце само наполовина толкова, колкото го разбира този човек! Как щяха да ви се хвърлят тогава жените на врата!

В блаженство Шана се настани удобно в средата на леглото, подвила под себе си крака по турски, като постави нежно пред себе си скъпоценната четка и жадувания гребен — внимаваше, като че ли можеха да се разпаднат на парчета при най-малкото сътресение. За нея

Рурк вече не съществуваше. Но докато свещено действаше при разресването на сплъстените си пищни коси, тя непрекъснато хвърляше усмихнати погледи към всички огледала.

Денят догаряше, сумракът нахлу в странноприемницата на пиратите. Кармелита и Дора започнаха да палят маслените лампи над дългата кръчмарска маса. И с всяка нова кана, която обикаляше между Харпиен и останалите предводители, разпаленото самохвалство ставаше все по-шумно. Рурк бе седнал настрани от компанията, в сянката. Оттам можеше да държи под око другите тъмни кътчета към стълбището, откъдето трябваше да се появи скоро Шана. Не бе могъл да издържи повече нейната прехласнатост, когато се занимаваше с четката, гребена и огледалата, без да не изпита отново изкушението, а то щеше да доведе отново само до разочарование.

Харпиен се отдели от другарите си и се отправи към Рурк.

— Вас чаках — заговори той с вече понатежал език. — Ще трябва да знаете, че аз поразмислих за тази жена...

Рурк повдигна въпросително едната си вежда. В мъждукащата светлина погледът му проблесна твърд като камък. Той измерваше с очи капитана без следа от любезност.

— Ами дали е вярна тая работа, момченце — поде Харпиен. — Един от робите на Трейхърн ми изпя, че тая дама отдавна вече не е никаква девица. Вдовица била...

Рурк сви рамене.

— Вдовица е от няколко месеца. Един човек на име Бошан й беше мъж.

— Оппа-а! — изкиска се Харпиен с блеснали очи. — Щом като е прясна вдовица, ще да е бая благодарна, да се намери як мъж за корема ѝ!

Той се търкулна назад по гръб върху масата, и се разцвили към гредите на тавана. Другарите му любопитно протегнаха вратове към него. Жилите на Рурк се стегнаха. Ако Шана се превърнеше в тема на вечерта, това не би предвещавало нищо добро.

Един от пиратите, чието име бе Ноукс, седна върху масата, надвеси се над капитана, като че е намислил да му извести някакво

тайно откритие. Ала избоботи тайната си толкова силно, че и Рурк да го чуе.

— Ами щом един мъж й прави кеф на жената — изля той, — не е ли логично, че дванадесет мъже ще й направят дванадесет кефа! Разбира се, ако го направят кефски, нали така? Ха-ха-ха! Ама за това, както си се познаваме, аз страх нямам! Та предлагам значи сега всички да се изредим — нали така си е справедливо, а не само един-единствен — и палецът му посочи Рурк — да запази за себе си лъвския пай. Всеки да си получи своето, това знам аз. А той своето си го получи, та получи и дела на горкия стар Роби отгоре!

Всеобщо кимване бе бързият отговор. Около масата се разля някакво мазно хилене. Харпиен хихикаше, надяваше се той да е първият.

— А къде е нашата госпожа? — заинтересува се той. — Обикновено тя все се държи за вашите пешове.

Рурк посочи с кана в ръка към стълбата.

— Горе. Но ви предупреждавам...

— Какво има да ни предупреждаваш, фукльо, като всички янки?! — настръхна мулатът, който заедно с черния ром бе поналял в себе си и по-голям кураж. Размахал юмруци, той се смъкна от масата. — Отивам да доведа аз мадам Бошан, та да може да се запознае със своите кавалери... — С несигурни стъпки той се насочи към стълбата. — И да не се тревожите, ако се позабавя малко нещо!...

Изстрелът, проехтял в кръчмата, заглуши за минути ушите на всички. Мулатът замръзна като солен стълб, докато мазилката на стената продължаваше да се сипе върху лицето му — куршумът бе улучил на педя от носа му. Той се развъртя като побеснял. Чак сега Рурк свали димящия си пистолет. Проклинайки, негърът извади абордажната си сабя и скочи върху Рурк. Но не успя да направи и крачка и се закова на място. Дулото на втория насочен към него пистолет изглеждаше двойно по-широко от дулото на първия.

А сега то се взираше кръвожадно в гърдите му. Пиянството му се изпари заедно с гнева му — той гледаше сега право в златните очи на смъртта, които блестяха като два твърдо шлифовани кехлибара над смъртоносното дуло. Бавно и много предпазливо той свали сабята и изкриви дебелиите си устни в подличка усмивка.

— Ами аз... — засрича той — не исках да кажа точно това, капитане. Малка шега само, разбирате ли... между приятели... нали така?

Пистолетът се наведе. Рурк кимна.

— Извинението ви се приема.

От сянката на стълбището се отдели една фигура. Шана си бе избрала някаква огромна рокля, която би подходжала на жена с туловището на Кармелита. Роклята висеше от раменете ѝ като чувал. Но тъй като предишната собственица — навярно истинска лоена топка — е била явно най-малкото с една глава по-ниска, роклята на Шана не стигаше и до глезените. Нещо святкаше между гънките — Рурк видя малък сребърен кинжал, който Шана стискаше в ръката си. Сигурно се бе поровила още в наследството на Пелие. Мизерно малък кинжал беше, наистина, но както познаваше Шана, Рурк знаеше, че тя бе готова да тръгне с него срещу целия свят.

Мулът си потърси място далеч в долния край на масата и макар че Рурк бе пхнал пистолета си обратно в колана на кръста си, черният внимаваше да не срещне погледа му.

— Направете ни компания, мадам Бошан, ако смея да помоля! — извика Рурк, като стана да я посрещне.

Шана скри кинжала между гънките на полата, преди да излезе на светлото. Застана до Рурк, който демонстративно напълни отново празния пистолет. Шана изглеждаше страшно бледа, мъничка и смирена.

— Тя принадлежи само на мене! — заяви високо Рурк, обърнал лице към вътрешността на кръчмата. Той постави ръката си, която държеше пистолета, върху рамото на Шана. Дори Шана потръпна, толкова твърдо прозвуча гласът му. В кръчмата цареше мъртва тишина.

— Всеки да получи своето, казахте. Хубаво, ама аз бих могъл да оспоря вашето право — посочи той с пистолета си мулата. — Или вашето — обърна се той към Хоукс, боцмана. — Та дори и вашето право — усмихна се той с ехидна любезност към Харпиен. — Струва ми се, че Майката е единственият тук, който не иска да оспорва моето право над вас, мадам Бошан!

Рурк прибра пистолета и изтегли кривата сабя. Той бавно описа дъга с върха на острието, така че всеки един да се почувства включен в разговора.

— Ако някой от вас иска да оспорва правото ми на каквото и да било, то нека го направи сега, та да се изясним тук на място веднъж завинаги!

Никой не издържа на погледа му. Някои поклатиха глава, ала никой не пое хвърлената ръкавица. Рурк остави сабята да се плъзне обратно в ножницата.

В избата тегнеше мълчание. Най-после Майката се надигна тежко от стола си и масата изпука, като се опря на плота ѝ с тежките си лапи.

— Чуйте този човек, храбри приятели! — провикна се той с пискливия си тенор и плешивият му череп проблесна на няколко пъти, докато той оглеждаше пиратите един след друг. — Има нещо вярно в онова, което този човек казва. И ме е страх, че дори и да му светите маслото, няма да останат и половината от вас, та няма да стигнат хора дори и само за един от корабите. А в положението, в което сме сега, ни трябва всяка ръка, която може да върти оръжие. Неговата ръка също!

Харпиен бухна каната си с бира на масата.

— Кармелита! — викна той. — Дора! Носете най-после нещо за ядене! Коремът ми вие за храна и за една добра глътка!

Враждебното мълчание бе нарушено. Корсарите отново се обърнаха към чашите си. Рурк посочи с глава някаква пейка в тъмното зад неговия стол. С все още разтреперани колене Шана послушно отиде на пейката. Рурк седна до нея. Дори и в този момент ѝ бе трудно да изрази думи на благодарност. Гледаше в друга посока.

Мъжете отново подхванаха долните си закачки, сякаш нищо не бе станало. Ала Рурк долавяше недоверчивите погледи, които го стрелкаха ту оттук, ту оттам.

„За Орлан Трейхърн — помисли той, — може би ще е най-добре да си прибере дъщерята час по-скоро.“ Даже Рурк не се осмеляваше да обуздава пиратите. У тези мъже смъртта не будеше страх, за тях тя бе по-скоро край на един изгубил смисъл живот. Те се страхуваха само да не се влачат осакатени, защото и те, както вълците, трябваше да бъдат силни и здрави, за да оцелеят; ако осакатееха, щяха да могат да се добират само до оглозганите вече от глутницата кости...

Рурк демонстрираше спокойствие и самоувереност — опъна напред дългите си крака, подпрял лакът на ръба на масата. Само Шана

разбираше, че дълбоко в него бе нащрек вечната бдителност на дивия звяр от джунглата.

„Господ да е на помощ на целия свят, ако този човек наистина стане някога пират — мислеше тя. — От него би се получил дяволски добър разбойник... Има дарбата да управлява хората... — Очите ѝ се свиха в тесни цепнатини, когато видя Кармелита да се приближава до Рурк с чиния печено, — а също и жените...”

Прислужницата Дора гледаше да стои колкото се може по-надалече от мъжете. Застанала до огнището, тя пълнеше с месо чиниите, наливаше от бъчвите бира, вино и ром в чаши и кани, като ги нареждаше на малка маса пред себе си, а Кармелита ги разнасяше между хората — това тя правеше с огромно удоволствие.

Испанката сръчно балансираше на едната ръка таблата с ястията, а в другата държеше за дръжките по няколко чаши наведнъж; носеше се като в танц из залата, с примамливи полюшвания на бедрата. С весел кикот тя се измъкваше от грубите прегръдки, изтръгваше се от алчните ръце, протегнати към най-леснодостъпните части на тялото ѝ. Нито пък позволяваше на всяко жадно око да потъва в дълбоката цепка между полюшващите се трепкащи гърди. В близост до Рурк обаче, тя все си намираше повечко работа — ту се навеждаше повече, когато долива чашите, за да му даде възможност да се наслади на тайните ѝ чарове, ту притискаше дебелото си твърдо бедро о гърба му, ту плъзваше пред всички, разпасано и безсрамно — гърдите си по ръката му.

Шана кипеше най-вече защото Рурк явно не се възпротивяваше на докосванията на тази жена. Шана изпитваше бясно желание да тегли един ритник на този пищен задник. Когато Рурк се обърна към нея и ѝ подаде своя поднос, не можа да не забележи как тя седи там, стиснала зъби и вирнала красивото си носле.

Изведнъж Майката тресна чаша на масата и огледа укоризнено насядалите мъже.

— В тая кръчма вони! Вони на богатство и високомерие! Вони на камшици, на кръв и на пот! Вони, казвам ви, на... — и Майката протегна ръка и посочи Шана — вони на Трейхърн!

Шана се разтрепери. Рурк остави чашата си.

— Седнете си спокойно, мистър Рурк! — проехтя смехът на Майката. — Никой не ви оспорва правото над вашето котенце. Много

добре знаете, че аз поне не възразявам. Но ще поискам тя да ни послугува, както ние някога слугувахме на баща ѝ — като роби!...

Одобрително мърморене се надигна от всички страни, а когато шумът замря, Кармелита също се обади, нагло ухилена:

— Ами да де! Нека дамичката поне веднъж да си заслужи хляба!

Майката кимна към Шана и изкомандва:

— Марш на работа, както прилича на послушна робиня!

Шана въпросително погледна Рурк. Той мълчаливо кимна. Тя се надигна объркана, без да знае какво се очаква от нея. Погледът ѝ безпомощно се плъзгаше по захилените муцуни и най-последно спря върху лицето на Майката. Великанът широко се ухили.

— Ако ви е угодно, мадам Бошан, една чашка вино би ме задоволила на първо време. — Каза го меко и много вежливо.

Кармелита, усмихвайки се самодоволно, бутна в ръката на Шана една гарафа. С треперещи пръсти тя напълни чашата на евнуха. Започнаха да ѝ дават знак и други, протегнали чаши с тъпи усмивки. Шана смутено премина по цялата маса и наля на всички.

Харпиен се облегна на стола си, като опипваше с поглед меките закръглени форми под широката дреха. Шана бързо отметна една къдрица от лицето си. За сравнение Харпиен хвърли поглед към мощната снага на Кармелита. Сръбна от виното си и набута в устата си парче месо. Беше взел решение при кое от момичетата да утоли любовните си щения — стига вече с тази дебела повлекана!

Мулатът нямаше търпение. Щом Шана дойде по-близо, той сграбчи китката ѝ и тя разля виното върху коляното му. Черният започна да я дърпа към себе си, но не забравяше все пак да хвърля коси погледи към Рурк. И се вкамени така, защото отново срещна пронизващата студенина в твърдите кехлибарени очи, която бе виждал вече над дулото на пистолета. С насилен измъчен смях той пусна Шана, която побърза да избяга от неговия обсег.

След като бе напълнила всички чаши, Рурк ѝ даде знак. Шана бързо застана до него. Надвеси се да му налее вино и неволно гърдите ѝ докоснаха леко рамото му, непокрито от кожения елек. Някакъв огън лумна и в двамата, очите им се срещнаха така внезапно, че кръвта изби по бузите на Шана. Поразена, тя се изправи и притисна объркана гарафата към гърдите си.

Харпиен бе наблюдавал внимателно всичко това. Той избухна в гръмък смях и хвана ръката на холандеца, който също се зарази от възторга на англичанина. Харпиен сочеше с пръст към Рурк и Шана, та и другите да не пропуснат нещо.

— Охо, мистър Рурк! Това женче добре сте го опитомили!

Рурк сложи ръка на бедрото на Шана, опипа с дръзка интимност задните ѝ части, ухили се подигравателно на бандитите.

— Може и така да е, но ѝ остава още много да учи. То е същото като да обядваш буйно конче. Такова нещо не може да се остави само на един човек.

Той усети как Шана настръхна в ръката му. Можеше само да гадае колко ли е вбесена от думите му.

— Ай, ай! Така си е! — пролая капитанът. — Ама това моме трябва първо да се понаучи при Кармелита.

Кармелита също се приближи, разлюля кръшно бедра. Наведе се към Рурк, сякаш Шана изобщо я нямаше, и разроши с пръсти косата му.

— Чакай, малката! — изсмя се тя нахално в лицето на Шана. — Това момче явно ще има сили и за двете ни. Хубавите работи в живота трябва да се споделят с повече приятели, така казвам аз!

Очите на Шана се свиха, когато жената разкикотена се друсна на скута на Рурк. Рурк с мъка се задържа прав под тежкото ѝ тяло, лицето му се изкриви в болезнена гримаса, когато испанката започна да обсипва лицето и гърдите му със звучни целувки. Тя се въртеше на скута му, шепнеше нещо в ухото му, пхна ръката му между гърдите си и започна да търси със своята ръка доказателства за мъжката му сила.

Нещо в Шана се счупи — нещо съвсем сухо, като изсъхнал клон под тежък ботуш. С вик, който се извиси от изхриптяване до остър писък, тя ритна испанката така, че Кармелита се простря с целия си ръст на пода. Тя се надигна и остана седнала, напълно смаяна; не бе очаквала нападение от тая жена, която приличаше на дама. Пиратите зареваха от смях, пляскаха се по бедрата и раменете, а това означаваше, че Кармелита няма да може да преглътне безнаказано такава обида. В ръката ѝ светна дълъг, тесен нож.

Рурк се надигна, изглежда, той трябваше да въведе ред. Зад гърба му се разби със звън някакво стъкло. Той се обърна към Шана и дори не се изненада, когато я видя да натиква кърпата за сервиране в

строшеното гърло на гарафата, от което стърчаха назъбени стъкла. Той бутна назад стола си и се отдръпна, но не много надалече — Шана явно можеше сама да пази кожата си. Със свирепа решителност тя замахна с измайстореното от нея оръжие, истинска алебарда. Той не можа да не се възхити на дивата ѝ красота, на блесналите на светлината кичури, разпилени в бесния ѝ порив около сърдитото лице.

Кармелита отстъпи крачка назад, на лицето ѝ бе изписана безпомощност. Дори и да успееше да нанесе на тази лейди удар с ножа, остриите зъби на строшеното стъкло можеха да я бележат за цял живот. А в един свят, в който жената си изкарва прехраната от мъжете, тя не можеше да си позволи да загуби своите прелести. Тя съзря решимостта в погледа на Шана, огъня в зелените дълбини на очите ѝ. Досега никой не я беше стреснал, ала за момента тя сметна, че ще е по-умно да се оттегли.

Кармелита остави ножа, Шана отпусна своята алебарда, Харпиен със смях протегна ръка да удари по дупето Шана в прилив на възхищение. Но едва не си глътна езика от изненада, когато тя го зашлеви по лицето. Рурк затаи дъх, очаквайки англичанинът да изпадне в бяс. Но той, след като преодоля слисването си, започна да се смее с все гърло.

— По дяволите, храбри приятелю! — изрева той. — Тая женска не е нито на йота по-малко гадна от стария Трейхърн!

Рурк плъзна погледа си по лицата на пиратите. В ничии очи вече нямаше и помен от предизвикателство. Най-после те, изглежда, бяха разбрали — един след друг — че с тези двамата, Рурк и Шана, няма да е лесно да се излезе наглава. Той им обърна гръб и макар че мускулите му бяха напрегнати до скъсване, остана уж безразличен. Никой не заби в гърба му стоманено острие. С едно движение на ръката той накара Шана да тръгне пред него, закрачи след нея спокойно и пое дъх отново, чак когато затвори и подпряха с резето вратата на своята стая.

Рурк се облегна на дебелата врата, гръбът му постепенно се отпусна. Мълчанието, което бе съпроводило оттеглянето им, не предвещаваше нищо добро. Никой от ония там долу, може би само с изключение на Майката, не би се отказал от желанието си да се изкара юнак и да забие ножа си между ребрата му. Той гледаше Шана, застанала в другия край на стаята до прозореца, вперила поглед в

тъмнината. Навярно все още му бе сърдита заради Кармелита и не искаше да го погледне.

„Проклет да съм — помисли той, — ако почна да лазя в нозете ѝ и да моля за прошка, и то за нещо, в което нямам вина...“

И все пак той копнееше за един поглед, пълен с разбиране, за устните ѝ под своите устни, за блаженството да държи тялото ѝ в ръцете си. Ала знаеше, че нищо не може да бъде направено, докато липсва взаимно доверие.

До леглото гореше свещ. „Гетлие“ — предположи Рурк. Завивката бе отгърната подканващо. Рурк обаче не можеше да си спомни да е видял дребния човек в кръчмата или по стълбището. Навярно се качва и си отива през задната стълба — прецени той.

Рурк се въртеше безцелно из стаята, свали оръжията и кожения елек. Никакъв поглед от Шана. Само многозначително мълчание. Той спря до чебъра за къпане, видя, че е напълнен, „Гетлие наистина знае какво би искала една жена“ — усмихна се той.

Рурк пристъпи зад жена си и нежно повдигна една къдрица от рамото ѝ?

— Шана?

Тя рязко се обърна, очите зачервени, устата готова да наскърби.

— Шшт! — промълви той, преди тя да може да каже нещо, и постави пръст на устните ѝ. Хвана я за ръка и я заведе до чебъра. Този край на стаята не бе осветен и тя не разбра намеренията му. Чак когато запали свещ, тя изненадано ахна, топлина заля сърцето му. Но Шана все още не искаше да сключва мир. Тя го отблъсна и набързо опъна преграда помежду им с един чаршаф, метнат върху две от стенните огледала. След малко Рурк чу да се плиска вода, последва продължителна въздишка, изпълнена с върховно блаженство. Усмивката не слизаше от устните му. Отиде до прозореца, подпря единия си крак на цокъла и се взря в нощта.

Едва след известно време Рурк се обърна и видя сянката на Шана върху чаршафа. Тя се изправи най-напред в чебъра, пресегна се към шкафа и силуетът ѝ се очерта с всички подробности върху платното. Нежно желание лумна в кръвта му, вените му започнаха да пулсират. Той си припомни онази нощ, в която тя лежеше в прегръдките му с такава страст, каквото той никога не бе изпитвал преди. Обзе го мощен

копнеж всичко да може отново да бъде така. Бавно, но с устремени крачки той отиде до платнената преграда и я дръпна встрани.

Шана подскочи. Но това не попречи на очите му да милват нежно онова, което се разкриваше пред тях. В светлината на свещта капчиците по пълната ѝ гръд проблясваха, бистрата вода не прикриваше нищо и пламенното му желание растеше. Лицето на Шана, вдигнато към него, бе невероятно меко, ала в него все още не припламваше искрица страст.

Шана дръпна една кърпа върху гърдите си.

— Капитане, вие сте нахален. Не може ли поне веднъж да не ми пречите?

— Шана, любов моя, по-привлекателна сте, отколкото думи могат да го опишат. Ала твърде остро, а напоследък и твърде често усещам ужасните бодли на вашия гняв, насочени към мен. Справедливо ли е да ме третирате така, след като няма причина за това?

— Няма причина — присви очи възмутено Шана. — Показвате се с отрязани панталони и гол гръб из всички улици, а след това се прехвърляте през балкона ми и молите да ви приема като дългоочакван любовник. Да не съм глупачка? Да не съм малоумна? За ония — и тя посочи с палеца си към вратата — съм готова наистина да се правя на тъпа робиня. Ала не се заблуждавайте, черни ми капитане, в тази стая вие ще спите сам. Ако речете и тук непременно да се правите на неустрашим пират, ще трябва да си вземете със сила онова, което ви е нужно.

— Шана — поклати глава той, — защо ми причинявате всичко това? Аз...

— Бъдете любезен и дръпнете завесата, моля — го прекъсна тя. — И благоволете да ме оставите най-после за няколко минути на спокойствие.

Шана се облегна назад в чебъра, повдигна изваяния си крак и започна бавно да го мие. Рурк се бореше с желанието да запрати по нея пешкира и да сложи край на нейното равнодушие; страстта му го тласкаше да го стори, ала разумът му го въздържаше. На силата Шана щеше да отговори със сила и нямаше да се признае за победена, преди да се изчерпят всичките ѝ котешки сили — а щеше ли да бъде тогава удоволствие да я притежава? Той вече бе разбрал колко прекрасна

беше тя, когато действаше по своя воля. Такава именно искаше той да я има, такава и никаква друга.

Побеснял, той метна отново завесата между огледалата, изпъна се на леглото, поне да се порадва на играта на сенките. Измина доста време. Рурк се пъхна под завивката. Чакаше нетърпеливо, като си мислеше, че навярно Шана поне в леглото няма да може да игнорира неговото присъствие. Нали бе забелязал, че дюшеците все хлътваха в средата. Така, колкото и да се мъчеше, нямаше да може да лежи на разстояние от него. До леглото с балдахина достигаше съвсем слаба светлина. Той лежеше, изпълнен с очакване. Най-после Шана угаси свещта при чебъра и дръпна завесата.

Беше напълно облечена — и то как! Бе облякла черна пола с ярки цветя по нея, единия ѝ край вдигнат и пъхнат в колана, като на Кармелита — отдолу се подаваха дръзко изящните ѝ тънки крака. Някаква тънка блуза, прекалено широка, падаше чак до раменете и гърдите. Бе привързала златните си коси с пъстра панделка на конска опашка, искрящото злато на косата ѝ се стелеше по гърба ѝ. Но зелените като морето очи святкаха гневно, когато се опитваше да въртне приканващо бедрата си, отпуснала ръка върху тях.

— Това ли е облеклото, което се харесва на моя господар, пиратския капитан? Най-после нещо достатъчно вулгарно за вкуса ви!

Тя доближи до леглото, все още въртейки бедрата си като кораб в развълнувано море, гърдите ѝ играеха, все по-дълбоко падаше блузата.

— Ще желае ли господин пиратският капитан една жарка приятелка за през нощта?

Тя застана до долната страна на леглото, примамливо омайващ бе погледът ѝ, влажни и полуотворени устните ѝ. Рурк усети, че и неговите устни се отвориха неволно и бързо ги стисна. След това изведнъж в очите на Шана светна гняв, с царствен жест тя разтвори един от моряшките сандъци, извади вълнено одеяло и го нави стегнато като дълъг суджук. Постава го грижливо в средата на леглото, за да се образуват две преградени половини. Подпряла отгоре ръце, тя се наведе най-безсрамно, широката ѝ блуза зейна така, че Рурк можеше да види талията ѝ. Двата зрели плода, за които той жадуваше, бяха пред погледа му и го подканваха да ги откъсне; очите му като омагьосани не можеха да се откъснат от там. Ала когато най-после вдигна очи, срещна жестока усмивка.

— Само че сега — поде тя прекъснатите си думи, — господин пиратският капитан ще трябва да си потърси друго легло и друго котенце!

Тя грубо му обърна гръб, свали полата и блузата, освободи косите си и легна по гръб отвъд поставената граница. Изтегли нагоре чаршафа, вперила поглед право пред себе си. Ала не можа да се измъкне толкова лесно от Рурк. Накъдето и да погледнеше — от цялата огледална галерия я посрещаше многократно повтаряща се полутъжната му полузакачлива усмивка. Като изохка, тя наплюнчи пръстите си и свещта угасна с прашене.

Проклинайки тихичко, Рурк разбуха с няколко удара възглавницата си и се превъртя настрани. Само грубата завивка се опря до гърба му като милувка.

— Ох! Постепенно започвам да разбирам — промърмори той под носа си, — вие сте просто побъркана!...

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Нито в съня си, нито в будуването си тази нощ Рурк не намери покой. Той неспокойно се мяташе, но не можеше да заспи. Дори дебелото одеяло, което го отделяше от Шана, не можа да му попречи да усеща нейното присъствие. Луната светеше през отворените крила на прозорците и на нейната светлина Рурк се опита да намери гарафата с ром. Най-сетне я намери, отпи — гледайки под око към нежното тяло на спящата — голяма глътка, като лекарство за болната си душа. След това нахлузи късите си панталони, напълни лулата си и тихичко, за да не разбуди заспалата си съпруга, дръпна резето и отвори вратата.

Кръчмата беше пуста. Единствен Майката бе още там. Ала евнухът не издаде нито звук; нищо не показваше дали дреме, или е буден. Рурк пристъпи до камината, вдигна една помръкнала главня, раздуха я, за да я разпали, и я доближи до лулата си. Започна да дърпа, докато тютюнът се разпали, и седна до масата, за да се наслади на познатия аромат.

— Гореща нощ, нали, мистър Рурк?

Рурк погледна евнуха изненадано и сега, в мъждивата светлина на фенера, различи зорките малки очи.

— Аха — кимна Рурк и продължи, сякаш трябваше да се извинява за нещо: — На тия жеги тука сигурно никога няма да свикна...

Тлъстите бузи на Майката просветнаха в усмивка:

— Ама и това котенце на Трейхърн сигурно здравата ви е позагряло. Зная я, още като малка беше истинско зверче. Ако ѝ се остави човек, лесно може да го води за носа. Внимавайте да не стане така и с вас!

Рурк промърмори нещо на себе си, дръпна от лулата, издуха цял стълб дим във въздуха, като наблюдаваше как се стели надолу на кръгчета.

— Аз също не съм се родил пират — подхвана неочаквано Майката.

Рурк го погледна въпросително. Гласът на Майката сега звучеше някак различно, не беше нито дрезгав, нито вулгарен.

— Бях млад, на върха на кариерата си — продължи Майката. — Бях професор в Портсмут, можете ли да си представите! Каймакът на обществото, хора със синя кръв посещаваха лекциите ми. Ала един ден някакъв подлизурко преиначил думите ми и бях обвинен, че подбуждам към измяна. Не се церемониха много и ме хвърлиха в затвора. След това ме записаха да служа във военния флот като обикновен моряк...

Той млъкна, взрян в тъмнеещата жар в камината. Рурк не го подкани да продължи. Но след малко Майката изпъшка и сам подхвана отново:

— Да ви покажа ли белезите от камшиците по гърба ми, мистър Рурк? Трудно ми бе да изуча мореплаването и боцманът бе убеден, че непременно трябва да ми помогне... Накрая капитанът реши, че съм тъп, и ме продаде като роб на Трейхърн. Та именно на Трейхърновото разбиране за справедливост има да благодаря за това, че сега трябва да живея сред тази папlach. Пазете се да не ви сполети отмъщението му! В Лос Камелос не можете да се върнете никога, освен ако сте готов да платите с част от живота си, ако не и изобщо с целия. Внимавайте тази жена да не ви влезе под кожата, момчето ми, иначе току-виж поискате винаги и непрекъснато да я притежавате...

— Ами — отвърна грубо Рурк, като се опитваше да играе добре ролята си. — Под всяка пола едно и също! Докато баща ѝ плати парите, ще ми е омръзнала!...

— Това значи, че сте разумен. Зная, че не сте долен разбойник. А няма и да останете дълго при нас.

Рурк понечи да възрази, но Майката вдигна ръка да замълчи.

— Другите бяха вече решили да ви премахнат от пътя си при подходящ случай. Затова и Харпиен така великодушно ви хвърли кесията си. Беше убеден, че скоро ще си я получи обратно. Но тогава вие светихте маслото на Пелие, нещо, за което всеки от нас отдавна мечтаеше. Станахте един от нашите, спечелихте си известна доза свобода и уважение. Ала никой не се съмнява, че ще си отидете. Младите енергични момчета, попаднали някак при нас, винаги твърде бързо ни обръщат гръб. Надяваме се само вашето напускане да не ни струва твърде много кръв. И все пак повечето желаят да се махнете,

както винаги става. Вие напомняте безпощадно на всички ни за младостта и силата, които отдавна сме загубили... Така че вървете по пътя си, смели приятелю, но не се доверявайте никому, дори и на мене. И не ни предизвиквайте прекалено, не повече от това, което можем да понесем. Сигурно вече сте разбрали, че в тази дупка тук и ние самите не ценим кой знае колко собствения си живот, придаваме му твърде малка стойност. Аз самият гледам само да убия времето, което ми остава, търся малко свобода, докато смъртта ме отърве от това живуркане. Може би това да е причината, че само за да придобием някакво безсмислено богатство, ние се излагаме на какви ли не опасности и не се боим от смъртта...

Рурк не знаеше какво да каже на цялото това философстване. Духът, затворен като пленник в това огромно туловище, го караше да изпитва известен респект. Потънал в размисъл, Рурк бе забил очи в лулата си. Майката не проговори повече, може би потънал отново в дрямката си, краткият миг на истината бе отлетял. Рурк се надигна и се отправи нагоре по стълбата, съблече се и се качи на леглото, като остана седнал в отредената му половина; опрял гръб на бароковото табло, обгърнал с ръка високо сгънатите си колене, той наблюдаваше спящата си съпруга, като се утешаваше, че все пак не му се налага да се измъкне призори. Ветрилото на златните ѝ коси се стелеше около лицето ѝ, скрита в тази лавина, се белееше нежната ѝ ръка, на лунната светлина златният пръстен блестеше.

— Ти си моя жена, Шана Бошан! — прошепна той. — И искам да те имам като съпруга. Ще дойде някога денят, в който ще обявиш брака ни гордо на целия свят. Господ да ми е на помощ, зная, че така ще стане...

Жегата, която настъпи още с изгрева на слънцето, вече предвещаваше какъв ще бъде денят. Шана все още спеше дълбоко, увита в чаршафа си. Рурк тихичко се облече и слезе долу, да потърси нещо за закуска. Под сърдития поглед на Майката снощи Шана не бе могла да хапне почти нищо. Рурк имаше намерение поне закуската да мине на спокойствие.

Само Дора се въртеше около огнището, а Майката — захъркал силно в креслото си — бе единственият посетител в кръчмата.

Навярно евнухът кой знае откога вече бе отвикнал да използва леглото. Както му призна веднъж Харпиен, щом легнел, евнухът се чувствал притиснат от собственото си тегло и се страхувал, че някой ден изобщо няма да може да стане. Истински кошмар!

Рурк погледа известно време как Дора шета из кухнята. Едно мършаво, кокалесто същество с щръкнала кафява коса. Лицето ѝ беше незабележително, ала добиваше някаква миловидност, когато се усмихнеше — но това ставаше толкова рядко! Гетлие бе споменал, че Дора може да бъде в услуга за една-две медни монети. Рурк се питаше дали тя няма да предпочете да си изкарва насъщния така, а не по начина на Кармелита.

Рурк попита за закуската и още при първата му дума Майката престана да дреме, прекъсна едно изхъркване по средата, закова очи върху двамата, надигна телесата си и се отдалечи.

Дора натрупа на дървена табла плодове, хляб и печено и се зае да запарва силен чай. Търпението, с което Рурк изчакваше, изуми момичето — нали предния ден той бе изревал така, че душата ѝ отиде в петите... Тя го намираше страшно красив, а походката му беше като на принц. Ала нали вчера го видя как уби човек и как след това вечерта го чу да заплашва и другите със смърт. Не че на острова това беше нещо рядко... Както винаги, тя и сега се страхуваше малко от него и полагаше усилия да не го разгневи. Но точно сега всичко вървеше наопаки — изпусна врялото котле, едва не се попари с врящата вода.

Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато Рурк се надигна и тръгна към нея. Но кой би могъл да опише изумлението ѝ, когато той само се осведоми дали е добре и дори вдигна от пода търкулнатото котле и ѝ го подаде. След това, когато нарязваше печеното месо, Дора вече не можеше да откъсне поглед от странния чужденец. Другите пирати отдавна биха се нахвърлили върху нея, щяха да я ругаят за несръчността ѝ; другите все търсеха за какво да я плеснат или да я ритнат с ботушите си по малкия задник.

О, боже, колко мъка и унижения трябваше да понася през тия девет години, откакто като дванадесетгодишно дете попадна в плен. А Кармелита бе една от най-злите ѝ мъчители. Само Гетлие и неколцина хора от селото се отнасяха мило с нея, но какво помагаше това, когато повечето време трябваше да слугува на пиратската шайка, когато родителите ѝ бяха отдавна убити и самата тя бе изнасилена още преди

да е станала жена!... Тези безбожници се забавляваха с всичко, което е жестоко и перверзно. В живота на Дора имаше една-едничка цел и тази цел се наричаше „бягство от тази орда“. Но как ли можеше да го направи? Младата дама от Лос Камелос бе наистина за завиждане, защото си имаше богат баща и той щеше да я измъкне с пари от тази пъклена дупка. Ала за нея, някоя си Дора Лавингстон, нямаше кой да се погрижи на този свят. Нямаше нито една човешка душа отвъд този остров, която да знае за робския ѝ живот...

Рурк погледна Дора и посочи с лулата си блузката ѝ. Дресирана на тъпо послушание, тя вече очакваше, че ще ѝ заповяда да се разголи и да му легне.

— Дали ще може да се намери на острова някъде блуза като вашата за госпожата?

Страхът на Дора се сгъсти в подозрителност, ала все пак кимна и се опита да обясни със заекване:

— Една старица ги шие, така си изкарва хляба.

Рурк извади няколко монети от кесията на пояса си.

— Вземете ми няколко, а също и от тези неща, дето се носят под блузата. И чифт сандали, ако можете! Не много големи. Горедолу като вашите. Парите, които останат, са за вас.

Той ѝ хвърли шепата медни монети, тя ги хвана и го погледна смутена. Никой не я беше учил как да отвърне на една любезност. Ако се случеше някога някой от пиратите да се отнесе към нея като към човек, то все излизаше някаква клопка, последвана от още по-ужасни работи...

— Но, сър! В сандъците на Пелие има толкова скъпи дрехи! Във вашата стая, не сте ли ги видели?

Рурк се засмя презрително.

— Бардашките костюми не са ми точно по вкуса. А и трябва да запазя момичето непокътнато заради баща ѝ. Ако я оставя да се разхожда полугола, ще се стигне само до кръв и убийства.

Дора наведе засрамено глава.

— Пелие винаги качваше горе жени, та да ги облича с тия дрехи. Дори и старицата, дето продава плодове на пазара, и нея караше да му се разхожда, облечена в най-хубавите дрехи, дето ги има горе. И все се заливаше от смях... — Дора се изчерви до корена на косите си и наведе очи. — И с мене така правеше...

Тя стисна очи от срам. На Рурк му се прииска да ѝ каже нещо за утешение. Но ролята му на пират не позволяваше такива любезности.

— Ще чакам тук да донесете нещата за госпожата. И побързайте! Тя ще се обезпокои, ако се забавя дълго.

Рурк се върна в стаята с вещите, които бе донесла Дора, и отново заключи грижливо вратата след себе си. Постави с приятно подрънкване закуската на масичката до леглото. Шана уплашено подскочи и притегли чаршафа до брадичката си.

— Не се плашете, сърце мое! Тук е само майсторът и господарят, който сервира закуската на своята хубава робиня.

— О, Рурк — промълви тя, като в гласа ѝ все още трептеше страх. Тя разтърка очи, като да прогони някакъв лош сън. — Сънувах — проплака тя, — че сте се върнали в своя дом в колониите, за да станете най-последно свободен. Сбъдват ли се сънищата, кажи, робе?

Рурк повдигна рамене.

— Понякога се сбъдват, Шана. Ала само когато човек го желае и се стреми към това. — Той подреди донесената храна, приседнал на ръба на леглото. След това плъзна ръка по кърлиците ѝ и каза някак лукаво: — Нали знаете, че никога няма да ви напусна, Шана? Никога!

Тя се опита да прочете в очите му истината, но пак не можа да разбере дали се шегува, или говори от все сърце.

— Донесъл съм ви подарък — каза той изведнъж и домъкна вързоп, който бе оставил на масичката до вратата. С вежлив поклон той остави вързоп на леглото. — Това ще ви отива повече от дрехите, оставени ни от храбрия джентълмен Пелие.

— Пелие не беше джентълмен! — заяви Шана и поднесе чашата с чай към устните си.

— Да, тука сте права, любов моя! — побърза да се съгласи Рурк. — Ще познаеш джентълмена не по натрупаните богатства. Не и по името му. Вземете, например, вашия баща. Поначалото той не е лош човек. Благородник, както и да го обръщаш. И все пак: баща му е свършил на бесилката. И колко нещо е минало през главата на баща ви! Какво не е претеглил. Но значи ли това, че той не е почтен, богат и силен? Не го ли считате равен по кръв на който и да било лорд или херцог, Шана?

— Точно това и правя.

— Ами вие самата, любима? Вие сте внучка на разбойници по пътищата, но по достойнство сте равна на велика херцогиня. И дори да течеше синя кръв в жилите ви, пак нямаше по-малко да ви уважавам. А ако имахме деца, нямаше да им е излишно нито едното, нито другото...

Шана нададе вик от досада, но Рурк продължаваше:

— Представете си такъв случай, скъпа моя! Ако бях богат и произхождах от семейство, което може да нарече свои най-прочутите благородни имена, дали щяхте най-после да ме обичате? Щяхте ли да носите под сърцето си, преливаща от щастие, плода на моята обич? Щяхте ли да дарявате с радост живот на нашите деца, като прекрасен символ на любовта ни?

Шана само сви рамене. Не желаше да отговаря. Ала изведнъж избухна:

— Глупашко е да говорим за това, след като и двамата знаем, че не е вярно! Вие не можете да бъдете повече от онова, което сте!

— А какво съм аз, мадам?

— И питате още? Та вие сам трябва да го знаете най-добре!

— В такъв случай, мадам, вашият отговор гласи, че бихте ме признали за съпруг, само ако имам богатство и име?

Шана се извърна гневно:

— Защо винаги обличате всичко с такива груби думи! Е, добре, така е, щом искате. Бих могла да си представя брака с вас, ако всичко, което разправяхте, бе вярно!

— В такъв случай, скъпа Шана, вие сте просто един надут сноб!
— И много любезно Рурк добави: — Облечете се, мадам!

Тя бавно стана от леглото, взе бельото, което ѝ бе донесъл, и го облече. Към него избра черната пола на цветя от предишната вечер, но този път не я запретна в колана си. Най-после имаше обувки на краката! Никога не се бе радвала на някое майсторско произведение от ръцете на скъп лондонски моделиер толкова, колкото на тези прости сандали — само подметки и една каишка. Широк колан върху циганската блуза и дългата плитка, в която сплете косите си, завършваха разхубавяването ѝ. Ала имаше и още нещо: в дрехите, които ѝ бяха по мярка, тя отново се чувстваше като самата себе си.

Пиратите също усетиха промяната. Тези грубияни край дългата маса занемяха объркани и даже Харпиен, иначе винаги готов да пусне

някоя пиперлия шега, сега мълчеше смутено.

Тази сутрин нямаше мръсни подмятания. Рурк се опита да отведе Шана колкото е възможно по-бързо и да я отстрани от лъстивите погледи на корсарите. Той грубо я дръпна за китката и я повлече след себе си.

— Напред, моме — подвижна рязко той. — Да не мислиш, че нямам какво друго да правя, освен цял ден да те чакам!?

— Това момче си го бива — заяви Харпиен. — Как държи момичето на задни лапи не само в кревата, но и извън него!

Когато се отдалечиха от къщата, Шана започна да се подиграва:

— Дали на тези хора им минава някога през главата друга мисъл, освен... — тя търсеше дума, но на езика ѝ не дойде друга — ... освен за любов?

Рурк поклати глава:

— Не е любов това, което тия мъже вършат в кревата, Шана. Те не познават нежността. Просто утоляват един вид жажда с тази или онази, с които разполагат за през нощта. И се смятат за герои, защото са прехвърлили под себе си и зад себе си толкова много жени. Та при един бик не е по-различно. Любовта обаче е нещо, което се споделя и от двамата, защото ги свързва дълбоко чувство. Истинските влюбени пренебрегват всичко друго на този свят и искат само да бъдат с единственото същество, което споделя с тях копнежи, надежди, желаниа и мечти; с това същество те искат да преминат ръка в ръка през живота, в добро и зло. Истинските влюбени се държат здраво един за друг, докато смъртта ги раздели...

— Колко странно, че точно вие го казвате — прекъсна го Шана хладно и погледна към морето, защото вече се приближаваха към пристанището. Вятърът развяваше къдрите ѝ като скъпоценна рамка около лицето ѝ.

— Не аз, Шана, а вие сте тази, която не може да се реши да бъде само с един-единствен човек.

Шана го погледна ядно.

— Само защото не съм намерила истинския.

Рурк замря, сякаш някой го удари. След това разпери ръце, като че да прегърне морето и целия хоризонт, и се засмя подигравателно:

— А какво представлявахте вие, когато ви открих? Богинята Шана от Олимп, седнала на саморъчно измайсторен пиедестал, към

който всички мъже можеха да се приближават само с превит гръб. Високомерната Шана, красивата, недокоснатата, която просто временно благоволява да броди по Земята и се топи по онзи благороден рицар на бял кон, онзи съвършен мъж, който да я избави от земната нищета и да я отведе в райска градина, където, изгарящ от благоговение, ще отгатва в морскозелените ѝ очи всичките ѝ желания!... Е — изви се Рурк презрително към нея, — внимавайте, любов моя! Никога ли не ви е хрумвало, че един съвършен мъж ще поиска да си избере за съпруга също съвършена жена, и нищо по-малко от това!?

Шана се стегна цялата, сякаш думите му я шибнаха. Стоеше със скован гръб, изправена.

— Казахте веднъж, че истината все ще излезе наяве. Ала заявили ли сте поне един-единствен път, че ме обичате?

Рурк разпери ръце и заговори сякаш на ветровете и на далечното море.

— Мадам, в този миг вие ще бъдете последният човек, на когото бих казал, че ви обичам.

Когато се обърна към нея, тя се бе отдалечила с бавна крачка, с високо вдигната глава, вятърът увиваше полата около стройните ѝ дълги крака. Рурк изпита желание да я настигне, да я грабне в прегръдките си, да се хвърли в нозете ѝ, да изповяда цялото това раздиращо желание, което подяждаше самите корени на живота му. Но я остави да върви, отдаден на надеждата, че неговата сдържаност може да я тласне към нови размисли за самата нея.

Шана вървеше по плажа, по онази тънка линия, където морето навлажнява пясъка, далеч от селото и от къщата на пиратите. Тя само веднъж обърна глава към Рурк, но не престана да върви. Веднъж само се наведе и придърпа задния подгъв на полата си напред, пъкна го в колана, както правят рибарските жени. Събу сандалите си. Газеше в бистрата вода, като отскачаше от гребените на вълните, изравяше с крак миди и камъчета. А Рурк само я следеше с очи и не знаеше как да смири болката в сърцето си.

По едно време той чу зад себе си вик. Обърна се. Харпиен и няколко моряка гребяха към пиратския кораб. Капитанът му махна с ръка, Рурк отговори на поздрава му и запита какво ще правят на кораба.

Харпиен и още един мъж се покатериха на борда на шхуната, лодката опря към кърмата. Матросите хванаха въжето, което Харпиен им хвърли, и го завързаха. След това здраво натиснаха греблата, докато големият строен кораб най-после помръдна. Харпиен пролая някаква команда към предния кораб, а другият мъж с него освободи котвата. Моряците отново загребаха с всички сили и шхуната бавно потегли навътре към залива, докато въжето на котвата се размотаваше. Шхуната бавно се приближаваше към новото си място. Сега моряците в лодката загребаха като бесни, за да се отстранят от курса на кораба, който се завъртя и легна меко по вълните. Харпиен хвърли въже с клуп на единия край и Рурк го върза на брега. Той се затича да хване и въжето, което хвърлиха от предната част. Харпиен извика на Рурк да се качи на палубата, а той се огледа за Шана.

Тя бе спряла, засенчила с ръка очите си, за да наблюдава маневрирането на кораба. Но щом Рурк погледна към нея, тя се обърна и продължи пътя си през бистрата вода. Успокоен, че не е извън погледа му, Рурк отиде на кораба. Сега Шана имаше нужда да остане сама, за да бъде наясно със себе си.

Рурк се метна през релинга и застана до Харпиен, който не изпускаше от очи самотната фигура на плажа.

— По дяволите, човече! Завиждам ви за пухеното дюшече! — каза Харпиен вместо поздрав. — Дори отдалече това момиче ме хвърля в огън.

Отвътре Рурк бушуваше, ала отговори с лек тон и съвсем искрено:

— Ох, капитане, вече ми е трудно да се отделя от нея. Но да не говорим повече за това. Какво правите с нашия кораб?

— Ами да, половината от този кораб е ваша, след като Роби вече го няма... — Той замислено почеса стърнището на брадата си. — Та ние се разбрахме. Защото е най-големият кораб. — Харпиен посочи към по-малките кораби, които се люлееха, закотвени в залива. — Мислех си, значи, да качим някои неща на борда. Провизии и прочее. Именно в случай че великият господар Трейхърн рече да довтаса с проклетия си флот. За тази вечер очакваме шалупата да се върне с отговора му, дали ще плаща откупа или не. Но не бихме искали, ако той си даде труда сам да дойде, да ни свари неподготвени.

Рурк кимна към останките на разбития кораб на пясъка.

— Ако тогава испанската флота не беше...

— Ами! — прекъсна го Харпиен. — Това бяха само някакви водни бълхи! Много месинг, знамена и дандании, а под тях нищо! Не могат и да се сравняват с Трейхърн. Ако някой може да ни хване за гушата, това е именно той.

Рурк слушаше мълчаливо.

Англичанинът се наведе през релинга. Рурк проследи погледа му. Две тежки коли, теглени едва от мулетата, излизаха от края на селото. Като се приближиха, Рурк видя бурета с вода и двойно по-голям брой бурета с ром и бира. На втората кола бяха натоварени сандъци с осолено месо и други храни, но имаше и ракли, преливащи от сребро, злато и друга плячка. Хоукс, седнал на капрата, бе поставил до себе си малкото черно сандъче със златни монети.

Това малко сандъче бе качено най-напред на кораба и прибрано бързо-бързо в капитанската каюта. Останалият багаж бе разпределен по оръдейната палуба, където го закрепиха така, че да не пречи на обслужването на малките топове. Не без радост Рурк и сега видя, че отмъкнатият от господарската къща сандък с непотребните мускети на Трейхърн все още е на борда. Стоеше си на мястото, където корсарите бяха отворили това „несметно съкровище“.

След като всичко бе подредено, Харпиен отново се обърна към Рурк.

— Сега мога ли да ви помоля да освободите въжетата? Ще изтеглим кораба отново на старото му място с помощта на котвеното въже.

„Има нещо в погледа му“ — помисли Рурк, но не отвърна нищо.

— Ще оставя неколцина на борда — обясни Харпиен. — Да наглеждат. Ако не сте видели, ще ви кажа, че сандъчето със съкровището е здраво заключено, а сам човек не може да го повдигне. — Той се закиска доволно. — Ключовете Майката държи в панталоните си. Просто начин да си пази и своя пай. Все пак, като изключим нас двамата, капитан Рурк, Майката е единствената честна мутра из този край...

Харпиен се облегна назад избухна във весел хохот, като че ли бе разказал някаква нова шега. Накрая избърса носа си с ръка.

— Не се обиждайте! Както виждам, дамата вече ви очаква, изпълнена с копнеж.

Рурк почувства, че го отправят и нямаше друг избор в момента, освен да се спусне надолу по грубата настилка на кейовата стена. Отвърза въжетата и изпрати с очи кораба, който екипажът изтегли отново в по-дълбоки води с помощта на рудана на котвата.

Рурк вървеше край кея. Шана вече се бе върнала и го чакаше. Изглеждаше все така горда и непреклонна, както и преди това, но сега избягваше погледите му. Пусна подгъва на полата си и мълчаливо го следваше.

Рурк свърна в кръчмата да пие една бира, а Шана изтича нагоре по стълбите към стаята си. Тя седна на дъската на прозореца и го отвори. На небето бяха надвиснали тъмни облаци, бе душно, приближаваше буря. Шана изпъшка, разпусна косата си, зарови пръсти в дългите кичури. На двора някакво момченце играеше с едно малко прасе. На последните слънчеви лъчи черните му къдри блестяха подобно на косата на Рурк на светлината на свещите...

Гетлие бе приготвил банята и потънала дълбоко в най-противоречиви мисли, Шана се отпусна в хладката вода.

„Много особен човек сте, мили ми господин Бошан — помисли тя, като едва не го изрече на глас. — Обсипвате ме с доказателства за внимание, каквото се полага на любима, а след това ме ругаете като дете и сам си навреждате, като ми обяснявате, че съм последният човек, който би подхождал за ваш спътник в живота.“

Потънала в мисли, тя се отпусна до брадичката си във водата. Думите му я бяха засегнали дълбоко, бяха наранили нейната гордост, ала тя виждаше и зрънцето истина, която се криеше в тях. Всички други, които ламтяха за брак с нея, все гледаха с едно око и към богатството на баща ѝ.

„Дори и да е така, капитан Рурк — заговори подигравателно тя към отраженията си в огледалото, които показваха от всички страни красотата на тялото и на усмихнатото ѝ лице, — дори и да съм виновна, че сте натясно и че ви чака въжето, не забравяйте, сър, че в същото време само аз съм ключът към прошката на баща ми! Така че по това поне сме квит...“

Беше се стъмнило вече, когато най-после Рурк се върна. Шана отново опъна своята платнена завеса между две огледала и се зае с тоалета си. Чуваше го известно време да рови из сандъците, но като съвсем затихна, започна да я мъчи любопитството. Тя надникна покрай

завесата и го видя да седи до масата. Пред него бе разгънат голям пергамент, той нанасяше с перото някакви бележки и знаци по него. В ъгъла, където се бе приютила, Шана замислено хапеше пръстчетата си. След това, поддавайки се на внезапно решение, тя извади от шкафа една рокля от червена коприна. Кройката беше страхотна. Сигурно роклята идваше от Испания, защото корсажът бе твърде дълъг, беше като излята по бедрата ѝ и бухваше надолу като камбана. Широкият подгъв бе леко повдигнат на едно място, където можеха да се видят няколко ката различни по цвят подплати. Лудо учудване — а навярно и възбуда — щеше да предизвика у всеки дълбоко изрязаното деколте. Дори и изрезът на гърба, който я правеше да изглежда по-скоро разголена, отколкото облечена, бе неотразимо възбуждащ. Шана прекара ръка по меката гладка коприна от бюста до бедрото.

„Това ще покаже на някои господа, които не могат да различат една дама от уличница, в какво се състои разликата“ — си мислеше тя. Тя явно не съзнаваше, че тази рокля всъщност ѝ придава твърде малко от вида на истинската дама. Все пак тя бе далеч и от вида на уличница.

Завесата излетя настрани. Въртейки вълнуващо бедра, Шана се появи; косата ѝ, която се спускаше диво по раменете ѝ, не издаваше колко усилия ѝ бе коствало да направи така, че да изглежда толкова небрежно разпиляна. Само с ъгълчето на очите тя наблюдаваше Рурк, докато се приближаваше към него с танцова стъпка. Той бе очаквал точно това: нов пристъп срещу устойчивостта на страстите му. Ала за най-голямо разочарование на Шана той като че ли изобщо не я забеляза. Седеше си, погълнат от пергамента, и дори не трепна.

Плахо почукване долетя от вратата. Гетлие помоли да му отворят. Рурк кимна и Шана освободи резето. Гетлие внесе огромен поднос — плодове, хляб, печена птица и сварен зеленчук. Имаше дори бутилка истинско бургундско. Още от пикантните аромати, които нахлуха в стаята заедно с подноса на Гетлие, Шана почувства, че умира от глад. Тя не можа да сдържи възторга си.

— О, Гетлие! — извика тя и запляска с ръце. — Колко сте чудесен!

— Дора го пригответи — промълви смутено той и бързо подреди донесената храна.

Рурк прибра пергамента. За момент Гетлие остана до него, изпълнен с любопитство. Но лицето му бързо придоби невинното си

изражение, той пристъпваше от крак на крак, вперил поглед в пергамента. Рурк забеляза, че Гетлие като че иска да му каже нещо — той в очакване се облегна назад. Но като че искрицата кураж бе напуснала Гетлие. Кимайки бързо с глава, той се измъкна навън. Шана отново бутна резето и седна срещу Рурк. Той отвори виното, тя с наслада си избираше най-хубавите късчета. Никой не проговаряше.

— Какво правите с това? — попита най-после тя, когато Рурк отново разгърна пергамента. Шана видя, че е някаква географска карта.

— Опитвам се да открия някаква следа от канала, който би трябвало да води през блатата... — Той продължаваше да дъвче, без да повдигне глава от картата.

Вечерята премина в мълчание. След известно време Рурк дори бутна настрани полупълната си чиния. Тогава Шана се изправи, взе си парче пъпеш и седна до прозореца. Глухите гръмотевици в далечината прогърмяваха като ехо на собственото ѝ настроение. Един порив на вятъра се втурна в стаята, заплете се в завесите и зашумя в пергамента на Рурк. Шана бързо разтвори широко крилата на прозореца и се взря във вечерния прилив, който удряше с вълните си брега. Рязка светкавица придаде на умиращия здрач някаква мъртвешка бледност. Шана потръпна. Над острова надвиснаха тежки буреносни облаци, първите капки дъжд изчезнаха без следа в жадния пясък. За няколко мига всичко, което все още можеше да се види от света наоколо, изчезна зад плътната завеса на разразилия се барабанен дъжд.

Рурк все още седеше над своите карти. Шана го наблюдаваше. Някаква странна болка обхвана гърлото ѝ. Първоначално тя като че ли не можеше да разбере откъде идва тази болка. Но когато я осъзна, болката ѝ стана още по-силна: искаше ѝ се да заплаче, ох, откога всъщност ѝ се плачеше, и само гордостта не ѝ позволяваше да си признае как цялата вечер е копняла да падне в прегръдките на един любящ мъж. Никога в живота си не се бе чувствала толкова сама, колкото тази вечер с Рурк, в една и съща стая, с Рурк, който бе дамгосал с позора си нейната съдба, а сега дори не я забелязваше. Като изгубена тя заброди из стаята, хвърли се на леглото и не можеше да откъсне очи от този бронзов гол гръб, който седеше приведен над масата, като че бе от камък. Отчаяно желание се надигна в нея, искаше

й се да прокара по този гръб върховете на пръстите си, да почувства как потрепват под ръката й тези мускули...

Поредицата от цифри, които Рурк нанасяше на един лист до пергамента, ставаше все по-дълга, но постепенно тези числа сякаш изгубиха своя смисъл, от дългото взирание в тях очите му се премрежиха. Рурк сгъна листа.

Като видя това, Шана изпадна в паника. „Какво да направя? Той идва в леглото! Как да го посрещна? Може би... може би... дали да се предам? Ако той дори мъничко настои...“ Но нейният стар гняв остро възразяваше: „Глупости! По дяволите! Под самия ми нос се хвърля в сеното с някакви уличници, и то след като бе молил за честност и любов! Ще го науча аз него на любов и честност! Ще трябва да скимти, паднал на колене пред мене!...“.

Рурк стана и се протегна, вдигна ръце високо над главата си, за да освободи изтръпналия си от дългото седене гръб. Шана скочи от леглото и високомерно се оттегли мълчаливо в импровизирания си будоар. Рурк отново съгледа плавните движения на бедрата й, докато изчезнаха зад опънатия чаршаф. Проклинайки тихичко, той изпразни чашата с вино, останала на масата. Хвърли панталона си на гърба на един стол и се качи унило между чаршафите си. Ето че му предстоеше още една нощ, в която Шана ще бъде така възбуждащо близко до него, ала студена и недосегаема.

Шана се върна, увила около стройното си тяло някаква ленена кърпа. Тя избягваше погледа на Рурк, докато търсеше отново вълненото одеяло, което, навито на руло, трябваше да послужи като бариера между нейната и неговата половина на леглото.

Това беше вече прекалено! С гневен вик той изтръгна бодливото одеяло от ръцете й, скочи към прозореца и го запрати навън към двора и към бурята. Пламъкът на възмущението се бе вдигнал високо. Голотата му придаваше на цялата сцена нещо още по-грандиозно. Шана стоеше скована от ужас — ала и от възхищение.

— Мадам! Сега искам да разбера веднъж завинаги! Вие се отричате от нашите обети. Отричате правата ми. Гаврите се с моята гордост. Изпращате някакъв лакей, за да ме прогони! Извършвате предателство с всяка ваша дума и всяка ваша стъпка!

Шана устоя на святкащите му очи и захвърли към него като камък своето възмущение:

— Вие взехте сърцето ми и се вкопчихте в него, за да можете след това, сигурно много горд от успеха си, да го разкъсате на две със своята невярност!

— Неверен може да бъде само един съпруг! А оспорвате съпружеските ми права!

— Ами вие? Кълнете се, че сте моят верен мъж, а се страхувате от всеки кавалер, който се опита да ме ухажда!

— Точно така! — повиши глас Рурк. — Завъртат ви ума с какви ли не комплименти за финтифлюшките ви, а все пак им вярвате повече, отколкото на мен!

Шана се приближи плътно до него, лицето ѝ бе изкривено от гняв.

— Какъв грубиян сте!

— Опипват ви най-нахално, а вие дори не ги първите през ръцете...

— Мерзък измамник!

— Вие сте омъжена жена!

— Аз съм вдовица!

— Вие сте моя жена! — Рурк кресна толкова силно, че гласът надмогна надигащата се навън буря.

— Но не съм ваша съпруга!

— Разбира се, че сте!

— Не съм.

Стояха толкова близо един до друг, а сякаш ги делиха морета и суши, никой не желаше да отстъпи, лицата им бяха изкривени от ярост. Не обръщаха внимание на природната стихия, която връхлетя върху острова, погълнати да си крещят зли думи един срещу друг.

Но бурята навън не искаше да има по-силни от нея. Светна ярка светкавица, в един раздиращ миг стаята се изпълни със съскаща ослепителна светлина и веднага потъна в бездънен мрак. И преди още светкавицата да угасне, тресна гигантският юмрук на Бога на гръмотевиците, който искаше сякаш да разкърти камъните на стените. Ехото още въртеше своя танц, когато лицето на Шана се появи призрачно, като маска, вкаменена от паника и ужас: с широко отворена уста, наддала безумен вик. Гръмотевичният юмрук тресна отново и Шана се хвърли на гърдите на Рурк. Обзета от смъртен страх, тя се вкопчи отчаяно в него. Острият писък на изтерзаната ѝ душа можеше

да трогне и камък. Цялата омраза бе забравена. Рурк обгърна със закриляща ръка треперещото ѝ тяло. Силен пристъп на вятъра блъсна и разтвори прозорците, шибна вятър и дъжд вътре в стаята, изгаси свещите.

Сърцето на Шана пърхаше уплашено. Страхът, който Рурк видя в очите ѝ при призрачната светлина на светкавиците, разкъса душата му. Очите ѝ бяха широко разтворени, сълзи се стичаха по бледните ѝ страни. Пръстите ѝ болезнено се впираха в гърдите му.

— Обичайте ме, Рурк! — прошепна тя в мъката си.

— Обичам ви! Обичам ви отдавна, сърце мое! Обичам ви... — шепнеше той успокоително.

Стаята отново избухна в ослепителна бяла светлина. Шана заблъска глава безумно в разтрепераните му рамене и отново избухна в плач. Притисна конвулсивно ръце върху ушите си, да избяга от гръмотевицата, която удари с грохота на огромна вълна, разбиваща се в крайбрежните скали.

— О, не! — изкрещя тя срещу стихията и се вкопчи като удавник в ръката на Рурк. — Вземете ме! Вземете ме цялата! Вземете ме сега! — хълцаше тя.

Тя рухна на леглото и повлече при падането си и Рурк. При следващата светкавица Рурк зърна жадното желание, изписано на лицето ѝ. Кръвта му кипна... При следващата гръмотевица те вече бяха забравили този полудял свят около тях. Сега вече бурята можеше да бушува и в самата стая, те нямаше да я забележат. Бурята, разразила се в собствените им души, ги заслепяваше не по-малко от адските светкавици навън, заглушаваше ушите им по-мощно и от най-бесните гръмотевици. Всяко докосване бе огън, всяка дума — блаженство, всяко движение — рапсодия на страстта, която се усиляваше и се разгръщаше, докато им се стори, че са засвирили всичките инструменти на света, за да извисят собствените им сърца и души в едно раздиращо, изпепеляващо кресчендо, от което те щяха да притихнат накрая, успокоени като димящата пепел на Вселената след деня на Страшния съд...

Премалияла и унесена, Шана се сви в ръцете на Рурк, все още с пламнали бузи. Дъхът ѝ меко облъхваше косъмчетата на гърдите му. Сега и целият свят да дойде да чука на вратата им, Рурк не би помръднал и пръста си — както той си призна с въздишка, — за да се

защитава. Той обърна глава. Дори само това движение му костваше невероятно усилие — потопа лицето си в косите на Шана и вдъхна сладкия ѝ аромат.

— Толкова незадоволителна ли е моята любов, та трябва все да търсите други?... — долетя след дълго мълчание гласът на Шана, тъничък и тих.

— Не е имало никога друга, Шана.

Тя сложи главата си на ръката му, като се взираше в тъмното, да разчете лицето му.

— А Мили?

Той въздъхна.

— Тази малка лисица просто извъртя една долна шега, за да ви засегне, любов моя. Нищо повече! Никога не е имало нищо между нея и мене, кълна ви се!

Шана се преобърна на гръб. Колко глупава е била и какво ли не натвори в своята глупост! Дълбоко засрамена, тя скри лице в ръцете си.

— Защо никога не ми го казахте... — хълцаше тя.

Рурк се надигна на лакът и се надвесил над нея, положил ръка на корема ѝ.

— Никога не ми дадохте такава възможност, сърце мое.

Рурк нежно отмести ръката ѝ от лицето и я целуна по разтрепераните устни.

— Сигурно страшно ме мразите, господарю мой, нали? — прошепна тя под устните му.

— И колко много! О, колко много ви мразя, когато ме отблъсквате от себе си! — заговори припряно той. — Ала това трае само до първата целувка...

Шана диво обви ръце около врата му и бързо започна да обсипва лицето и устните му със сладки целувки, примесени със солта на сълзите ѝ; тя се смееше през плач, докато чувстваше как всичките ѝ страхове са вече излекувани и изчезват завинаги. Доверчиво — както никога досега — тя се гушна сладко в убежището на ръцете му. Така и потънаха в сън, като две деца, напук на опасностите, дебнещи от долния етаж, напук на природните бесове.

Денят просветна оловносив, бурята още виеше в покрива, дъждът шибаше по стъклата. Шана бавно изплува от сънищата си. Танцът на духовете на стихията бе като музика за ушите ѝ, защото докато те беснееха, тя нямаше защо да става от леглото и можеше да продължава да държи Рурк в ръцете си. Погледът ѝ галеше нежно спящото лице на гърдите ѝ, а споменът за преживяната наслада извикваше топла усмивка върху страните ѝ. С доволна въздишка тя отново потъна в сън.

Към обяд Гетлие донесе ядене. Той смутено остави храната и бързо се измъкна навън: бе видял сърдития поглед на Шана и бе почувствал нетърпението у Рурк.

Рурк бързо сложи резето, а Шана вече протягаше страстно ръце към него. С разбудено отново желание той се хвърли към нея, устните му галеха врата ѝ, ръката му се плъзна под завивката, загали нежно тялото ѝ. Тя се смееше и хапеше ухото му, а после внезапно се надигна срещу него с въздишка, изпълнена с нетърпение.

— Мадам, вие имате порочните желания на лисица! — разсмя се той. — Кажете ми само едно: какво сте, съблазнена или съблазнителка, изнасилена или изнасилваща, омагьосана или магьосница?

— О, мисля, че всичкото заедно! — се търкулна със смях тя и легна по гръб. — Какво бихте предпочели, сър? Да бъда съблазнена? — Тя мързеливо се протегна и изви в мост тънкото си гъвкаво тяло.

Рурк не откъсваше поглед от чудесната гледка, която представляваше нейното тяло. Тя беше по-красива, отколкото би могло да се опише с думи. В него отново се събуди желанието. Ала с гърлен кикот Шана му се измъкна и се хвърли върху него, застанала на колене.

— Или ще предпочетете изкусителката? — Тя го хвърли по гръб, наведе се безсрамно над него, докато гърдите ѝ докоснаха неговите, и го целуна с такава страст, че под нея той се разтрепери от желание.

— Или ще пожелаете да извикате със заклинания магьосницата? — Шана отметна глава с диво изражение, изкриви пръстите си като костелива вещица и впи нокти в гърдите му.

Рурк издаде сподавен стон, надигна се и в следващия миг тя вече лежеше под него. В очите му все още се прокрадваха весели пламъчета, но вече не му се играеше. Шана почувства, докато я целуваше, че работата става сериозна.

Шумни стъпки изтропаха по коридора и спряха пред вратата. Разнесе се гласът на Харпиен.

— Рурк! Рурк! Капитан Рурк! Хей! Ало?

Проклинайки, Рурк се прехвърли през леглото, за да грабне сабята и пистолетите.

Шана светкавично се шмугна под чаршафа и го придърпа до брадичката си.

Вратата отскочи и се блъсна с трясък о стената. Ала в същия миг Харпиен вече гледаше в дулото на пистолета, който един гневен гол мъж бе насочил към челото му.

Слисан, Харпиен вдигна ръце.

— Кротко, синко! Не бива да плашите така един стар човек...

— Какво, по дяволите, търсите тука? — се озъби Рурк.

— Без оръжие съм... Идвам само да поговорим...

— Без оръжие? — извика Рурк и почти бодна със сабята си Харпиен под коляното, на мястото, където от ботуша се подаваше дръжката на кинжал.

Англичанинът само сви рамене и свали ръце.

— Ако бях чак толкова честен, млади дяволе, нямаше да съм пират. Ами аз не знаех, че точно сте легнали да се дуелирате, момчето ми — ухили се Харпиен. — Обърках ви работите, съжалявам!

— Пръждосвайте се, по дяволите! Можем да говорим и в кръчмата.

Англичанинът махна с ръка.

— Е, хайде, вдигайте платната, деца, и потегляйте! Нямам лоши намерения. Мислех, че обядвате. Не можех да зная, че сте разперили крилцата на непечена гъска...

С повдигане на раменете, което трябваше да означава нещо като извинение, той мина през стаята, откъсна си парче от печената птица на подноса, отхапа и продължи с пълна уста:

— Има една важна работа, дето трябва да обсъдя с вас.

Той се настани до Шана и й хвърли мазна усмивка, докато натъпкваше с пръсти хапката в своята паст. Изпълнена с отвращение, Шана се дръпна и потърси закрила в ръцете на Рурк. Полуседнал, полуколеничал, Рурк седеше на леглото срещу капитана, насочил върха на сабята си към него.

Харпиен изчопли парченце месо от стърнището на брадата си и посочи с гъшата кълка към Шана.

— Вярно, че е доста забавна. Като си спомня как просна по гръб Кармелита, почвам да си мисля, че ще е твърде гореща и дива само за вас единствено. Какво ще искате за тая жена? Надали си струва ядовете, дето ви причини досега... — Старият разбойник накриви глава и намигна с кървясалото си око. — Дайте ухо на приказката ми, приятелю! Предлагам кесия злато за три нощи подред.

— Може да се случи да дойде и вашето време — отвърна Рурк предпазливо. — Ама засега жената е моя!

— Ай, ай, капитане, това вече дадохте ясно да се разбере — изпъшка старият. — И все пак...

Харпиен не можеше да устои на изкушението и протегна мазна лапа към пищните къдрици на Шана. Ала ръката му изведнъж замря във въздуха. Сабята на Рурк се бе вдигнала. Харпиен усети, че ако се доближи, на ръката му ще остане навярно само палецът. Леденият дъх на смъртта, който лъхна от очите на Рурк, накара Харпиен да настръхне.

— Да ви вземат мътните, човече! — промълви той с безцветен глас. — Нещо много сте докачлив!

Той хвърли към масата полуизядения копан, без да улучи, стана от леглото, кръстоса ръце на гърба си, полюшна се на ботушите си и направи усилие най-после да облече в думи искането си.

— Корабът, дето е само мой, е малко по-малък от оня, дето беше на Пелие, а сега стана ваш... — започна той обстоятелствено. — Ами аз отдавна съм хвърлил мерак на тая шхуна, дето Пелие я беше кръстил „Гуд хаунд“^[1]. Е, не искам сега заради един кораб да се излагам на опасното ви умение да се фехтувате, ама навярно ще можем да направим една сделка. Вие сте новак и не познавате много-много нашите работи. С шхуна като „Гуд хаунд“ аз бих могъл да прибера добра плячка и не бих прахосал нито платна, нито храбри мъже да си губя времето с Трейхърн и такива като него. Та ми иде на ум да направим размяна. Ще хвърля в сделката моя кораб и частта, която ми се пада от златото. Справедлива цена за вашия „Гуд хаунд“, така смятам аз!

Рурк стана от леглото, опря се на една от колоните на балдахина в долната част на леглото и отпусна към пода върха на сабята, за да

демонстрира примирие.

— Такива работи трябва да се обмислят — каза най-после той. — Аз лично не се съмнявам в своите способности за пиратския занаят, но в някои работи сте прав, трябва да си го призная. Имам наистина вече пая на Пелие, но апетитите ми за забогатяване още не са заситени. И все пак ще помисля и ще ви дам скоро отговор.

С тези думи той хвана Харпиен за ръка и го поведе към вратата.

— Само едно нещо ще искам да ви кажа, да си го носите за из път. Тази врата е направена много здраво и ако потропате с юмрук на нея — и той чукна с дръжката на сабята си, — издава чудесен звук. Знаете ли, че цялата ви сделка за малко не отиде по дяволите, още преди да сте отворил уста. Ще ви замоля горещо нещо — да ме оставите засега на мира и повече да не ме безпокоите!

Харпиен закима усърдно и се остави да бъде избутан навън. Чак като чу как Рурк дръпва резето зад гърба му, Харпиен изтри от носа си капката пот и пое шумно въздух.

Рурк допря ухо до дървената врата и се вслуша в тежките стъпки надолу по стълбата. В това време Шана трескаво се обличаше. Но Рурк едва се бе дръпнал от вратата и отново се чу чукане, този път тихичко.

Рурк отвори предпазливо само една цепчица. Отвън стоеше Гетлие.

— Простете, сър — прошепна дребният човек и ококори очи над рамките на очилата си. — Мога ли да ви отнема един миг...

Докато Рурк заключваше след него, Гетлие се зае най-напред с чиниите, които още стояха на масата, събра остатъците от храна, включително и кълката на Харпиен. Чак тогава застана пред Рурк и започна да пристъпва смутен от крак на крак, нещо, което Рурк бе вече забелязал у него и по-рано.

— Добре де! — подкани го Рурк. — Казвайте, какво има?

Рурк бе приседнал на леглото, Шана застана на колене зад него, подпряла брадичка на рамото му, в очакване, като него, но може би с двойно по-голямо любопитство.

— Аз зная, че вие сте мъж и жена! — изтърси изведнъж Гетлие.

Шана затаи дъх, а Рурк се намръщи.

Гетлие посочи към една решетка високо горе на стената, която нито Шана, нито Рурк бяха забелязали досега.

— Това — заговори Гетлие сериозно, без капчица смущение или ирония — е дупка за подслушване. Зад нея е стаичката за прислугата. За един прислужник подслушването е много полезно нещо — усмихна се чак сега той. — Така той научава какво е ядосало господаря, преди още да влезе при него...

Шана порозовя от притеснение, искрено се надяваше бурята да е заглушавала с грохота и гръмотевиците си изблиците на нейната страст.

Гетлие разбра погледа, който Рурк хвърли към вратата.

— Онези глупаци долу не знаят нищо за тази дупка, а и никога няма да се сетят. Мисля, че това е дошло от Далечния изток, ако не се лъжа. — Сега той пое дълбоко дъх. — Искам да ви предложа една сделка, и то по-честна, отколкото сделката на Харпиен: аз зная пътя през блатото... — Гетлие направи пауза, за да придаде повече тежест на думите си. — Пиратите биха ме разстреляли, само ако можеха да предположат, че го зная.

Настъпи мълчание. Вятърът виеше, дъждът продължаваше да барабани по плочите на покрива. Гетлие свали очилата си и започна да ги бърше с края на ризата си.

— Но тази тайна има, разбира се, свята цена — събра кураж Гетлие, да се върне към същността на своето предложение. — Като тръгнете да бягате, да дойда с вас и аз! А също и Дора, дето прислужва в кръчмата!

Той сложи очилата на носа си. Около устните му се четеше някаква неочаквана решителност.

Рурк наблюдаваше дребния прислужник. Никога не би и предположил, че в този човек може да има толкова смелост.

Гетлие схвана погрешно острия поглед.

— Но няма да се оставя да ми изтръгнат тази тайна!

Рурк се усмихна и погали дръжката на пистолета си.

— И откъде ви хрумна, че искаме да бягаме?

— Ами досега не сте имали такова намерение, сега ще започнете да се готвите! Снощи, тъкмо преди да се разрази бурята, шхуната се върна от плаването до Лос Камелос. „Джоли бич“ за малко не бе пленена на метри от брега, точно когато сваляха робите в лодката. Една фрегата я бе дебнала встрани от залива. Шхуната се отърва само с няколко куршума, но успя да се измъкне.

— Трябва да е била „Хамстед“ — подхвърли Шана.

— Сега пиратите почнаха да се съмняват в съвета, който им дадохте, капитан Рурк. Загубата на някои от другарите им ги прави още по-гневни. Само чакат случай да ви очистят най-последно. Ако изпълнят и половината от онова, което се канят, дамата ще си изпати.

— Прав сте — се съгласи Рурк и погледна Шана. — Ще избягаме, щом се открие възможност.

Сега вече Гетлие се почувства в сигурни води. Той бързо привлече един стол и седна на ръба му, силно наведен напред.

— По този канал — подхвана лекцията си бившият учител — не може да се мине лесно, ако духа западен вятър. Но след буря ветровете винаги се обръщат на север. Тогава моментът е най-благоприятен.

— Ще трябва да се подготвят някои неща... — Очите на Рурк искряха от желание за приключения. — Ще можете ли да дойдете, като се стъмни?

Един последен въпрос гореше на устните на Гетлие.

— А момичето... Дора, ще я вземете ли?

— Но да, но да, сър! — го увери Рурк. — Няма да оставим една чиста душа при тия плъхове!...

— Ще се върна скоро. Късно вечерта или ако бурята стихне, и по-рано. Ще кажа на Дора да приготви всичко, каквото ще ни трябва.

— Решено, Гетлие! — каза Рурк сериозно. — Смелост, приятелю!

[1] „Гуд хаунд“ — добра хрътка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Стаята се бе превърнала в някакъв самостоятелен свят — вярно убежище от яростните ветрове, които бушуваха над подивелите вълни и се нахвърляха върху къщурките, построени от слабите човешки ръце. Блатото поемаше много от силата на кипналото море, ниската дюна оставаше почти незасегната. Убежището на пиратите, сгушено под гребена на планината, предлагаше със здравите си стени и тежкия плочест покрив завет и подслон. А тежката дъбова врата запазваше Шана и Рурк от всеки оскотял пияница, който можеше да дойде от кръчмата. Мъчително бавно минаваха часовете на този следобед, безмилостно шибан от камшиците на бурята. Пиратите непрекъснато топуркаха с ботушите си нагоре по стълбата, тропаха с юмруци по вратата, настояваха, жалваха се — нека Рурк пусне, по дяволите, тази жена, която са му поверили, да им потанцува или да ги поразвлече малко... Само заплахите му, че ще излезе с ножа или брадвата, държаха все още тези негодници в шах.

Постепенно започна да се здрачава, над острова се спусна мрак. А стъклата на прозореца все още дрънчаха под нестихващите напори на вятъра, плочите на покрива потракваха. За Шана обаче, яростната буря бе добре дошла. Защото колкото по-страшно ставаше навън, толкова по-закътано бе в стаята. Струваше ѝ се, че цял живот не е копняла за нещо друго, освен докато бурята е погълнала целия свят, да лежи в прегръдките на един мъж, чието име е Рурк, та да изпита тази топла сигурност. Сега вече този мъж бе действителност. Обърнеше ли глава, той вдигаше очи и ѝ се усмихваше, като се събудеше от сладкия си унес, тя можеше да се вслушва в шумовете, които свидетелстваха, че той е при нея — как ходи из стаята или как се рови из картите. И нека бурята заплашва, че ще ги помете безмилостно и двамата в морето, Шана вече не се боеше от нейната мощ; никога вече — сега тя знаеше това със сигурност — нямаше да се бои от светкавиците и гръмотевиците.

Все пак беше истинско облекчение да чуят най-сетне почукването на Гетлие. Той мълчаливо риташе с крак пред себе си голям вързоп. След като внесе вечерята и заключи вратата, той разгъна вързоп с нескрита гордост. Вътре имаше въжена стълба, която щеше да свърши добра работа при бягството. Като си тръгваше, Гетлие се поспря на вратата, на лицето му бе изписана загриженост.

— Дора трябваше да се скрие в кухнята, за да се отърве от преследванията на Харпиен и на останалите. Кармелита им поднесе и ядене, и пиене, и какво ли не, но те сега търсят други забавления...

Часовете ставаха все по-сиви и бавно се провлачваха към нощта; воят на вятъра късаше нервите. Пиянските викове от кръчмата започнаха постепенно да стихват, само от време на време се разнасяше дебелашки хохот. Нощта приближаваше. Рурк неспирно кръстосваше стаята, всеки път по една и съща следа. За кой ли път вече проверяваше заредени ли са пистолетите, опитваше острието на сабята си.

Сега стихията изпълняваше някаква друга музика. Ветровете отдавна вече не връхлитаха така силно върху покрива, дъждът се бе превърнал в завеса от ситни капчици. Заговорническа ръка почука на вратата и Рурк знаеше, докато издърпваше резето, че ще види Гетлие.

— Ще накараме тези типове да видят какво е страх — ухили се дребният мъж, който с всяко ново идване изглеждаше все по-променен. — Все пак трябва да има и малко отмъщение, нали така?

Но Рурк не се разгорещяваше.

— Навярно ще трябва да отложим тръгването — каза той сериозно. Лицето на прислужника се издължи. — Боя се, че долу има предателство. Разбойниците притихнаха и това не ми харесва!

Лицето на Гетлие просветна облекчено.

— Това е само защото всичките са пияни. На Кармелита ѝ писна от безобразия и наля в каните им за бира черен ром. Ще минат часове, докато се оправят...

Рурк измери Гетлие с остър поглед. След това излезе на стълбището, за да се увери с очите си. В кръчмата бе тъмно, проблясваха само няколко догарящи свещи. Мъжете — всичките до един — бяха опрели натежалите си глави на масата. Майката също бе легнал на дебелия си корем, разперил ръце и крака, като хъркаше на два гласа — с дълбоко изръмжаване и остро изсвирване.

Рурк бе доволен. Залости вратата, като бутна пред нея и един обкован с желязо сандък. Той кимна на Гетлие и се зае да завързва въжената стълба за решетката на прозореца. Рурк хвърли всичките си дрехи, остана само по вечните си къси панталони. Пистолетите остави с освободен предпазител на масичката, така че Шана лесно да може да ги стигне с ръка. Гетлие също остана по долни гащи и колана, в който бе затъкнал абордажна сабя. Той последва примера на Рурк, обра с целите си длани саждите от лампата. Мъжете се смееха като хлапета, докато начерняха гърдите и лицата си. И Шана се кискаше като малко момиченце, докато помагаше на Рурк да стане черен като нощта.

— Аз и без това винаги съм си знаела, че сте черен измамник — смееше се тя. — А ето че сега излезе наяве!

Рурк прокара насаждения си пръст по нослето ѝ, като явно се забавляваше, докато тя с престорен гняв се опитваше да го изтрие.

Угасиха всички свещи, освен свещта в корабния фенер, който сега бе заел необичайно място на масата. Рурк затвори прозорчето на фенера и стаята потъна в непрогледна тъмнина — нито лъч не можеше да бъде видян отвън. Шана усети на устните си прощалната му целувка, последното стискане на ръката му и чу как бе спусната въжената стълба надолу по външната стена. Когато всичко утихна и само вятърът продължаваше да запраща дъждовни капки чак вътре в стаята, Шана прибра стълбата, както бе поръчал Рурк, затвори прозореца и най-после можеше отново да дръпне сенника на фенера.

Чакането бе непоносимо дълго. Рурк се бе опитал наистина да ѝ обясни какво възнамерява да прави, но тя бе твърде разтревожена за живота му, сълзите ѝ бяха попречили да внимава и не бе чула почти нищо от онова, което ѝ каза. Бе разбрала все пак поне това, че става въпрос за барутния склад на пиратите, че щели да натрупат огромен куп храсти и клони в рова пред този склад. Без да съзнава колко много бе заприличала на Рурк, Шана отново провери пистолетите, точно както бе видяла да прави това той, опипа предпазливо острието на малкия си кинжал, преди да го пхне в колана си. Като него започна да крачи из стаята — неспирно, напред-назад. На облегалката на един стол бе метнат коженият елек на Рурк. Тя го вдигна, прехвърли го на ръката си и започна да го пригладва с ръка. Странно как този елек бе станал вече част от самия него, също както и късите отрязани панталони. Дрехата бе добила неговата миризма. Замислена, Шана

потърка страните си в елека и вдъхна дълбоко мъжкия аромат на кожата.

Кръстосваше стаята за хиляден може би път, очите ѝ отново и отново поглеждаха към пясъчния часовник, където изтичаха вече последните песъчинки. Точно понечи да протегне ръка и да обърне часовника, когато долови някакъв шум. В следващия миг едно камъче удари по стъклото. Тя едва сдържа радостния си вик и литна към прозореца да го отвори. В последния момент се сети за фенера. Втурна се обратно, закри бързо светлината. Най-после можеше да отвори и да спусне стълбата долу. В рамката на прозореца се появи едно черно лице, а след него и широките рамене на Рурк. С един скок той се озова в стаята и веднага подаде ръка навън, за да изтегли Гетлие.

Шана искаше да докосне ръката му, да го разпита дали са успели, ала преди да успее да разбере как стана, се намери в ръцете му, стиснала го здраво с цялата сила, на която бе способна — а бе далеч от нея само час, само едно-единствено обръщане на пясъчния часовник...

Рурк почувства с кожата си трепета на тялото ѝ, притисна я силно към сърцето си, повдигна брадичката ѝ, за да я целуне и... напълно забрави бедния Гетлие, който междувременно изтегли въжената стълба, затвори прозореца и предпазливо отвори отново прозорчето на фенера.

Когато най-сетне двамата можаха да се откъснат един от друг, Гетлие подаде на Рурк кърпа, за да избърше дъжда и саждите от себе си. Като че завръщането на двамата мъже подаде някаква парола на бурята — сега тя се разрази с още по-страшна ярост. Ала Шана спокойно се сви на кълбо на креслото и се заслуша в мъжките гласове, които отново обсъждаха картата от пергамента. Шана се бе опряла на кожения елек, миризмата му изпълваше сетивата ѝ, в очите ѝ грееше някаква топлина, която надали би могла да обясни никоя човешка душа, а най-малкото Шана.

Военият съвет приключи, Гетлие се облече, промълви едно „лека нощ“ и се измъкна. Рурк залости вратата. Шана стана и с олюляваща се походка се запъти към леглото, да се отпусне най-послед след един изпълнен с напрежение ден. С изтръпнали пръсти тя се опита да отвърже колана си; една ръка неочаквано се притече на помощ. Пола и блуза бързо паднаха на пода, ризата също... Цялата умора изчезна. Шана се завъртя бавно, както я беше обгърнал Рурк, и

обви ръце около врата му, в трескава забрава устните ѝ потърсиха устата му. Свещта във фенера остана да блещука цялата нощ.

Когато Рурк стана от леглото, Шана отвори очи и видя, че вече е утро. Тя се вслуша в стъпките му из стаята, чу го да се облича. Но имаше нещо различно. Имаше някаква промяна...

Шана отвори очи и погледът ѝ падна на олющените стени, по които пробягваше сянката на Рурк, огрян от ярката слънчева светлина. Ето какво беше! Ярка слънчева светлина! Целият свят бе променен — нямаше го воят на вятъра, нямаше дъжд и гръмотевици! Шана се обърна на гръб и през отворения прозорец видя сияйно синьо небе.

Рурк се приближи до леглото, наконтен отново като пиратски капитан. Постави на масичката две нови оръжия: една кремъклийка и огромен кавалерийски пистолет.

— Гетлие ги е отмъкнал, докато пиратите спели. Заредени са, готови за стрелба — предупреди Рурк. — Трябва да вървя да поставя фитилите, да са готови за довечера.

Загриженост браздеше челото му, не му се искаше да оставя Шана сама, но Гетлие не умееше да борави с барут.

През тази нощ, в бурята и дъжда, те двамата бяха измайсторили нещо, което, ако задействаше, щеше да отвлече вниманието на пиратите и да улесни бягството. Сега трябваше само да се прокара намисленият фитил и да се насипе барут под натрупания клонак в рова над дървената барака, служеща за склад на пиратите. Зад натрупаните клони бяха сложили дебели стволове. Ако всичко вървеше според плана на Рурк, целият куп сухи клони щяха да се подпалят от барута и тласкани от тежестта на стволовете, щяха да се затъркалят надолу по склона към склада като ужасяваща огнена лавина.

— Гетлие чака пред вратата — опита се Рурк да успокои Шана. — А пиратите още спят. Излизам за малко, но трябва да тръгна веднага, сега е най-благоприятният момент да свърша нашето „пъклено“ дело!

Той се наведе и сложи гореща целувка на устните ѝ. Последен поглед през рамо и той отново изчезна през прозореца.

Със зорко око той огледа пристанището. Шхуната бе още в залива, но изглежда, бе повлякла малко котвата си — сега се виждаше

по-добре от брега.

Рурк реши да мине зад оградата. И не видя, в бързината да стигне час по-скоро, фигурата, която дебнеше на входа на къщата.

— По дяволите! — ухили се тъмната сянка. — Соколът излита от гнездото и оставя пилето на ловците!...

Шана се бе свила в най-отдалечения край на голямото легло. В коридора се разнесоха приглушени гласове. Само след секунда Гетлие успя да прошепне през залостената врата, че пиратите идват и са решили да влязат при нея, защото един от тях бил видял Рурк да излиза. Шана успя само да изпрати Гетлие да тича за Рурк — тук хилавият прислужник надали можеше да бъде нейна охрана. Светкавично Шана провери отново резето и тежкия сандък пред вратата. Стори ѝ се, че са сигурна защита. Ала все пак тя се подготви за нападение. Скри под възглавницата двата малки пистолета и кинжала, хвана с две ръце кремъклияката, подпря я на леглото и насочи цевта към вратата.

Нападението започна с някакви едва доловими шумове, чуваше се само пышкане край дъбовата врата; след това една силна ръка опипа да провери дали вратата не може да се отвори без сила. Сетне дървото изпука под нечие мощно рамо. Накрая пиратите, изглежда, разбраха, че вратата е заключена и залостена.

— Кой е там? — извика Шана.

Някой хрипкаво се изкашля и се чу познат глас:

— Тук е капитан Харпиен, мадам! Моля да ми отворите. Взе се тука едно решение, което трябва веднага да обсъдя с вас...

— На куково лято! — подвижна Шана дръзко. — Но ако желаете, можете да опитате оловото, което съм приготвила!

Сега вече вратата загърмя. Дъбовите дъски пыскаха сякаш от болка. Удар след удар, все по-силно. С трясък, бавно, неудържимо, твърдото дърво се откърти от пантите и от ключалката и хлътна навътре. Резето издържа още малко, но се огъна и се счупи. С треперещи ръце Шана вдигна пушката срещу вратата. Замижа и дръпна спусъка. Гърмежът бе толкова силен, че ушите ѝ заглъхнаха. Заедно с изстрела рухна напълно и вратата. Един от пиратите хвъркна назад, като че го бе посрещнал огромен юмрук, но другите, без да се

тревожат за живота му, нахлуха вътре, най-отпред мулатът, зад него Харпиен и Холандеца, следваха ги други двама.

Побесняла от гняв, Шана хвърли по тях празната пушка, но преди да успее да грабне другото оръжие, бандата се нахвърли върху нея. Тя пищеше и съскаше, бореше се като пленен демон, риташе, хапеше, драскаше, но силите ѝ не стигаха да се бори с тежките, обръгнали на бой лапи на пиратите.

Холандецът заби ръката си в косите ѝ и я изтегли жестоко през леглото. Мръсни ръце заопипваха цялото ѝ тяло. Колкото и да се мятеше като фурия, колкото и яростно да пищеше и да се бореше, те скоро я простряха напреки на леглото. Харпиен сложи на устата ѝ някаква кърпа, за да задуши пронизителните ѝ писъци. Шана помисли, че ще се задуши от киселия бирен дъх на стария англичанин.

— Идваме да си вземем и ние пая, момиче! Честно се разбрахме на зарове, кой да е пръв. А сега си нямаш тука мистър Рурк, да те спасява! Погрижили сме се за това!...

Морскозелените очи на Шана станаха огромни. Това какво беше? Какво значеха тези думи? Да не са убили Рурк? Тя отчаяно се замята в сграбчилите я ръце.

— Ама дръжте я де! — излая един по-млад разбойник, когото Шана успя да ритне в слабините, когато опитваше да я възседне. Сега той отскочи назад и започна да насърчава останалите. — Вижте каква е дребна, а не можете да я укротите!

— Ти, хлапе, върви по дяволите! — отрязва го Харпиен. — Дръпнете се и оставете на майстора да покаже как се почва тая работа!

— Да пукна, ако не го направя! — опъна се младежът. — Само я дръжте здраво!

Под хватката на месестите ръце китките на Шана се ожулиха. Захилени, пиратите разтвориха краката ѝ и от миризмата на мърша, която лъхаше от тази дива сган, Шана една не загуби съзнание. Тъмнокожият мулат се дръпна от скупчилите се мъже към вратата, но младият пират започна да разпасва колана си.

— Я се стегни! — му изрева Харпиен. — Иначе ще те оставя последен! Отдавна си точа зъбите за тая женска!

Холандецът се закиска.

— Ама пак нямаш късмет, дърт пръч такъв, щото точно ти си последен!

Шана се замаята неистово под навитата на въже кърпа, когато младокът я сграбчи за гърдите. Други трима я държаха, не можеше да помръдне. Звукът на раздиращия се плат разкъса сърцето ѝ. Тя се опита да изпищи, когато похотливите пръсти на момчето запретнаха полата ѝ. Но внезапно сякаш някаква огромна ръка го вдигна във въздуха — в стаята екна оглушителен гръм.

Всички се ококориха срещу Рурк, който се изстъпи в отвора, където преди това беше вратата. Той точно вдигаше втория пистолет, бе изтеглил вече сабята си. В този миг иззад съборената врата скочи мулатът и метна към плешките му абордажната си сабя. Рурк се препъна напред, пистолетът излетя от ръката му, сабята остана под тялото му. Зашеметен, той се опита да се превърти настрана, за да освободи сабята, ала пиратите се нахвърлиха върху него. Започна лудо боричкане на живот и смърт. Рурк отчаяно се опитваше да се изправи, но юмруците на разбойниците го ограждаха в железен пръстен и го притискаха към стената.

Харпиен се освободи и посегна към абордажната си сабя; хвърли се напред, вдигнал ръка за смъртоносен удар...

От гърлото на Харпиен излезе някакво дрезгаво стенание. Пръстите на ръката му се разпериха и останаха така. Сабята падна със звън. Харпиен бавно извърна глава да погледне през рамо, очите му се опулиха от изненада. От гърба му стърчеше дръжката на сребърен кинжал. Англичанинът вдигна поглед и срещна злобното око на кремъклийката, която Шана бе насочила към него. Тя не трепереше вече и бе прекрасна в своята хладнокръвна решителност.

— Махай се! — изсъска тя на капитана.

Тътрейки крака, Харпиен се олюля и седна като по чужда воля на най-близкия сандък. Сега оръжието на Шана се насочи към мулата, той стъписан отстъпи назад. В момента Рурк заби с всичка сила юмрука си в тлъстия корем на Холандеца, като със същото движение грабна от пода и сабята си. Със следващата крачка той застана до Шана, студеният му поглед бе впит в пиратите.

— Смятам, че ви се изпари желанието да продължавам по вашия начин! — подхвърли той подигравателно. — Който е мъж, да излезе, ще намери в мое лице чудесен партньор!

Той вдигна въпросително едната си вежда и насочи кривата сабя към Харпиен. Англичанинът само вдигна рамене и хвърли в краката на

Рурк кинжала, който бе извадил със страшни болки от плешката си.

— Ранен съм — извини се той и не помръдна от мястото си.

Сабята се завъртя по посока на Холандеца, който още държеше корема си с две ръце. Той толкова усърдно заклати отрицателно глава, че тлъстите му бузи затрептяха като простряно пране на вятъра. Само мулатът гледаше мрачно и сякаш понечи да поеме хвърленото предизвикателство. Но погледът му падна на пистолета в ръцете на Шана, изведнъж промени решението си и бързо излезе заднишком от стаята. Останалите, които бяха още живи, се надигнаха бързо и го последваха. Изведнъж в къщата отново настъпи тишина.

Рурк се облегна на разцепената рамка на вратата и изпразни със силен пукот пистолета си в коридора. Куршумът се отплесна от стената и все пак отиде по посока на бягащите. Ала от тях можеше да се чуе само отдалечаващия се със заешка бързина тропот на подковани ботуши. Рурк гръмко се изсмя.

След това се обърна към Шана, лицето му бе разтревожено. С поклащане на глава тя даде отговор на незададения въпрос.

— Аз излязох от това приключение по-непокътната от господа корсарите! — го увери тя и махна и последните парцали от разкъсаната си блуза, само тънката риза покриваше все още гърдите ѝ. — Какво ще правим сега, мой пиратски капитане?

Рурк прибра сабята в ножницата и огледа набързо нанесените щети. Младият корсар лежеше неподвижен по гръб, разперил ръце и крака, обърнал очи. Вратата се бе превърнала в купчина трески и вече не можеше да бъде тяхна защита.

— Трябва да се махаме — установи Рурк, — преди да са се окопитили и да са се натряскали с нов кураж.

Хвърлиха се в трескави приготовления. Рурк извади плетената стълба от сандъка, хвърли я през прозореца и я върза със специален възел на решетката така, че после да може с леко дръпване да я откачи. Шана извади от дъното на шкафа вързопа с дрехите, които бе донесъл Гетлие. Скоро бяха готови да се сбогуват без особено съжаление с квартирата си.

Рурк хвърли вързопа с дрехите в двора, помогна на Шана да прескочи през перваза на прозореца и да се хване за стълбата. Той тръгна близо до нея, без да забрави да затвори прозореца след себе си. Това нямаше да помогне кой знае колко да не открият следите им, но

може би щеше да накара пиратите най-напред да претърсят къщата, преди да се впуснат да преследват бегълците. Шана, стигнала вече долу, вдигна вързоп и затича, както ѝ бе казал Рурк, зад сградата направо към блатата.

Вече на двора Рурк дръпна умело въжето на стълбата и я повлече след себе си по пясъчната пътека, за да заличи следите на Шана и своите стъпки. Чак когато стигна до горичката и гъсталака от млади дръвчета и надвисвали клони, той се отърва най-после от тежката стълба, като я скри на сигурно място. Той скоро настигна Шана и взе вързоп от ръцете ѝ. Хванати за ръце, те прехвърлиха с луд бяг билото на хълма и се втурнаха надолу, докато изведнъж нагазиха до колене във водата на блатото. Локвите блестяха заплашително пред тях. Слънцето още не бе залязло, но гъстите листа над главите им пропускаха само по някой заблуден слънчев лъч. Пресрещна ги дъх на гнило, идващ от току-що разплисканото от бурята блато. Рурк теглеше трескаво Шана за ръка, но тя чувстваше, че ѝ се повдига.

Около тях се разнасяха странни шумове — тук нещо изкряска, там нещо бързо прошумоли, покръкване, писукане... Съществата от блатото протестираха бягайки от нашествениците, смутили техния свят. Рурк навлизаше все по-дълбоко в лепкавата кал. С едната си ръка той крепеше вързоп на главата си, с другата подкрепяше Шана, която със стиснати зъби опипваше с крак на всяка стъпка да намери опора върху невидимото, несигурно и плъзгаво дъно.

Изведнъж дъното стана твърдо, макар че не можеха да го видят под мътната вода. Като по чудо всред джунглата на блатото се появи внезапно тясна суха просека. А чудото бе по-голямо, отколкото очакваха, те бяха пресекли тоя ръкав на блатото наистина мокри, но дори без да наранят краката си.

Съблякоха прогизналите от кал и мръсотии дрехи и се предрешиха с костюми от вързоп, така че да не ги познаят — Гетлие бе отмъкнал моряшки ризи, къси, стигащи до коленете панталони, платнени шапки и сандали. Хубави, здрави дрехи, но при Шана веднага пролича какво и как не подхожда. Защото въпреки свободната широка риза от грубо платно, а и широките панталони, всеки, който би я зърнал, веднага щеше да разбере, че е жена. Развеселен, Рурк накара Шана да свали ризата, накъса покривката от вързоп на ивици и Шана се усука така, че стана равна като дъска отпред. Рурк напъха платно и в

панталоните ѝ, за да поизравни закръглените ѝ бедра. Напъха дългите ѝ коси под шапката, която нахлупи чак до ушите ѝ. Имаха и една червена кърпа, която Рурк завърза на врата ѝ. Сега вече той отстъпи крачка назад, доволен от своето произведение.

— Смъкнете раменете още малко! — изкомандва той. — И се поразходете малко напред-назад! Стой! Не така! Видели ли сте някога моряк да ходи така?!

Шана спря, изкриви едното си рамо надолу, отпусна малко долната челюст и се опита да покаже нова походка, като леко влачеше единия си крак.

— Добре, много добре, пират Бошан! — ухили се Рурк. — Сега вече никой не може да познае, че това плашило е предрешена принцеса.

Развеселена, Шана закуцука към него, но се препъна. Беше чудесно, че той бе протегнал вече ръка към нея и тя можа да се хване. Рурк обаче просто не можа да устои на това закачливо момчешко лице, позасенчено от платнена шапка и червената кърпа, налагаше му се да целуне тези дръзки устни, а и Шана смяташе, че е действително наложително... Дълго двамата странни моряци останаха прегърнати, забравили всичко в пустошта на блатото — две чужди на тази пустош пъстри растения, разцъфтели от любов, и няколко заблудени слънчеви лъча всред блатото.

— Гетлие сигурно е изгубил търпение — прошепна Шана.

Рурк кимна. Простря кожения си елек на земята, сложи на него припасите, които носеха, а също сребърния кинжал на Шана и пистолета си и направи отново вързоп. Два пистолета той пхна в колана си — нещо съвсем естествено за пиратския остров. Своите дрехи скриха в един храст, нацапаха с кална вода от блатото моряшките си дрехи и лицата си. Само кривата сабя би могла да събуди подозрение, трябваше някак да я скрият. Замислен, Рурк гледаше благородното острие, не му се искаше да я остави, още повече че сигурно много скоро щеше да има нужда от нейните услуги, след като изпразни пистолетите. Намери някаква тояга с приблизително същата дължина и усука с останалите ивици платно сабята заедно с тоягата — можеше да се подпира из пътя... Формата беше малко необикновена, но всеки, който би се опитал да разпитва, би могъл да я опита...

И така, един дребен, окалян моряк, леко гърбав и наказан от съдбата със сакат крак, в компанията на друг един моряк, хубав и висок наистина, но също с крив крак и още по-крива тояга, прекосиха хълмовете на острова и скоро наближиха морето. Поздравиха, боботейки, някакъв самотен старец и най-после стигнаха на плажа, близо до шхуната на пиратите. В сянката на една палма те седнаха и целият свят можеше да види как за никъде не бързат и просто искат да подремнат.

Притихнал и неподвижен, островът се изтягаше под безмилостното слънце на късния следобед.

А на кея до пристана бе седнал някакъв мъж с очила, до него на скалата седеше млада жена — и двамата също мълчаливо очакваха нещо...

Само който би се вгледал по-внимателно, щеше да забележи, че човекът с очилата непрекъснато отправяше притеснено очи нагоре към хълма. Там горе се издигаше тъничък стълб дим.

Ала островът се задъхваше от жегата, никой не забеляза двете двойки, никой не пресметна, че две и две прави четири.

Някакъв глух тътен, тънката нишка дим над хълма нарасна в гъст, черен облак. Изведнъж сякаш целият хълм избухна в пламъци; лумнаха искри, димът се кълбеше като буреносен облак.

Възбудени викове се разнесоха от селото. От пламъците горе на хълма се откъсна огромна огнена топка, която се затъркаля към дървената къща и замята към нея пламъци. По стените и покрива вече проблясваха трептящи езичета.

Цялото село беше на крак. Като мравки всички запъплиха нагоре по хълма. Виковете за тревога измъкваха все повече хора от хижите и колибите. Образуваха верига, за да вадят с кофи вода от близкия поток. Най-смелите се хвърляха с мокри парцали по периферията на пожара, за да пресекат пътя на огъня.

Все още никой не бе забелязал мъжа с очилата и момичето на кея. Никой и не поглеждаше към тях. Не видяха как се качиха на една лодка и спокойно загребаха към шхуната.

Вахтата на „Гуд хаунд“ бе излязла на релинга. Моряците тревожно се взираха в играта на огъня. Докато Гетлие и Дора гребяха по протежение на неохраняваната страна на шхуната, двамата

маскирани матроси под палмата също скочиха, хвърлиха шапките и сандалите си в храстите и хукнаха боси по пясъка към водата.

Рурк отдавна бе освободил сабята от тоягата, бе навързал платнените ивици, за да закачи оръжието на рамото си. Само няколко стъпки ги делиха от водата, когато той установи, че е сам. Шана се бе спряла на половината път и се опитваше да къса платнените превръзки от гърдите си. Рурк се втурна назад и се опита да я дръпне за ръка.

— Не мога да си поема въздух! — проплака Шана. — Просто не мога да дишам! Съвсем няма да мога да плувам с това!...

Едно последно дръпване и Шана бе освободена. Рурк затыпка с крак превръзките в пясъка. Хванати здраво за ръце, те скочиха към водата, само няколко стъпки още и те нагазиха, гмурнаха се. Рурк плуваше покрай корпуса на шхуната, търсеше веригата на котвата. Щом се хвана за нея, той протегна ръка към Шана. Тя се вкопчи и бавно, за да не привлекат с някакъв звук вниманието на пиратите, Рурк издърпа Шана.

Рурк се изкатери по веригата достатъчно високо, за да може да вижда палубата. Двама пирати стояха на другия борд, бяха се облегли на релинга и спореха с Гетлие. Той се опитваше да ги убеди, че ги викат на сушата да гасят пожара.

Рурк се вдигна над релинга и стъпи на палубата. С безшумните дебнещи стъпки на ловец той се приближаваше към своя дивеч. Изневиделица единият от пиратите получи удар в гърба — той полетя във въздуха и преди да успее да извика, плесна във водата. Рурк нанесе с юмрука си силен удар в челюстта на другия и, загубил равновесие, той също последва своя другар. Пръхтейки и давейки се, те изплуваха, като загребаха толкова бързо с ръце, сякаш самият дявол ги гонеше към брега.

Рурк пое въжето от лодката на Гетлие и я притегли до самия кораб. Точно пускаше въжена стълба, когато Шана изпищя от ужас. От капитанската каюта бе изскочил мулатът, съвършено гол, само с абордажна сабя и пистолет. Мулатът вдигна пистолета; Рурк изтегли сабята, тъй като барутът в пистолета му се беше навлажнил. Мулатът точно се прицели, когато от каютата излезе женска фигура, която се опита да мине край мъжа и го бутна.

— Какво става тука, по дяволите? — извика остро Кармелита.

Куршумът излетя с трясък от дулото на пистолета, но удари в такелаж. Черният побесня, протегна ръка и блъсна Кармелита обратно в каютата. Сега вече се втурна с абордажната сабя.

Изстрелът сигурно бе чул на брега, така че Рурк сметна, не няма време за дуелиране. С лявата си ръка той измъкна от колана си мокрия пистолет и го запрати в лицето на мулата. Ударът го зашемети. Сега вече с дясната ръка Рурк нанесе страшния си удар. Ала олюляващият се от първия удар мулат отбягна на косъм заслужената си участ. Отсечената черна ръка изпусна абордажната сабя, но голото черно тяло намери сили за отчаян скок във водата.

Наведен над релинга, Рурк наблюдаваше плувеца. На брега се бяха събрали вече много хора, предупредителните крясъци на моряците от вахтата, които, мокри до кости, жестикулираха и подскачаха по пясъка, накараха хората да се досетят донякъде за причината и целите на предизвикания пожар. Група мъже се затичаха към бараката отпред на кея, в която, това Рурк добре знаеше, имаше четири стари топа, добре поддържани и винаги заредени.

Рурк подскочи от някакъв шум зад гърба му, нервите и жилите му бяха толкова опънати, че бе готов веднага да нанесе удар. Този път обаче бе само Кармелита, завила някакъв чаршаф около пищното си тяло, едната половина на чаршафа се вееше зад нея като знаме. Ужаси се, като видя абордажната сабя на палубата, а в следващия миг и сабята, която Рурк застрашително бе насочил към нея. Кармелита помисли, че ще я убие. Тя вдигна едната си ръка и започна да вие:

— Никога не съм ви навреждала, пощадете ме! Имайте милост!...

Жената се завъртя, лъсна розовият ѝ дебел задник — скочи през релинга, а чаршафът, който остана закачен за него, продължи още дълго да се вее за сбогом, докато тя пляскаше във водата.

— Отрежете предното въже! — извика Рурк и сам изтича на предната палуба, за да отсече с брадва въжето на котвата.

Бавно, ужасно бавно корабът се раздвижи. Рурк хвърли поглед към острова. Сега вратите на бараката на кея зееха отворени и не след много застрашително се появи дулото на оръдие. Блесна огън, гъст дим обви бараката, секунди по-късно някъде зад кърмата — слава богу, далеч — избухна фонтан. Следващият изстрел, Рурк добре знаеше

това, щеше да бъде много по-наблизо. Отливът дърпаше „Гуд хаунд“ навътре в морето, но много, много бавно.

— Платната! — извика той на Гетлие. — Поне едно платно! Едно от предните!... По-бързо, става въпрос за живота ни!

Гетлие хвърли някакво въже и го отвърза. Шана и Дора увиснаха заедно с него, за да натежат колкото се може повече. Те здраво опъваха със слабите си ръце, платното най-после се опъна. Лекият бриз веднага го изду и корабът започна полека да се извърта.

Рурк скочи към руля, за да поддържа посоката. Отново гръмна изстрел, този път фонтанът бе дяволски близко, вдигна високи пръски, водата обля Рурк.

Топовете бяха насочени така, че да обстрелват дълбокия канал, който се бе образувал между наносите. Всички кораби се приближаваха по този път и само от тук можеше да се очаква нападение. Но и през бариерата от рифове бе възможно да се стигне до блатото, където — добре прикрит от растителност — и, слава богу, неизвестен — бе входът на тайния канал. Човек трябваше само да познава мястото.

Първото платно бе вдигнато. Гетлие завърза здраво въжето, а Шана вече отвързваше следващото. С него щяха да стигнат до макарата на кърмата и с нейна помощ вече по-лесно да опънат следващото платно.

Топът отново гръмна. Този път Рурк се наведе — релингът на предната палуба се разлетя на трески, гюлето удари бизанмачтата, отплесна се и потъна в морето. Нещо удари Рурк по бедрото, той се олюля, но бързо се стегна, точно когато колелото на руля започна да се върти като лудо. С твърда ръка той отново насочи кораба по курса.

Второто платно бе вдигнато. Пъшкайки от огромното усилие, малкият екипаж се зае с третото. Не след много отново избухна фонтан, след него профуча второ гюле, но и двата изстрела този път бяха далеч от тях. „Гуд хаунд“ бе излязла от траекторията на стрелбата, а топовете не можеха да бъдат обърнати толкова бързо. Още един изстрел — и този път далеч зад кораба. Рурк промени курса и го извъртя дясно на борда. Обърна поглед назад към кея. Пиратите бяха изоставили безполезните топове и се хвърлиха към гребните лодки. Някои съдове, тласкани от мощни ръце, вече се приближаваха към шхуната и едномачтовия кораб, закотвени в залива. „Гуд хаунд“ се

движеше вече с три платна — точно навреме, защото сега Гетлие трябваше да отиде бързо на носа, за да показва пътя през канала.

Корабът се движеше успоредно на брега, откъм левия и откъм десния борд се виждаха пясъчните наноси — толкова близо, че страх да те побие! Отпред в зелените води се очертаваше някаква тясна тъмносиня следа — устието на канала. Най-важното сега бе да се държи курс в средата на тази синя линия.

Шана се качи на мостика при Рурк и се закова ужасена. Побледняла от страх, тя се взираше в крака му. Той също погледна надолу и изтръпна. Голям къс от разцепения от гюлето релинг, истинско дълго острие, се бе забил в бедрото му и сега краищата му стърчаха от месото.

Шана се вик се спусна към Рурк, понечи да докосне ужасното острие. Той я отблъсна.

— Не сега! — изрева той грубо. — Не кърви много, а и не боли... Нека да се измъкнем най-напред, тогава ще ми помогнете.

И наистина сега не му беше времето. Гетлие точно бе вдигнал лявата си ръка. Рурк трябваше да насочи кораба дясно на борд. Брегът се приближаваше с шеметна скорост. Рурк напрегна всичките си мускули, само миг и „Гуд хаунд“ щеше да забие нос в блатото. Пред тях бе плътна стена...

Но, о, чудо, не се разнесе никакъв страшен трясък и грохот, нищо не спря движението на шхуната, само отстрани по корпуса се усети меко търкане, когато неочаквано пред носа на „Гуд хаунд“ плътната завеса от клони, лиани и листа се раздели на две. Корабът се плъзна сред тях, черните платна се понесоха над зеленото море на джунглата. Каналът беше толкова тесен, че отляво и отдясно на корпуса разстоянието беше по-малко от няколко пръста.

Зад тях екна изстрел, едно гюле профуча между върховете на мачтите. Шхуната на мулата бе вече по петите им, разперила всички платна, с които разполагаше. Но още не бе достигнала до входа на канала. Разполагащ с всичките си хора, преследвачът сигурно лесно щеше да догони бегълците. Наистина „Гуд хаунд“ имаше две оръдия на кърмата, но Рурк се съмняваше, че Гетлие ще може да се справи с тях. По всичко изглеждаше, че мулатът ще догони пляката си.

Бягащият кораб излезе от ивицата на джунглата. Около тях се простираше блатото; пред тях, все още добре забележима, се виеше

тънката линия на канала. Тук калната вода имаше малко по-различен цвят от равната повърхност на блатото. Рурк се огледа. С невярващи очи откри, че мулатът не беше зад тях. Корабът на пиратите се бе заклешил на тясното устие. Черният се бе опитал да върхлети на пълни платна в тясната цепнатина, но при обръщането на курса вятърът бе хвърлил шалупата в заплетения зелен капан. И което бе по-лошото — не и за Рурк обаче! — сега корабът препречваше пътя и на другите кораби към канала. Изтеглянето на заседналия кораб с куки и въжета щеше да трае часове. Топовете отново блъвнаха огън, но „Гуд хаунд“, тази „Добра хрътка“, бе вече недостижима.

Рурк отново насочи вниманието си към трудния за поддържане курс. Блатистата местност се простираше, както бе видял от картите, на няколко мили, за да стигне до другия край на острова, до оттатъшния край на канала. И най-малката грешка, която би допуснал тук на руля, щеше да означава за всички на борда сигурна смърт. Попаднала веднъж в блатата, нямаше сила, която да измъкне шхуната. Дори и разбойниците да не ги откриеха, за да ги избият, трябваше да се приготвят за бавна смърт в мочурището.

Слънцето потъна към хоризонта, но жегата не намаляваше. Милиарди насекоми се спуснаха върху кораба — хапеха, жилеха, впиваха се до кръв в своите жертви. Бризът утихна. Корабът едва помръдваше от мястото си. И от четиримата струеше пот от всяка пора на тялото им, дрехите залепваха на тях. Въздухът ставаше все по-тежък, все по-силно се усещаше миризмата на гнилоост, която просто спираше дъха им. Небето блестеше над тях някак зеленикаво, като че оглеждаше в себе си целия този свят от лепкава кал и слюзести зелени растения, през който едва си проправяха път.

Отначало те почти не повярваха на очите си, така незабележимо бавно небето отново стана синьо. Рурк огледа наоколо си. Но да! Дърветата изведнъж бяха станали по-редки, каналът се разшири, зелената кал около корпуса не беше така лепкава... Пред носа близна дори вълна! След това на дъното проблесна нещо белезникаво — пясъчен бряг! Успяха! От радост Рурк за малко не пропусна да заобиколи този пясък. Под кила нещо застърга, той грабна веслото, леко сътресение, боже мой, бяха избегнали и последната опасност. Бяха свободни! Водата под тях, небето над тях всичко отново блестеше

и грееше в ярките цветове на Карибите. Рурк поддържаше курса, докато блатото остана далеч назад, като кално петно зад хоризонта.

Бе време да обърне курса малко по на изток, за да премине южно — и на достатъчно голямо разстояние — от веригата острови. След това трябваше да се насочи към североизток, като след един-два дни трябваше да видят пред себе си Лос Камелос.

Гетлие дойде на кърмата и за първи път от цяла вечност лицата на всички се отпуснаха в широка усмивка.

— Дали няма да можете да вдигнете и голямото платно? — попита Рурк. — Така ще се движим по-бързо, а с нашия малък екипаж няма да можем да опънем повече платна.

Гетлие обеща да направи каквото е по силите му и не след дълго тримата с Шана и Дора вече усърдно въртяха макарата. Със скърцане огромното платно на главната мачта бавно запълзя нагоре. Това беше всичко. Не можеше да става и дума някой да се катери по такелаж, за да отвори малките ветрила. Така че Рурк остави Гетлие да завърже руля на избрания курс. Най-после можеше да си позволи малко да подремне. Но веднага отхвърли мисълта да легне в капитанската каюта — не беше сигурен дали след това ще може да се изправи отново на крака. Шана и Дора потърсиха завивки, за да му постелят на палубата, където можеше да се опре с гръб на релинга.

Малкият екипаж се щураше тревожно около своя капитан. Рурк поиска бутилка ром, изля го обилно върху ранения си крак, а останалото изпи на един дъх, докато гърлото му се подпали, а от очите му потекоха сълзи. Бе обяснил на Гетлие курса, бе му посочил пътя по картата, инструктирал го бе какво да прави, като пристигнат на острова на Трейхърн, какво да каже. В момента не можеше да направи нищо повече за хората, които съдбата бе поверила в неговите ръце. Слънцето бе ниско на хоризонта, след час щеше да се стъмни. Беше крайно време да действа, ако искаше да спаси крака си.

Натика парче от ризата в устата си и го ухапа здраво, хвана се с две ръце за щангите на релинга зад гърба си и кимна на Гетлие.

Дребното човече хвана леко с ръка острата треска, но само от докосването на Рурк се стори, че някой завъртя в месата му хиляди остри ками. Но ромът в кръвта му започваше да действа.

— Сега! — извика Гетлие и дръпна с всички сили.

Рурк само чу писъка на Шана. След това в главата му избухна ярка бяла светлина. Когато светлината угасна, около него настъпи милостив мрак.

Струваше му се, че е минало малко време, когато отново дойде в съзнание. Червените и златистите цветове по небето бяха угаснали; слънцето все още беше ниско, но сега стоеше право срещу него. Почувства някаква топлина до дясната си ръка. Рурк обърна глава. Шана лежеше плътно притисната към него, под обща покривка, хвърлена върху тях. Тя още спеше, дъхът ѝ пробягваше нежно по кожата му. Той я прегърна, като внимаваше да не я събуди. Тя простена в съня си и се притисна още по-близо до него.

Рурк плъзна поглед по стройните мачти на своя кораб, над тях сияеше небето.

— Вече е утрин! — изпъшка той.

Потърси да пипне крака си. Раната бе превързана със солидна превръзка. Той раздвижи пръстите, след това и стъпалото. Опита се отново да размърда целия крак. Само от раната идваше тъпа болка.

Шана се раздвижи в прегръдката му. Нежно, като дихание, той целуна устните ѝ, духна в косата ѝ, за да поеме свежия сладък аромат. Ръката ѝ се плъзна под ризата му, погали гърдите му, главата ѝ се настани удобно на рамото му. Очите, преливащи от топла нежност, потърсиха неговия поглед.

— Когато сте така до мене, не бих желал нищо друго, освен да остана завинаги тук — прошепна той в ухото ѝ.

И пак я целуна — цял един безкраен блажен миг устата му пиеше сладостта на устните ѝ, ръката му се плъзна под моряшката ѝ риза, за да се наслади на нежната закръгленост на гърдта ѝ. Шана обви с ръка широкото му рамо и притегли завивката над главите им, за да не позволи на нежелани свидетели да видят милувките, които искаше да му дари. Бузите ѝ пламнаха от желание, тя цялата порозовя, когато палецът му разбуди желанието в пъпките на гърдите ѝ.

— Ами кракът ви? — прошепна тя. — Как е?

Рурк хвърли поглед към предната част на кораба, където Гетлие бе направил постеля за себе си и Дора. Те току-що се бяха събудили и го поздравиха.

— Ако нямахме гости на борда!... — засмя се Рурк влюбено. — Щях да държа много да ви накарам сама да изпробвате как се

чувствам.

В смеха на Шана имаше предизвикателство, тя се гушна поплътно в него.

— Няма ли да благоволите да поразгледате долните помещения на този кораб? — промърмори тя в ухото му. — Зная едно уединено местенце в капитанската каюта.

— Долните помещения страшно ме примамват — простена той.

Ръката му бръкна дълбоко в моряшките ѝ панталони и намери женствената ѝ мекота, разцъфтяла като розова пъпка в зори. Шана притвори очи, от устните ѝ се изтръгна въздишка.

Стъпките на Гетлие се приближиха. Смутена, Шана се претърколи настрани и приклепна на петите си, стегна колана си. Тя хвърли намръщен поглед през рамо, за да провери какво ли е могъл да види Гетлие. Ала дребният човек вече си отиваше; Дора го беше извикала.

Шана положи ръка върху ръката на Рурк и се засмя заговорнически. Наведе се над него, подпря лакът върху завивките, без да я е грижа, че широката ѝ риза се бе разтворила и разкриваше пред погледа на Рурк нейната зряла, съблазнителна гръд.

— Вие сте изпечена изкусителка, Шана Бошан! — засмя се широко той.

Пръстите ѝ завиваха на къдрици кичурите на косата му.

— Зная. Но само за вас, пиратски капитане!

— Чудесно, прелюбима моя! — Той се надигна с нежелание, гласът му стана сериозен и решителен. — Сега за съжаление ще трябва да се погрижа за кораба, не можем да го оставим да ни отнесе някъде по далечните брегове на Африка!

— О, Рурк не ставайте още! — възпротиви се тя. — Аз ще направя всичко, което трябва.

— Невъзможно, Шана. Сам трябва да проверя. А и за крака ми ще е сигурно по-добре, ако го понатоваря.

Решителността му накара Шана да поклати глава. Докато ставаше, целият се сви от болка, но не ѝ позволи да му помогне. Кракът му бе изтръпнал и гореше, но той успя с мъка да стигне до руля. Но Шана не искаше да го остави и застана до него.

Един само поглед към такелажата показва на Рурк, че вятърът се е обърнал и курсът трябва да се коригира. Но не можеше да прецени

колко път са изминали. Ако през нощта вятърът се е усилил, би трябвало отдавна да са минали край островите. При сегашния бриз обаче — и при този неопитен екипаж — да се връщат обратно бе... — е, разбира се, Рурк не беше човекът, който би казал „невъзможно“. Във всички случаи щеше да бъде трудно. Очите му претърсваха хоризонта, неволно той се повдигна на пръстите на здравия крак.

Там... облаците наистина бяха ниско, но каква беше тази тъмна сянка под тях? Можеше да е някой остров. Но кой?

Той почувства ръката на Шана на кръста си. На лицето ѝ бе изписан тревожен въпрос.

— Не се бойте — каза той и се направи, че не видя немия ѝ въпрос. — Почти сме стигнали.

Шана разтвори устни, да зададе отново въпроса, който той не бе разбрал. Но замълча. Та как би могла да облече в думи едно чувство, което сама не можеше да разгадае?

Тя се надигна на пръсти и целуна леко устните му.

— Сигурно сте гладен. Отивам да видя дали в каютата ще се намери нещо за ядене.

Той се загледа след нея, как слизаше по стълбата. Очите му се спряха с възхищение на бедрата ѝ. Рурк се засмя. Бе цяло щастие, че докато бягаха през острова, не ги бе срещнал никой! Моряшкият костюм си беше добър, ала онова, което се движеше под него, не можеше в никакъв случай да бъде сбъркано с моряк...

Усмивайки се развеселен сам на себе си, той освободи въжетата, които задържаха напречниците на руля, хвърли го върху колелото, достигащо до височината на гърдите му, завъртя го и насочи шхуната срещу вятъра. Тъкмо връзваше отново въжетата, за да се задържи корабът на новия курс, когато пристигна Гетлие.

— Един въпрос, капитане! — Лицето на Гетлие изразяваше загриженост. — Наистина ли Трейхърн е толкова страшен, колкото разправяше Майката. Да не поиска да ме направи свой роб? На кой господар ще трябва да служа, на него или на вас?

— Вече не трябва да служите на никого, мистър Гетлие — каза Рурк твърдо. Той не можеше да предскаже собствената си съдба, но щеше да направи всичко, за да помогне на този смел човек отново да възвърне човешкото си достойнство. — Може островът да ви хареса и да пожелаете да останете. В противен случай Трейхърн ще ви улесни

— в това съм сигурен — да продължите пътуването си до мястото, където си изберете. Той ще ви благодари, че сте помогнали за освобождаването на дъщеря му, а положително ще поиска да плати и нещичко за това.

— А с вас какво ще стане, сър?

Рурк се направи, че е разбрал погрешно този въпрос, на който самият той не можеше да намери отговор.

— Пари не са ми нужни — каза той. — Но бих искал да ви помоля за една услуга.

Дребният човек кимна със сериозно изражение.

— Каквото пожелаете, сър. Всичко!

Рурк потърка с палец покаралата си брада.

— Трейхърн ме знае — поде той — само като свой роб. Ако мадам Бошан не предпочете сама да му каже истината, бих искал да ви помоля да не говорите за нашия брак. За хората в Лос Камелос моето име е Джон Рурк. А дамата е мадам Бошан, вдовица.

— Бъдете спокоен, сър. Дора и аз умеем да пазим мълчание. Давам ви думата си!

Четиримата си поделиха вкусния обед, насядали около постелята на Рурк. Шана усърдно се грижеше да му е удобно, подпря крака му с една възглавница, пълнеше чинията му, поемаше чашата от ръката му.

Подвила крака под себе си, тя седеше до него; ръката му собственически лежеше на бедрото ѝ, докато Гетлие обясняваше как се управлява кораб. Това бе един чудесен час, спокоен и отморяващ. А когато всички утолиха глада и жаждата си, Рурк отново се изправи на крака и докуца до мястото си на руля. С обкованата в месинг далекогледна тръба пред едното око той оглеждаше далечния остров. Островът пред тях беше последният от веригата; на изток високи скали се спускаха стръмно към морето. Щом го отминеха, можеха да вземат курс към Лос Камелос.

Рурк се върна обратно и се опъна на импровизираното легло. Кракът го болеше, над коляното потрепваше някакъв мускул и изпращаше на вълни силна болка, която преминаваше по цялото му тяло. Той поразтърси крака си, за да разнесе пулсирането. Шана взе ръката му. Под нейните нежни грижи той задряма, присънниха му се розови меки устни, които се наведоха над него и докоснаха устата му.

Островът остана далеч зад тях на хоризонта, слънцето се бе вдигнало високо в небето над главите им. Сега вече Рурк завъртя руля, за да поемат курс направо към Лос Камелос. После пак се дотътри до леглото си. Гетлие му бе направил сенник и Шана споделяше хладното местенце заедно с него. Болките в крака бяха станали почти непоносими, всеки път ставането изискваше все по-големи усилия. Вече не помагаше и ромът. Той също изгаряше вътрешностите му и засилваше неговото неразположение.

Рурк положи глава на скута на Шана, хладната ѝ ръка галеше челото и очите му, болките леко се уталожиха. Шана тананикаше няколко такта от една песничка, която се въртеше в ума ѝ. Плътният баритон и на Рурк тихичко започна да реди думите заедно с нея. Шана млъкна, заслуша се. Изведнъж тя разпозна гласа, който бе доловила от долната палуба в една звездна нощ, когато пътуваше към къщи с „Маргарита“.

— Ах, Рурк — прошепна тя тихичко и целуна трескавото чело под дланта си.

Един вик разцепи тишината. Рурк се надигна, подкрепян от Шана, подпря се на релинга, за да се задържи. Гетлие дотича през палубата, като размахваше и двете си ръце. Дора бе плътно до него.

— Кораби! Кораби пред нас! — викаше дребният човек. — Два кораба! Огромни!

Гетлие не можеше да се успокои, подскачаше нагоре-надолу, жестикулирайки с ръце като луд. И Рурк се смееше като безумен, докато тръгна, олюлявайки се, към руля. Подпря далекогледа на един от напречниците на руля и го нагласи на фокус по ветрилата, които се белееха на слънцето и приближаваха с всеки удар на сърцето му. Насочи тръбата към цветното петънце, което трептеше на върха на мачтата. Все още образът бе размазан, но най-после се проясни.

— Английски! — изкрещя той. — Английски флаг! Английски кораби!... Но там има... има още един флаг! — Той отново погледна през тръбата, обърна се и погледна усмихнат Шана. — Баща ви! Това са „Хамстед“ и „Мери Кристиан“.

Шана нададе радостни викове и Рурк едва се задържа на краката си, когато се хвърли на врата му. Той здраво я притисна към себе си. След това подаде команда на Гетлие:

— Свалете платната! Спуснете ги долу! Ще обърнем и ще ги изчакаме!

Гетлие нямаше нужда от подканване. Втурна се към релинга, напипа брадвата и с един-едничък удар преряза въжето на главното платно, което шумно затропа надолу и с едно последно издуване се простря на палубата. С още по-голямо усърдие Гетлие свали и останалия такелаж.

Рурк отвърза руля и рязко зави дясно на борд. Шхуната започна да пъшка и да пропуква и заби нос във вълните, докато изгуби скорост и се завъртя направо на приближаващите кораби. „Хамстед“ цепеше напред, скоро можеше да се видят хора на борда. До сухата върлина в черно, която не можеше да е никой друг, освен Ралстон, стоеше някаква бяла топка, явно самият Трейхърн. Викайки радостно, Шана изтича на главната палуба, до нея застанаха отпред на релинга Гетлие и Дора. Рурк би отишъл охотно при тях, но кракът му вече не държеше. Когато огромното туловище на „Хамстед“ наближи, Рурк хвана здраво руля. Онези отвориха люковете и изкараха оръдията за стрелба. Зад зейналите дула Рурк вече виждаше бледите решителни лица на топчиите, които само чакаха да забележат някакъв знак за враждебност.

Двата кораба се приближиха един до друг, бяха хвърлени абордажни куки, които се забиха в дървото на „Гуд хаунд“. Един боцман крещеше команди. Абордажната група скочи на борда, пистолетите и сабите — готови за нападение, като че ли щеше да последва сеч. „Мери Кристиан“ бе застанала ляво на борд в очакване — четирите малки оръдия бяха изкарани, фитилите горяха.

Тъй като никой не оказа съпротива, Ралстон предпазливо последва своите бойци, даде няколко ненужни команди и се отправи със своята горда походка — същински щъркел — към кърмата.

Един от матросите, като видя малобройния екипаж, прибра сабята си и подаде ръка на Шана, за да се прекачи на „Хамстед“.

Едва стъпила на палубата, тя се затича, изкачи се бързо нагоре към високата палуба на кърмата и обви ръце около врата на баща си, хълцаща от радост и облекчение! Той трябваше да положи усилия, за да запази равновесие. След това я потупа по раменете, като я отдалечи на една ръка разстояние от себе си.

— Ето че дъщеря ми — засмя се той, — а не някакъв мошеник иска да ме изкара глупак заради моята доверчивост!

Шана се засмя от все сърце и отвори уста да отговори, но погледът ѝ се отклони, тя се изтръгна от него и думите на устните ѝ се превърнаха в писък. Онова, което видя пред себе си на палубата на шхуната, накара радостно тупкащото ѝ сърце да спре.

Рурк бе проявил готовност да поздрави като освободител дори един Ралстон. Бе протегнал ръка на този дългуч. Ала той дори не я забеляза, вместо това удари Рурк през лицето с камшика си за езда, и то с такава сила, че Рурк изпусна руля, на който се държеше, олюля се от мостика и се строполи надолу върху палубата. Той с мъка се опитваше да се изправи, но Ралстон бе вече над него и с все сила го ритна в гърба. Високият мъж извика двама яки моряци, които повлякоха безцеремонно Рурк за краката, вързаха ръцете му на гърба и натикаха в устата му кърпа, за да затъкнат проклятията му. След това забутаха Рурк пред себе си. Раненият му крак отказа, Рурк рухна на грубите дъски. Изправиха го отново, на челото му се виждаше синя подутина, кръв се стичаше по лицето му. Но двамата грубияни го повлякоха, докато Ралстон предвождаше ужасната процесия със сияеща усмивка на победител. Ужасена, Шана се нахвърли върху баща си, но той не пожела да я слуша.

— Джон Рурк трябва да увисне на мачтата като пират! — обяви Орлан Трейхърн решително. — Зная всичко за този негодник! Тримата роби, които пиратите освободиха, ми отвориха очите за този мистър Рурк!

С тези думи Орлан Трейхърн се отправи най-спокойно надолу по стълбата, за да поздрави абордажната група, която се връщаше от „Гуд хаунд“.

— Не! — изкрещя Шана.

Тя си проправи път край капитана и рулевия и се впусна след баща си. На главната палуба срещна Питни. Бе се облегал с преплетени ръце на релинга, пъхнал два кавалерийски пистолета в пояса си. Изражението му бе кисело. В продължение на няколко мига той се взря в нея, след това цъкна с език и ѝ обърна гръб. Слугите на Ралстон тъкмо довякоха пленения. С потиснато стенание Рурк се строполи на палубата. Ралстон дереше глас, опиянен от силата си.

— Този роб — грачеше той — е виновен за дузина злодейства! Нека да увисне на рея!

Той даде с ръка знак на моряците, които се струпаха около него. Двата му слуги прехвърлиха едно въже през напречната греда, вдигнаха ръцете на Рурк и ги вързаха над главата му. След това го изтеглиха, както им бе наредено, нагоре — пръстите му едва докосваха палубата.

Шана още веднъж се хвърли към баща си със сърцераздирателни молби, отново Трейхърн не удостои и с поглед дъщеря си. Винаги сивото лице на Ралстон сега бе почервенияло от възбуда. Той застана пред Трейхърн, окашля се в ръкавицата си и най-безсрамно изложи своето обвинение.

— Щом дори и най-малкото неподчинение, което английски матрос прояви спрямо офицер, се наказва с камшик, то този човек заслужава повече от хиляда камшика! Разрешете да имаме грижата да си получи заслуженото поне за част от прегрешенията си — а не най-малкото от злодействата му е отвлечането на дъщеря ви, сър! И за да има възмездие то трябва да бъде въздадено колкото е възможно по-бързо. Боцмане! — извика той, за да покаже ясно, че милост няма да има. — Донеси тука твоя деветорен бич! Нека да чуем как може да пици тоя просяк!

Трейхърн не проговори. Според него човекът, на който бе вярвал някога така сляпо, напълно заслужаваше онова, което щеше да последва.

Триумфирац, Ралстон отиде до висящия Рурк и повдигна с облечената си в ръкавица ръка главата му от гърдите.

— Сега ще видиш, добри ми човече — заговори той саркастично, — как се наказва глупашката смелост да бягаш! Сега ще ви напишат справедливостта върху гърба, та всички останали роби да вземат вашия пример присърце!

Ралстон дръпна ръката си, главата на Рурк отново клюмна на гърдите. Извадиха кърпата от устата му.

— Нищо ли нямате да кажете? — присмя се Ралстон. — Нищо в своя защита, милорд? Няма ли да молите за милост?

Езикът на Рурк бе надебелял, разкъсващата болка в бедрото му отиваше все по-нагоре, цялото му тяло изгаряше от нея. Крачолът на панталона му все повече почервяваше. Усилията през последните

дни бяха изцедили силите му, не бе останала нито капчица, за да сложи край на отвратителната игра.

Погледът на Шана блуждаеше в безумно отчаяние. Нямаше ли кой да помогне?!

Боцманът се изкачи на палубата, бе взел отдолу ужасния бич. Като вървеше, той размахваше дръжката и оловните топчета, които бяха вплетени в деветте жили на камшика, потракваха по дъските. Ралстон се отдръпна от Рурк, погледна доволно към боцмана, но съзря Шана. На лицето ѝ бяха изписани толкова възмущение и омраза, колкото не бе срещал у никоя жена досега. Без да се трогне, той отиде към Рурк, застана разкрачен пред него и протегна ръка да му подадат камшика.

— Наказанието ще наложа аз — изблея той. — Та да не се прокрадне лъжливо състрадание в ударите и да попречи на справедливостта да възтържествува. Дайте камшика!

Но в следващия миг Ралстон ужасен изпищя от болка, на рамото му дрехата зейна разцепена, жилите и оловото на камшика разкъсаха кожата му. Слисан, той се извърна — посрещна го изкривеното от ярост лице на Шана. Като някакво диво, смъртно ранено животно тя се готвеше да скочи срещу Ралстон, косата ѝ наистина приличаше на лъвска грива.

— Вие сам ще опитате вкуса на този камшик, копеле, само ако докоснете още веднъж този човек!...

Боцманът се втурна, препъвайки се, за да измъкне от ръката ѝ камшика. Ала застана като вкопан, ококорил очи и зяпнал широко с уста. Питни бе извадил пистолета си — боцманът се взря в дулото само на няколко сантиметра от носа му. Ралстон също не смееше да мръдне; разбираше, че точно сега би било най-умно да обуздае геройството си, защото второто дуло от пояса на Питни бе вече насочено към неговите гърди.

— Свалете човека от мачтата! — Острият вик на Шана проряза мълчанието. Ръката ѝ, която още стискаше камшика, се вдигна към двамината, които бяха вързали Рурк.

Слугите на Ралстон побързаха да отрежат въжето. Рурк се смъкна на пода. Шана овладя желанието си да се хвърли към любимото измъчено и изранено тяло. Тя гордо посрещаше погледите

на баща си, докато Питни държеше в шах всеки, който даваше вид, че иска да се намеси.

— Вие сте жертва на ужасна заблуда, скъпи татко! — заговори Шана спокойно. — Защото именно мистър Рурк освободи нас всички от пиратите. Тези двама честни люде — и Шана посочи към Гетлие и Дора, които гледаха с разширени от ужас очи, че и тях може да последва за награда същата участ — могат да бъдат свидетели! Всъщност мистър Рурк рискува живота си, за да ме спаси, когато искаха да ме убият. На него трябва да благодарим, че аз днес... — никой не долови колебанието в гласа на Шана, когато тя предпазливо избегна частица от истината, — ... че аз днес съм неопетнена и недокосната от чужди ръце, каквато бях и преди!

Ралстон издаде някакъв презрителен звук — студените морскозелени очи го стрелнаха моментално. Но Шана избягваше да срещне погледа на баща си, не поглеждаше и към Питни, когато поде отново защитната си реч:

— Мистър Рурк е бил отвлечен против волята си от Лос Камелос в Марсхед и само благодарение на една хитрост успя да избяга от пиратите заедно с нас. Ако някой се опита да го докосне, ще мине през трупа ми, кълна се в думите си, както стоя тук пред вас!

Рурк, който лежеше в безсъзнание на земята, простена сърцераздирателно. Шана изпусна камшика и се хвърли към него.

— Повикайте доктора! — заповяда Трейхърн. — И вдигайте платната! Курс към Марсхед.

Шана постави главата на Рурк на скута си, отметна разбърканите коси от челото му. Сега се притече и Питни, който се опита да помогне на ранения да легне по-удобно на дъските на палубата. Питни долови трескавия шепот на Шана:

— Сега вече всичко е наред, любими мой, всичко е добре...

Рурк погледна, затвори очи и потъна в милосърдна забрава.

На следващата сутрин Рурк се бе съвзел вече дотолкова, че можеше да стои с Орлан Трейхърн на задната палуба на „Хамстед“, подпрян на възлестия бастун на господаря на острова, който той му бе дал — не съвсем охотно — да му служи като патерица. Шана се бе

настанила между двамата мъже, държеше ръката на баща си и не откъсваше поглед от Рурк.

Докторът бе извадил множество дребни тресчици и конци плат от раната, бе я наложил с мехлеми и лапи, главата му беше странно олекнала, но не искаше да лежи. Наслаждаваше се на свежия бриз, който повяваше на задната палуба, и очакваше с напрежение отново да зърне острова на пиратите. На главната палуба екипажът вече се суетеше около оръдията. Когато „Хамстед“ пусна котва до самия риф, ограждащ острова, дългите сребристосиви дула бяха вече заредени и готови за стрелба. Всички хора стояха на палубата, бавно и застрашително фрегатата навлезе в залива.

Пред очите им се разкри истински хаос. Лодки гребяха от брега към пиратските кораби. Мулатът явно бе успял да измъкне шалупата от капана на блатната джунгла — сега корабът бе до кея. На шхуната, както и около бараката с топовете кипеше трескава дейност.

Преди още „Хамстед“ да се приближи, от шалупата блъвна огън и малко след това на около двеста-триста метра от носа на „Хамстед“ се вдигна висок фонтан. Ако този изстрел трябваше да предупреди, то предупреждението бе твърде малко. Все пак то ясно показва докъде достига далекобойността на старите пушки на пиратите.

Топовният гърмеж от кея заглуши двукратното остро излайване на бордовите оръдия на „Хамстед“. Така че без всякакво предупреждение пред шалупата на мулата изведнъж се вдигна висок воден стълб, а на хълма над селото избухна истинска лавина от прах.

Цялото село замря под топовните гърмежи. Изведнъж жителите бяха разбрали, че островът им съвсем не е толкова непристъпен, колкото си мислеха. Изтръпнали от смъртен страх, хората се щураха из бедните къщурки, като се опитваха да спасят мило и драго.

Двете бордови оръдия пропяха отново стакатото на своя смъртоносен дует. Този път някъде в средата на селото се разлетяха високо във въздуха камъни и греди. Рурк наблюдаваше с тягостно чувство как клетите хорица тичаха приведени под свистящите гюлета, които без милост се сипеха над виновни и невинни. Без да обръща внимание на болките в крака си, Рурк закуца към оръдията, които продължаваха да мятат към селото своя убийствен товар, сеещ унищожение и разруха. Облакът от дим и прах над селото ставаше все

по-голям, докато шалупата на мулата необезпокоявана вече вдигаше ветрила.

С бастуна на Трейхърн Рурк бутна настрани офицера от бордовата артилерия, взе от друг един ръчен лост и сам пренасочи оръдията. Двама топчии държаха готови фитилите. Рурк отстъпи една крачка и подаде команда с ръка. Топчиите допряха фитила, двете оръдия бликнаха огън едновременно, талпите под краката на Рурк потрепераха. Само секунди по-късно палубата на шалупата се превърна в купчина развалини, предната мачта се пречупи, целият такелаж се стовари с трясък и бавно потъна на дъното. Рурк накара моряците бързо да заредят отново и даде команда с ръка. Този път рухна с трясък главната мачта, в туловището на кораба, до самата ватерлиния се отвори широка цепнатина. Кърмата се блъсна в кея, хората започнаха да скачат през борда, корабът бавно легна на дъното в бистрите води на пристанището.

Рурк пак завъртя оръдията. Двата по-малки кораба направо се преобърнаха от прякото попадение на гюлетата. От единия кораб започна да се издига пушек, другият заора в пясъка и екипажът му побягна към блатата. Рурк изстрелваше изстрел след изстрел, докато накрая от пиратската флота останаха само димящи купчини отломъци.

С истинско задоволство Рурк взе на мерник следващата си цел. Оръдията дадоха по три изстрела — с гръм и трясък хвъркна във въздуха барутният склад на корсарите, островът се разтърси като от земетресение. Но странноприемницата на Майката се оказа корав залък. Бяха необходими двајсетина гюлета, докато фасадата започна да се руши по малко, а най-послед се срути и зейна цялата ѝ вътрешност.

Рурк накара хората да заредят още веднъж и се прицели особено внимателно. Ръката му за последен път подаде команда „Огън“, а Шана с невъзмутимо лице гледаше как фасадата на бялата къща, която бе за тях и дом, и любовно гнезденце, изчезна в облак кафеникав прах.

Сега Рурк се провикна нагоре към Трейхърн:

— Ако не искате да избиете още цял куп невинни хора, мисля, че сторихме достатъчно! Не виждам скоро някой пират да тръгне оттук да плякосва. Онези, които бяха виновни за отвлечането на дъщеря ви, според мен са или мъртви, или бягат да се спасяват. Вие решавате, сър!

Трейхърн махна с ръка и се обърна към Дъндас:

— Приберете оръдията обратно! Вдигнете платната! Курс към Лос Камелос. Онова, което видях тука, ни стига! Дано да даде Господ и да не чувам повече за всичко това!

Огромното усилие бе изтощило силите на Рурк. Сега, когато напрежението спадна, той почувства страхотна слабост. Главата му клюмна напред, той отпусна цялата си тежест на ръчния лост, който държеше. Един от офицерите побърза да побутне към него бастуна на Трейхърн, Рурк успя да го хване и дори направи няколко крачки към задната палуба, към Шана. Устата му бе суха като пергамент, лицето и цялото му тяло изгаряха в огън, слънцето се завъртя лудо в мачтите. Той видя Шана как тича към него. Изведнъж усети, че лежи, опрял лице до грапавите дъски, ноздрите му се изпълниха с мирис на барут. Небето посивя, около него денят угасна. Прохладни ръце обвиха врата му, нещо мокро капна на лицето му. Някъде от много далече един глас викаше името му, но той бе уморен, безкрайно уморен... Около него се спусна най-черната от всички нощи в живота му.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Германският доктор ръмжеше и ругаеше, защото не успяваше да държи неподвижно ранения крак на Рурк в люлеещата се и подскачаща карета.

Гласът на Шана обаче бе нежен и твърд:

— Само спокойствие, г-н Шауман! След малко стигаме!

Шана държеше главата на Рурк на скута си, като притискаше студена мокра кърпа върху челото на любимия си. Трейхърн наблюдаваше дъщеря си изумен. От нея лъхаше някаква нова самоувереност и овладяна сдържаност, каквито досега не бе забелязал у нея. Тя упорито бе отказала да се раздели с някакъв малък сребърен кинжал. Сега този кинжал заедно с един пистолет — толкова малък, че надали би могъл да бъде някому от полза — лежаха завити в кожен елек в краката на Шана. С всеотдайност и нежно усърдие Шана се бе заела с грижите за този роб, към когото по-рано бе проявявала само омраза и отвращение. Странно, наистина.

— Кракът започва да отича... — Гласът на доктора прекъсна мислите на Трейхърн.

Сега той се вслуша вече в онова, което докторът говореше.

— Кракът ще трябва да се отреже. И то веднага! Колкото повече чакаме, толкова по-тежко ще е след това.

Шана безмълвно погледна лекаря. В главата ѝ изплува ужасна картина: Рурк се опитва да възседне един жребец само с един крак...

— Ще го спаси ли това? — попита тихо тя.

— Само времето ще покаже — отвърна доктор Шауман без капчица утеха в гласа. — Засега има само изгледи да оживее.

Шана дълго се вглежда в лицето на Рурк, по което пълзеше вече смъртна бледност. Обезсърчението се опита да я сломи, но гласът ѝ остана тих и решителен:

— Не! — каза тя. — Вярвам, че нашият мистър Рурк сам ще се пребори за крака си. Може би двамата, той и аз, ще успеем да го запазим.

Докторът и господарят на острова почувстваха в думите на Шана окончателно решение и не проговориха повече.

Каретата спря пред господарската къща. Питни, който бе яздил пред тях, се наведе и вдигна Рурк с исполинските си ръце. Шана вървеше плътно до него.

— В стаята до моята, Питни, ако обичате!

Трейхърн вдигна рязко вежди. Не бе ли направила именно Шана всичко, за да настани английския благородник сър Гейлърд колкото е възможно по-далече, чак в противоположното крило на къщата? А сега искаше да държи този роб непосредствено до себе си! Изключително странно, наистина!

Сър Гейлърд със страдалческо изражение задържа вратата отворена пред новодошлите. Трейхърн прекрачи прага последен и поспря, за да погледне превързания крак на благородника.

— Е, сър Гейлърд — процеди господарят на острова, — както виждам, глезенът се поправя?

— Искам да вярвам, че е така — отвърна аристократът. — Извънредно съжалявам, че не участвах във вашия излет. Трябваше ли това тъпо животно да ме настъпи точно когато се отправяхте в морето!

— Участи на смелите, бих казал! — засмя се Трейхърн и се отдалечи.

— Точно така, наистина! — закуцука сър Гейлърд да догони своя домакин. — Може би трябваше да се реша и да дойда с вас. Но не можех да зная дали няма да се влоша и дали ще бъда в състояние да се сражавам достойно. А сражение е имало, както виждам... — Гейлърд кимна към ранения, когото точно качваха нагоре по стълбите. — А виждам, че сте хванали и онзи негодник Рурк. Отвратителна история! Да избяга и да отвлече дъщеричката ви! Долен тип, така мисля аз. Искам да се надявам, че ще го закърпят достатъчно, за да може да измине пътя до бесилката!...

Гейлърд има късмет, че Шана в този момент спореше с доктора и не дочу думите му. В ответ Трейхърн само изгрухтя неопределено; той вече си представяше как Шана ще сложи на място англичанина и бе сигурен, че това скоро ще стане и без негова помощ.

— Ще ми направите ли компания за един ром, докато занесат Рурк в леглото? — покани Трейхърн. — После ще разпитаме какво трябва да се направи, за да остане жив, та да можем да го обесим.

Сър Гейлърд закуцука с големи усилия след своя домакин, тъй като явно никой не изрази готовност да го подкрепи. Когато Питни най-после се добра до горната площадка и отнесе роба към покоите на Шана, Гейлърд не можеше вече да скрива тревогата си и реши, че непременно трябва да я сподели с господаря на острова.

— Смятате ли, че е разумно да настаните този ранен толкова близо до дъщеря си? Мисля, че ако този тип досега все още не се е показал откъм най-лошата си страна, сигурно сега ще го направи! Това е един коварен мошеник, ако ме питате мене! А на дамата трябва да се обясни какви опасности я грозят, ако тя самата не ги съзнава!

Трейхърн отвърна леко развеселен:

— Аз смятам, че в този момент всяко желание на дъщеря ми трябва да бъде изпълнено!

— И все пак, сър — сега вече Гейлърд стана настойчив, — бъдещата съпруга на един джентълмен не би следвало да пребивава в едно и също крило с някакъв мошеник, иначе злите езици могат да го изкарат рогоносец...

Трейхърн рязко спря и погледна английския джентълмен. Вместо развеселеност в зелените му очи припламна гняв.

— Аз — заговори господарят на острова тихо — не се съмнявам в добродетелността на моята дъщеря, нито пък някога бих повярвал на клюки, разпространявани от отхвърлени поклонници или бърбиви жени! Дъщеря ми си има глава на раменете и своя собствена воля, а може и добре да прецени какво бива и какво не бива. Така че не поставяйте моето гостоприемство на твърде тежко изпитание, като твърдите обратното!

В това време в стаята, която Шана бе избрала за Рурк, кипеше усилена работа. Там се бяха събрали Питни, лекарят и Шана; икономката Берта и камериерката Хергъс бяха оправили светкавично леглото на Рурк, сега сваляха ризата и чорапите му. Докторът поиска да приближат една масичка до леглото за скалпелите и другите му инструменти, Шана намокри мека кърпа в паница с вода и започна да мие лицето и гърдите на Рурк. Отрязаха крачола над раната и когато доктор Шауман свали залепналата превръзка, на Хергъс ѝ призля при вида на спечената гноясала рана. Тя притисна с ръка устата си, въртна се и излетя навън. Шана учудено я проследи с поглед — винаги бе смятала, че тази жена е несломима.

— Женска работа! — изръмжа хирургът. Той посочи мръсния панталон, почернял от барута и целият пропит с тази миризма. — Ако вашата нежна натура няма да възрази, бих ви помолил, госпожичке, да свалите тия парцали от него!

Икономката Берта ахна, ужасена от такава молба. Но Шана не се поколеба. Грабна решително малкия сребърен кинжал, ала успя да среже с него съвсем малко от крачола. Питни отмести ръката ѝ, извади един голям нож и отрязва с едно дръпване и двата крачола.

В това време Трейхърн и Гейлърд се бяха намерили отново и сега стояха до вратата. Като се подпираше тежко на бастуна си, Гейлърд се приближи до Шана и я хвана за ръката:

— Ще ми позволите, мадам Бошан — започна той, — да ви придружа да напуснете тази стая. Тук положително не е място за една дама!

— Не ставайте магаре! — стрелна го гневно Шана. — Нали виждате, че тук имат нужда от мен! Аз мога да помогна!

Гейлърд зяпна от изненада. Той сконфузено се дръпна бързо назад, но се сблъска с Трейхърн. Питни хвърли на пода онова, което бе останало от панталона на Рурк. Берта примижа, изразявайки състрадание към Шана, която сега трябваше да гледа такива неща.

Шана сложи успокоително ръка на рамото на икономката:

— Нищо ми няма, Берта! В края на краищата нали съм... нали бях омъжена! — От страх, че може да се е издала, Шана цялата порозовя. Но продължи спокойно: — Следователно за мен един мъж не е нещо непознато. Моля сега да не ми пречите!

Берта разбра, че я отпращат и бързо излезе, за да възстанови на чист въздух нараненото си чувство за благоприличие. Шана взе маслената лампа и се наведе над леглото да свети на доктора.

Поставиха под крака възглавница, за да може докторът да работи по-лесно. Той извади от раната още трески и дори парченце плат колкото монета.

Макар и в безсъзнание, Рурк стенеше и се мятеше от болка. Сърцето на Шана бе свито, струваше ѝ се, че усеща в собственото си тяло болките, които му причиняват. И докато помагаше да спрат бликналата тъмночервена кръв, Шана непрекъснато усещаше върху себе си погледите на баща си, за когото тази внезапна загриженост на дъщеря му си оставаше загадка. Шана не се и опитваше да скрива

страха си за Рурк. Даже баща ѝ да предполагаше, че тук има нещо повече, отколкото е редно, тя щеше да намери по-късно верния отговор. В този момент за нея имаше значение само едно: да помогне на Рурк да оздравее колкото е възможно по-бързо.

Изтеклата кръв отнесе със себе си част от отровите, насъбрали се в раната. Доктор Шауман почисти разкъсаната плът, обилно намаза раната със своите мехлеми и масла, после превърза стегнато крака, докато го обездвижи.

— Повече не мога да направя — изпъшка той. — Ако започне гангрена, ще трябва да отрежем крака, няма да слушам никакви възражения. Раната и без това е достатъчно замърсена. Личи и по самия цвят, и по зачервяването, което се разраства все повече. А ще трябва, разбира се, и да му пусна кръв...

Той нагласи ръката на Рурк и започна да приготвява своите ножове и панички.

— И дума да не става! — намеси се Питни. — Човекът е изгубил и без това доста кръв. Видял съм вече толкова хора как заедно с кръвта им източват и живота!

Докторът настръхна от справедлив гняв, но не даде воля на езика си, тъй като и Трейхърн бе на същото мнение.

— В тази къща кръв няма да се пуска — каза тежко той. — Аз също някога трябваше да гледам как едно скъпо за мене същество остана без кръв под ножа на хирурга. Мисля, че не е много умно да изтощаваме едно болно тяло още повече.

Докторът стисна бледите си устни, нахвърля скалпелите в чантата си и я щракна силно.

— В такъв случай няма какво повече да правя — заключи той остро. — Ще бъда в селото, ако все пак ви потрябвам...

Шана метна върху Рурк един прохладен чаршаф и сложи ръка на трескавото му чело. Устните му помръдваха, той мъчително въртеше глава ту на едната, ту на другата страна. Изведнъж в Шана се надигна като вълна нов страх: какво ще стане, ако в блънуването си той спомене името ѝ или каже нещо, за които би трябвало да се мълчи?... Тя бързо скочи и избута всички навън.

— Сега вървете! — викаше тя. — Оставете го да поспи! Сега му е нужна всяка капчица сила. Аз ще остана още малко при него.

Питни и Трейхърн излязоха в коридора, само Гейлърд остана на прага, макар че Шана бързаше да затвори вратата. Гейлърд извади носна кърпа, постави с елегантен жест по една щипка енфие във всяка ноздра и... се върна обратно в стаята.

— Дяволски благоприлично от ваша страна, мадам, няма що! След всичко онова, което този човек ви е причинил!...

Шана сви гневно рамене и отново посочи към вратата.

— Започвам да мисля, че в плен на пиратите ви се е наложило да изтърпите най-ужасяващи неща! — Пак щипка енфие, смръкване, отново престорено потупване на ноздрите с кърпичката. — Но въпреки и всячески, мадам, се чувствам длъжен да ви уверя, че моето предложение за женитба остава в сила. Дори нещо повече: бих посъветвал да направим церемонията в най-скоро време, за да не даваме храна на приказките, които могат да възникнат във връзка с вашето отвлечане и вашия позор!... Навярно знаете някоя жена тук на острова, която би могла да помогне, в случай че носите в себе си доказателство за своето озлостяване...

Шана бе толкова слисана, че в първия момент прие оскърблението безмълвно.

— От друга страна, аз не ще кажа нито дума на моето семейство за тази ваша, хм... авантюра. И без това ще бъде достатъчно трудно да оправдая пред членовете на семейството си своя избор, като се имат предвид твърде съмнителните ви предци...

Шана настръхна и сякаш замръзна под вълната от възмущение.

— Вие сте всемилостив, сър! Ала при моята... хм!... авантюра може да съм поела нечие семе — усмивката ѝ чак хрускаше от захарност — и мисля да си го износя!

Сър Гейлърд изтупа някаква несъществуваща прашинка от маншета на жакета си и реши да даде още едно доказателство за своето великодушие — не се и съмняваше колко би се впечатлило от това едно буржоазно момиче.

— Въпреки и всячески, мила моя, ние ще направим сватбата, преди позорът да е проличал. Ако носите в тялото си благодат, ние ще посрещнем с открити чела всички приказки и аз ще обявя за баща лично моята персона...

Шана вдигна рязко ръка. Показалецът ѝ трепереше, докато сочеше на благородния англичанин най-прекия път до вратата.

— Вън! — изхриптя тя.

— Както заповядате, премилостива! — заговори сър Гейлърд, като дори и не подозираше, че се бе разминал на косъм с опасността да остане сакат завинаги. — Нервите ви са опънати. Ще говорим за това по-късно...

Той направи няколко крачки, като се препъна в патерицата си. И тъй като винаги се хвалеше с отличната си памет, сега навреме се сети, че трябва да куца с превързания крак. Зад него вратата се хлопна с трясък.

Шана се облегна на вратата и ѝ трябваше време, за да прогони от мисълта си гадното присъствие на сър Гейлърд.

Едно стенание, изтръгнало се от измъчените гърди на Рурк, я накара бързо да забрави гнева си. Тя литна към леглото му. В сумрака на стаята лицето му изглеждаше зачервено и потъмняло, главата му се мяташе ту наляво, ту надясно, като че ли беше захваната съвсем хлабаво към раменете. Ръката, която Шана постави на челото му, не ѝ показва нищо успокоително — кожата беше суха и гореща. Шана почувства, че я побиват тръпки от ужас.

Тя тихичко проклинаше всичките изискани училища, в които я бяха пращали. Бяха я учили какъв реверанс се прави при представяне в двореца, как се върви, как се плетат безсмислени стихчета; умееше да седи с часове пред гергефа и да майстори чудни бродерии... Но не я бяха научили на нищо от онова, което можеше да ѝ бъде от полза в ежедневието. Нямаше понятие от церене, мехлеми, гледане на болни и ранени. Сега можеше да разчита само на едно — на здравия човешки разум. Щом го тресеше и челото му изгаряше в огън — слагаше студена вода. Щом се мяташе и говореше несвързано — тя му говореше нежно и го галеше, докато се поуспокои. Бе поръчала да донесат силен бульон — бяха го сложили върху нагрятата плоча до леглото — и щом Рурк дойдеше за малко в съзнание, тя изливаше в устата му по няколко лъжици. Толкова малко можеше да направи...

— Толкова малко!... — проплака Шана с нарастващо отчаяние. Сълзите премрежваха погледа ѝ и лицето на Рурк ставаше неясно. Душата ѝ се свиваше от чувство за безизходица. — Моля ти се, мили Боже, моля ти се!... — В тишината на стаята молитвата ѝ прозвуча като скимтене. — Не позволявай да умре!...

Тъмните сенки на вечерта плъзнаха над полето, луната се появи като червено цвете на хоризонта. Шана се бе свила на едно кресло до леглото, понякога задрямваше, но повечето време се взираше в Рурк. Гледаше безучастно как луната се носи над върховете на дърветата с цялото си тропическо великолепие, вслушваше се в тиктакането на красивия стенен часовник, който отмерваше час след час в безкрайната нощ.

Започна нов пристъп на треската, стенанията станаха по-силни, още по-мъчителни — несвързаните слова. Шана се страхуваше той да не поиска да стане, знаеше, че няма да ѝ стигнат силите, да може да го задържи в леглото. Тя подреди възглавниците му, седна на леглото, говореше му успокоително, галеше лицето му, опита се дори с някаква детска песничка да разведри измъчената му душа.

О, боже! Изведнъж лицето на Рурк се разкриви от ужас, очите му се опулиха. Той грубо я сграбчи за раменете, дръпна я към себе си, трескавите му пръсти са забиха в кожата ѝ!

— Проклятие! — пхтеше той. — Не съм виждал момичето никога досега!... Защо не ми вярвате?...

Той скръцна със зъби и бутна грубо Шана далеч от себе си. След това се отпусна на възглавницата и се взря с невиждащи очи през отворената балконска врата навън. Някаква безкрайна тъга изкриви надолу тъгълчетата на устните му, с напевен глас, като безумен, той започна да декламира:

— Четири стени... таван... под... врата... Брой камъчетата...! Брой дните... едно, две, три, четири... Но ще мога ли, добри човече, като слънцето никога не виждам...

Тази полупесен заглъхна в несвързано бълнуване, очите му се затвориха. Шана понечи да вземе мократа кърпа от паницата, но застина така, защото думите отново станаха по-ясни — люти и гневни като изражението на лицето му:

— Добре, вземете всичко! Вземете и живота ми! Няма значение, след като тя... ме остави. Проклетата да е! Проклето да е измамното ѝ сърце! Господи, колко я мразя! Неверница! Измамница! О, как ме примамва и изкушава! Подлъгва ме и се изплъзва. Желая я все повече! Къде остана волята ми?!...

Гласът на Рурк се прекъсна, той се разхълца, скри лице в гънката на лакътя си. Гърлото на Шана се сви. Нямаше лек за мъката, която

късаше сърцето ѝ. С плувнали в сълзи очи тя се опитваше да го успокои, но думите ѝ не достигаха до него. Той вдигна ръцете си и ги заразглежда, въртеше ги пред очите си, сякаш никога не ги бе виждал.

— И все пак... аз я обичам. Можех да се освободя, да избягам... държат ме нейните хиляди вериги! — Ръцете му се свиха в юмруци. — Да остана не мога... и да си ида не мога... — Рурк затвори очи. Кошмарът бе отминал.

Съсипана и отчаяна, Шана наведе глава и заплака. Колко безогледно, колко безразсъдно бе плела мрежите си около него! Но не, тя не търсеше да му постави клопка, не бе искала такова нещо! Както не би искала сама да бъде окована във вериги... В онази студена, тъмна нощ в затвора в Лондон тя не бе и предполагала как ще свърши всичко това. Та то беше само игра, само трик, за да надхитри баща си, да докаже сама на себе си, че не е по-малко умна от който и да било мъж... Ала не бе помислила, че и другите имат чувства и желания...

Сълзите капеха по скръстените ѝ на скута ръце. Сълзи от срам. От всички мъже, които бе наранявала с острата кама на езика си, Рурк сигурно беше единственият, когото никога не бе искала да нарани. А ето че сега той умираше — по нейна вина. И тя не можеше да направи абсолютно нищо; отровите в кръвта му сега бяха пресушили цялата му кипяща жизненост. Тя не можеше да помогне с нищо. Можеше само да седи и да наблюдава.

— О, по дяволите! — извика Шана и се втурна да кръстосва стаята, чупейки отчаяно ръце. Напразно ровеше и ровеше в паметта си, да може само да се сети за нещо, за някакво малко зрънце знание, което би могло да донесе спасение! Спасение за нея и за Рурк...

„Когато мама имаше треска, ѝ пускаха кръв. То не помогна, тя само отслабна още повече от загубата на кръв и умря... Ако се бях съгласила с хирурга и го оставех да отреже крака... Какво щеше да стане?! След като една рана загnoi, колко ли гноища и треска щеше да предизвика отрязването на целия крак... Това дори можеше да ускори смъртта му.“ Как щеше тогава тя да си прости?...

Въпроси, въпроси, само въпроси и никакъв отговор. Тревогата и изтощението блъскаха като с чукове мозъка ѝ, мислеше, че полудява, не можеше да се хване за една ясна мисъл. Шана избърса отново потта от челото на болния, зави го, даде му малко бульон, погали го. Като коварен зъл демон постепенно я завладяваше някакво парализиращо

примирение, което тровеше всичките ѝ предани, любящи усилия. Шана отпусна ръце в скута си.

Бълнуването пак започна.

— За мене това е нищо... Не ме трогва... Тя трябва да получи подаръка...

Това беше едно безкрайно мъчение.

И когато черното небе избледня, когато изгря слънцето и прехвърли своите лъчисти мостове през вратата на верандата, Шана най-последно потъна в неспокойна полудрямка. Тя смътно долови да се отваря и затваря някаква врата. Изведнъж пред нея изплува някаква огромна сянка, на устните ѝ замря вик на ужас — бе ѝ се сторило, че ще види духа на Пелие... Беше Питни. Шана облекчено въздъхна. Отпусна се отново в креслото и разтърка челото си.

Дрезгавият глас на Питни прозвуча над нея, изпълнен с обич, но и с мъничко сарказъм:

— Знаех си аз, че няма да се доверите на никого!

Шана не знаеше какво да отговори, само погледна тъжно към Рурк.

— Така няма никакъв смисъл! — каза Питни. — Ако я карате така, скоро не ще можете да бъдете полезна нито за него, нито на себе си. Вървете в покоите си и се опитайте да поспите. Аз ще бдя вместо вас.

Той не допусна възражения, вдигна я да се изправи и я избута навън през вратата на верандата.

— Вървете сега, вървете — каза тихичко той, като видя загриженото ѝ изражение. — Аз ще пазя вашия съпруг толкова добре, колкото и тайната ви!

На Шана не оставаше друго, освен да се подчини. Напълно изтощена, тя тръгна, залитайки, към леглото си и така, както си бе облечена с дрехите, които баща ѝ бе донесъл от „Хамстед“, легна между чаршафите. Само след няколко вдишвания бе вече заспала.

Мислеше, че са минали само няколко мига, когато Хергъс я разтърси да се събуди.

— Хайде, Шана! — настояваше тази славна жена. — Трябва да хапнете поне малко!

Шана скочи рязко на крака, гледаше изумена стенния часовник. Показваше три часа. Беше следобед! Неохотно тя взе парченце от

пшеничения сладкиш върху подноса и се втурна към верандата, прехвърли се през решетката, която разделяше стаите. Питни седеше до постелята на Рурк и редеше пред себе си някакъв пасианс.

Исполинът вдигна тежката си глава, изненадан от неочакваната поява на Шана.

— Баща ви остана малко при мене да ми прави компания — съобщи Питни и посочи към картите. — Но той не понася карти и си тръгна.

Шана не отвърна. Бързо отиде до Рурк — челото беше все така горещо. Тя повдигна завивката и простена, като видя червените петна нагоре по целия крак, почти до кръста и надолу чак до стъпалото. Питни опипа подутините, лицето му стана още по-мрачно.

— Май че трябва да остане без крак — каза той тъжно. Достатъчно бе чул и видял през живота си хора, осакатени от хирурзи и лечители. Защо оставяха тия касапи да осакатяват беззащитни хора!

— Колко лошо, че вашият мистър Рурк не е кон! — каза Питни с благодушната си ирония, от която не можеше да се въздържа дори в трагични ситуации. Но като видя погледа на Шана, побърза да обясни: — Щяхме да можем да изпробваме на него някое от собствените му лекарства... Исках да кажа... че кобилата оздравя, не остана и белег дори...

Шана сбърчи нос, като си спомни за миризмата на онази отвратителна смес.

— Конски лек — каза презрително тя. — От такова лекарство целият му крак би окапал. Ром и билки. Милостиви боже!

И изведнъж млъкна. Един друг спомен се мярна в съзнанието ѝ. Не беше лиbral веднъж той някакви билки край пътя и бе налагал срязаната ѝ пета? Пареше ужасно, но болката скоро премина. „Изсмуква отровата“ — бе казал тогава той... Шана решително стисна устни.

— Намерете Елът, конярчето! — нареди тя. — Да донесе от листата, с които Рурк прави лекарството. Черен ром ще намерим вкъщи. — Питни хукна, но тя извика след него: — А Хергъс да донесе чисти ленени кърпи и гореща вода!

Вратата се затвори. Шана се наведе над Рурк, внимателно разви превръзката от бедрото му. Спокойствието ѝ твърдостта, с които почисти разкъсаната плът, изненадаха и нея самата. От благоприличие

Шана метна една кърпа на слабините му — да не изпадне Хергъс отново в ужас, когато влезе.

Чакането ѝ се стори безкрайно. Най-после Шана стри тревите в едно котле с вода, което скоро завря. Остра миризма изпълни стаята. Още веднъж Шана изми с горещи кърпи гнойната рана — Рурк се мяташе диво, болката го пронизваше, въпреки че съзнанието му бе замъглено. Питни хвана с огромните си лапи крака, за да не го движи. Шана отправи към небето безмълвна молитва, смеси тревите и рома и насипа топлатата смес в раната и по целия крак. Още при първото допиране Рурк изкрещя и се замята като безумен. Лютите билки и топлият ром впиха зъби в разкъсаното месо. Но Шана продължаваше да действа. Питни държеше с железни ръце мятащия се Рурк, Хергъс сипваше в котлето нови билки. След всяка нова лапа, която слагаше, Шана отново почистваше раната — отдавна бе престанала да поглежда часовника и да брои часовете. Гърбът я болеше от навеждането, ръцете ѝ се бяха зачервили от топлите лапи, но нищо не можеше да я накара да спре — може би това беше последното нещо, което по Божия милост все още можеше да стори за Рурк. Нощта отдавна бе настъпила, когато ѝ се видя най-после, че Рурк лежи вече много по-спокойно. Устните му не мърдаха така неестествено, вече не се въртеше, като че е на стол за мъчения. Пипна челото му: температурата бе спаднала.

— Дайте ми игла и здрав конец — кимна Шана към камериерката. — Да видим дали бродериите, дето съм ги учила, ще послужат поне веднъж за нещо истинско!

Хергъс не разбра нищо, поклати глава, но бързо донесе принадлежностите за бродиране. С уплашено лице и трепкащи клепачи Хергъс наблюдаваше откъм края на леглото как Шана започна да събира зейналата рана, като придърпваше след всеки бод натопения в ром конец. Най-после тя завърши произведението си и не без гордост каза:

— Няма да остане и белег дори, та да има с какво да се хвали!

— Като че ли белег на мъжки крак може да бъде привлекателен — подви устни Хергъс.

Шана сложи още една шепа от лекарството върху шева, направи превръзка с чиста ленена кърпа и натрупа около крака цяла планина от възглавници, за да бъде неподвижен.

— Ще остана още малко при него — каза тя и се отпусна изнурена на най-близкото кресло.

Хергъс поклати отрицателно глава.

— Не искате ли поне една хапка? Не искате ли най-послед да се окъпете? И без това сте станали само кожа и кости от тоя глад, дето сте изкарвали при пиратите. Погледнете се! Ако рече болният да се събуди, ще го изплашите до смърт!

Шана смутено прокара пръсти през сплъстените си коси. Вярно беше, че за последен път се бе преоблякла на „Хамстед“, оттогава нито се бе ресала, нито се бе поглеждала в огледалото. Имаше цяла вечност оттогава.

— А бедният ви татко долу, колко е разтревожен, колко се безпокои за вас! Разбира се, той нищо не казва, ама му личи! За този млад човек тука най-лошото вече мина. Погрижете се най-послед за себе си, кажете една мила дума на татко си. Едва не умря, като му съобщиха, че пиратите са ви отвлекли...

— Струва ми се много по-вероятно за него да е изпаднал в ярост и да е вдигнал на крак целия остров — отвърна Шана закачливо.

Питни сбърчи челото си и тежко настави:

— И той се закле да обеси мистър Рурк, когато робите му разказаха ония истории.

— Как се е бил заради вас и искал да ви запази само за себе си — изтърси бързо Хергъс. — И как дори убил човек, за да ви притежава!

— Това ли е всичко?

Камериерката хвърли към Питни подозрителен поглед и отвърна колебливо:

— Не, имаше и още нещо...

Сега Питни се намеси:

— Ами ние всички бяхме там, когато робите разказваха, че ако някой ви е изнасилал, това е бил мистър Рурк.

Питни замълча, за да придаде по-голяма тежест на думите си, гледаше Шана, която се бе вцепенила в очакване. Но той само повдигна рамене и се запъти към вратата. Чак оттам вече добави:

— Робите казаха, че не се е знаело точно защо ви е повлякъл нагоре по стълбите. И все пак... — Питни поглади широката си брадичка и реши да рискува един изстрел, — щом един мъж се бие за жена, значи я иска в леглото си.

— Мисля — започна Шана, усмивката ѝ бе изпълнена с болка, — че ще е най-добре, ако обясня всичко на татко.

Тя отиде още веднъж да се увери, че Рурк спи дълбоко. След това се прибра в стаите си. Хергъс я посрещна сърдито, помогна ѝ да влезе в чебъра, изтри ѝ гърба, изми косата ѝ, подсуши я и я разреса.

— Татко ви ще се качи веднага, така каза — обяви камериерката и ѝ подаде нощницата и халата. — А аз ей сегичка ще донеса вечерята. Ако баща ви има да говори с вас, по-добре ще е да съберете сили.

Шана погледна камериерката полусъзакятнически, полублагодарно, но Хергъс само сви рамене.

— Заслужавате си го! — изблея камериерката. — Да се унижите чак толкова? Да легнете с един роб! При всичките тия лордове, дето обикалят за ръката ви, при всичките тия пансионери, в които ви пращаха! Та какво можете да чакате от един такъв човек — само надут корем всяка година. Дори и името му никакво — да не знаеш как да повикаш децата си. Кой ли би се съгласил да се казва Рурк? — Хергъс сбърчи нос от възмущение. — „Рурк“ го докарва нещо на ирландско, но не означава нищо добро, само ядове и размирици! Те са такива: побойници и женкари. Ако си бяхте с ума, щяхте да си намерите един свестен шотландец, дето и името му име, такъв като покойния ви мъж!

Шана изпъшка, но се опита да каже нещо на този водопад от приказки:

— Не очаквам, че ще разберете как стоят нещата между мене и мистър Рурк, Хергъс. Трябва ли да умра от глад, докато ме наставлявате?

Камериерката хукна, без да продума повече. След малко на масичката бе поставен поднос с избрани лакомства. Шана още ядеше, когато Орлан Трейхърн почука на вратата.

Господарят на острова изглеждаше леко смутен. След един неумел поздрав той се заразхожда из стаята, скръстил ръце отзад под пешовете на жакета си. От време на време от гърдите му се изтръгваше дълбока въздишка; той ту се спираше пред някоя скъпа дреболия, донесена тук от далечни страни, ту отваряше някоя книга, да прочете няколко стиха. Най-после Трейхърн вдигна с единия си пръст изящно украсения капак на свирещия часовник — подарък от Рурк. Разгледа с възхищение непознатата вещ, заслушан в дрънкащите звуци. След това внимателно затвори капака, като че се боеше да не се повреди.

— Хм! — каза той. — Играчки!

Шана долавяше, че нещо го измъчва, и мълчеше. Тя продължи да яде, докато наблюдаваше разходката му из стаята, но не усещаше никакъв вкус, въпреки чудесното приготвление на ястията.

— Виждам, че външно съвсем не ви личи какво сте преживели — установи най-после Трейхърн. — Дори напротив, дете мое! Станали сте още по-прелестна. Поне слънцето не ви се е отразило зле.

— Благодаря ви, татко — промълви Шана и скри лице зад чашата с чай.

Трейхърн хвърли поглед към кожения елек, който бе сгънат грижливо върху шезлонга, а след това към кинжала и малкия пистолет. Вдигна пистолета и го заразглежда снизходително.

— Той вече ми помогна веднъж — каза Шана.

Когато Трейхърн застана пред масата, Шана остави чашката, сгъна ръце в скута си и вдигна към него очи.

— Добре ли мина... всичко, наистина? — попита загрижено той.

— Да, татко — отвърна Шана и се приготви за разпита, който щеше да последва.

— А пиратите... Те не са ви докоснали... нали?

— Не, татко. Вече чухте, че мистър Рурк уби един човек заради мене. Дори двама, ако искаме да бъдем точни. Останах жива, само защото мистър Рурк толкова добре владее оръжието. Ако не беше той, днес нямаше да стоя тук пред вас.

— А този мистър Рурк?... — Трейхърн не довърши въпроса си.

Шана рязко стана. Не можеше да погледне баща си в очите; отиде към вратите на верандата и ги разтвори широко, за да нахлуе вечерният бриз — в стаята изведнъж бе станало душно.

— Мистър Рурк е един достопочтен човек. Не ми е сторил нищо и ако не беше той, днес аз нямаше да стоя пред вас такава, каквато бях и преди. — Шана се обърна към него със сладката си усмивка и заговори с най-искрен глас. А и наистина в думите ѝ нямаше нищо невярно. — Голямата ми грижа сега, татко, е неговото състояние. Мисля, че той вече е значително по-добре.

Трейхърн я изгледа продължително, като че претегляше всяка нейна дума. След това сърдечно кимна — бе решил да приеме нейното обяснение.

— Така да бъде тогава.

Гласът на Шана го спря, когато той бе вече почти до вратата.

— Татко?

Трейхърн се извърна и вдигна въпросително вежди.

— Обичам ви!

С леко заекване той пожела набързо лека нощ, но се огледа още веднъж из стаята, сякаш бе забравил нещо.

— А, да!... У мистър Рурк е проклетият ми бастун — изпъшка той най-последно. И преди да пристъпи прага, пак погледна Шана. — Добре е, че сте отново у дома, детето ми! Да, наистина много добре!

Шана се събуди от това, че някой вика името ѝ. Тя остана да лежи неподвижно още миг, защото не можеше да разбере дали гласът е действителност, или още сънува. Но викът се разнесе отново, този път по-ясно.

— Шана! Шана! Не си отивайте!

Беше вик за помощ, самотен в тишината на нощта. Тя скочи от леглото и се втурна през верандата към стаята на Рурк.

Той се търкаляше в постелята си и се бореше с някакъв невидим враг. Пот покриваше челото му. Нощната риза, която бе успяла да му облече, бе прогизнала от пот. Шана обърса с кърпа лицето му и облекчено въздъхна: кожата беше хладна, нямаше треска. В слабата светлина на свещите тя видя, че той е отворил очи.

— Наистина ли сте вие, Шана? Действително ли сте тука? Или е мираж? — Ръката му здраво обви китката ѝ и я поднесе към устните му; той започна да целува нежната кожа, като мълвеше тихичко: — Ох, никое сънувано момиче не може да ухае така сладко като вас, Шана! Сърцето ме болеше така, като че ли съм ви загубил.

Тя се наведе ниско над него и притисна разтрепераната си уста към устните му.

— О, Рурк! — въздъхна тя. — И аз... И на мене ми беше толкова страшно, сякаш съм ви загубила!

Той обви с ръка врата ѝ и я притегли към себе си.

— Ще ви заболи раната! — възпротиви се уплашено тя.

— Елате при мен! — заповяда той. — Трябва да се уверя дали е сън или нещо още по-прекрасно!

Устните им се намериха, езиците им се срещнаха. Времето спря.

— Сега наистина вече вярвам, че треската е минала — промълви най-сетне Шана и се притисна към него. — Но трябва да е оставила някаква празнота в сетивата ви! Целувките ви издават повече изстрадано желание, отколкото страдание!... — Тя плъзна ръка под нощната му риза, погали косъмчетата на гърдите му, заопипва с възхищение силните му мускули.

— Празнота! — възмути се той. — Налага ли се винаги да бъда изложен на подигравките на една разочарована съпруга?

— В бълнуването си вие казахте, че ме обичате — шепнеше нежно Шана. — А и преди това го казахте веднъж. Когато се разрази онази ужасна буря, аз молах да ме приласкаете и тогава вие казахте, че ме обичате... — Шепотът ѝ почти не се долавяше.

— Странно е как халюцинациите могат да говорят истината! Да, истина е!

Шана седна на петите си и го загледа от горе надолу.

— Но как е възможно да ме обичате? Причинявам ви зло на всяка крачка. Не ви признавам за свой мъж. Извърших предателство спрямо вас. Това доведе до вашето робство, ако не и по-лошо... Как може да ме обичате, вие трябва да не сте с ума си?

— Шана! Шана! Шана! — шептеше той, като следеше с пръстите си фините очертания на нейните пръсти. — Ще се намери ли мъж, който може да твърди, че любовта му е продиктувана от разума? Колко хора повтарят все едно и също: „Не ме интересува, няма значение, защото обичам!“. Да броя недостатъците ви, прегрешенията ви и да ги бележа на рабош, така ли? — Той се вгледа в пламъка на свещта. — Като си помисля за онова момиче, с миши коси и некрасиво лице, за момичето, чиято добродетел е била ограбена, преди то още да е знаело какво е добродетел... Но веднага си спомням и за онзи смел човек, който е трябвало да търпи срама на едно робско съществуване... Ето, Гетлие и Дора се противопоставят, хванати ръка за ръка, на цял един свят, който им желае злото. А те стискат очи и викат срещу вятъра: „Не ме интересува, няма значение, защото се обичаме!“. Има ли на тоя свят поне един мъж, който да се похвали, че е проявил мъдрост при избора на своята любима?...

Рурк постави крака си на възглавницата и заопипва превръзката, сякаш искаше да успокои болката. След това обърна лице към Шана,

сега тя бе принудена да го гледа право в очите, да прочете там истината.

— О, мила моя Шана! Когато мисля за любов, не мога да мисля за измяна, а когато държа вас в ръцете си, не мога да броя колко пъти сте се отrekli от мен! Аз само чакам деня, в който вие ще кажете: „Да, обичам!“.

По страните ѝ се стичаха сълзи.

— Но аз не искам да ви обичам! — Тя се разхълца. — Идвате от колониите, нямате никаква титла. Вие сте осъден убиец, престъпник и роб. Искam децата ми да имат почтено име. Искam толкова много от мъжа, който ще нарека свой съпруг! А не желая да ви причинявам повече болка...

Рурк изтри кротко сълзите ѝ.

— Шана, любов моя! — прошепна той, преизпълнен от нежност. — Не мога да ви гледам да плачете. Искam да оставим нещата да улегнат, няма да настоявам повече. Моля ви само да помислите за това, че и най-дългото пътуване се прави крачка по крачка. Пазач на моята любов е времето, но никога няма да се откажа!

В гласа му се появи весела нотка, в очите му отново проблеснаха закачливи златни пламъчета.

— Междувременно трябва да помните, че аз съм упорит по свой начин. Майка ми ме смяташе за решителен, баща ми твърдеше, че съм разглезен...

Шана подсмръкна и се опита да се усмихне.

— За съжаление, изглежда, са имали право.

Рурк се засмя.

— Сега елате, любов моя, и не се тревожете повече! Легнете до мен и ме оставете да почувствам тази топлина, тази мекота! Щом не можете да ми се обясните в любов, поне дарете малко утеха на един болен човек.

Шана се притисна силно до него и сложи глава на рамото му. Долови смях, който се надигаше някъде дълбоко в гърдите му, и го погледна въпросително.

— Няма да намеря покой — ухили ѝ се той, — просто не мога да разбера кое от двете ме тормози повече... — Шана вдигна глава и го погледна загрижено. Но Рурк завърши думите си: — ... Дали болката в крака или напрежението в хълбоците ми...

— Сладострастна маймуна! Ето какво сте! — закиска се Шана и отново отпусна глава в гънката на ръката му.

Рурк дълго я държа в ръцете си, целуваше божественото мекичко местенце под ухото ѝ, търсеше устните ѝ. В стаята бе тихо. За Шана нямаше нищо по-естествено на този свят от това да лежи така в ръцете му. Ала в голямата къща положително имаше немалко хора, които биха настръхнали от възмущение — стига да знаеха.

Берта му донесе сутрешната закуска — за първи път от много дни Рурк можеше да се храни истински. Вратата се отвори и Питни влезе с нов поднос с прибори за кафе. Бързо сервира чашките на масичката до леглото на Рурк. В този момент се появи самият Трейхърн.

— Още е ранна утрин — започна господарят на острова, — но мисля, че е най-добрият час, за да ви кажа „благодаря“, без дъщеря ми да ни се меси. Тя спи още, ще говоря тихо, иначе ще ни увисне на врата и няма да можем да се опазим...

Рурк дъвчеше с пълна уста, не бе съвсем сигурен какво е точно положението му. Хвърли поглед към Питни. Той стоеше прав до леглото със скръстени ръце, бръчките по челото му сигнализираха някакво предупреждение за опасност.

— Казах на Орлан, че ми съобщиха за един човек, който е видял как са ви завлекли със сила на пиратския кораб, в онази нощ този човек е бил пиан и не смее да говори.

Рурк кимна и отпи от кафето, за негова изненада бе силно разредено с ром. С мълчалива благодарност той вдигна чашката си към господаря на острова и вдъхна с наслада аромата.

Изглежда, Питни си бе казал репликата. Трейхърн се облегна назад в креслото и скръсти ръце върху корема си, докато Питни притегли един стол, възседна го като кон и опря ръце на облегалката. За известно време се възцари мълчание, пръв заговори господарят на острова:

— Искате ли да ми опишете как стана всичко? Трябва да взема някои решения, а не зная на какво да се опра.

Непривършил още закуската, Рурк започна да говори. Разказваше за нападението и за пътуването до острова. Призна какви лъжи е

разказал на пиратите, за да ги заблуди, и колко злощастен е бил резултатът от този опит. Той много старателно подчерта, че заловените роби изрично са направили сами избора да се върнат обратно. Малко трябваше да се насили, за да може да разкаже за престоя на Шана в дупката при плъховете, за начина, по който я освободи. За дните и нощите, прекарани с Шана, той не се впусна в подробности, излезе все пак така, че бурята ги е изненадала. Накратко разказа защо и как е убил двамата пирати. Но надълго и нашироко се впусна да обяснява своя план за бягството, като щедро разкраси участието на Гетлие и Дора.

Слушателите му здраво се забавляваха, когато разказваше за онази безумно смела фурия на име Шана, изправена пред смъртните опасности.

Изглежда, че цялата тази история допадна на Трейхърн и на Питни. Те също се разсмяха облекчено, когато Рурк ги увери, че Шана е останала невредима. Сега господарят на острова отпусна тежката си глава на гърдите и потъна в някакви свои размисли. Питни използва този момент да се усмихне окуражително на Рурк. Изведнъж Трейхърн вдигна глава и удари с ръце по коленете си.

— Добрите духове да са ни на помощ! — провикна се той, но веднага приглуши гласа си. — Ясно е, тримата роби трябва да бъдат възнаградени за това, че са ви помогнали!

Рурк се окашля и поиска да постави един друг въпрос.

— Сър — започна той, — мистър Гетлие и мис Дора смело рискуваха живота си. Щом ще говорим за възнаграждение, трябва да се помисли и за тях! Защото се боя, че за да ви бъдат в услуга, те изпаднаха в голяма беда...

— Бъдете уверен, че няма да ги забравя! — Трейхърн хвърли поглед към Питни. — Беше ми казано, макар че и на мен самия ми минават достатъчно мисли по този въпрос, че най-голямата услуга сте ми направили вие, като върнахте дъщеря ми здрава и читава у дома. Щом силите ви се възвърнат, ще ви дам документите и ще сме квит. Вие сте свободен човек.

Трейхърн очакваше изблик на радост, според него си заслужаваше. Вместо това Рурк сбърчи чело, като се взираше ту в единия, ту в другия. Питни изглеждаше силно смутен и Рурк не можеше да си обясни какви са причините за това. Трейхърн изглеждаше озадачен, че отговорът му още се бави.

— Сър — проговори най-сетне Рурк. — Наистина ли настоявате да позволя да ми се плаща за нещо, което беше само мое проклето задължение, мой дълг? Като избягах от цяла орда разбойници, аз направих преди всичко услуга на самия себе си. А не можех да оставя невинни хора в беда. За такова нещо не мога да приема заплащане!

— Ами! — изсумтя Трейхърн. — Още с двете мелници вие си заслужихте свободата!

— Те щяха да бъдат ваши и ако служех при вас, без да съм роб. Това не ми струваше нищо, аз винаги щях да служа на своя господар колкото ми позволяват силите.

Орлан Трейхърн го изгледа смаян, но Питни отбягваше да срещне погледа на Рурк.

— Ако не бях принуден — припомни Рурк на Трейхърн с лукаво намигване — да си купувам скъпи дрехи, отдавна да съм събрал достатъчно пари, да се откупя от робството.

Сърцето на търговеца проговори у Трейхърн.

— За вашите дрехи аз съм платил много повече, отколкото вие!

Рурк се засмя, но веднага продължи със сериозно изражение, като все поглеждаше Питни, който се бе изпотил до челото. Твърде добре бе схванал двусмислието в думите на Рурк.

— Винаги съм се славел като човек, който си плаща и последното пени, което дължи някому. — След тези думи Рурк отново върна погледа си върху господаря на острова. — Като ви дам някой ден пълна сметка за дълговете си, няма да има съмнение, че свободата не ми е била подарена!

— Странен човек сте, Джон Рурк! — изпъшка Трейхърн. — Ако бяхте търговец, не бих искал да имам вземане-даване с вас, защото явно не искате и да чуete за честно заплащане.

Той се надигна от креслото, постоя изправен, като гледаше изпитателно Рурк.

— Защо не мога да се освободя от чувството, че току-що платих повече, отколкото ми позволява кесията?

Той поклати глава и се обърна да върви. На вратата пусна Питни пред себе си и още веднъж изгледа ранения.

— Търговският ми усет надушва някаква опасност. Минах се с нещо, мистър Рурк, но още не зная какво е.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Орлан Трейхърн хапна съвсем леко на закуска и бързо напусна масата, за да избегне разговора със сър Гейлърд. Благородникът беше свикнал сутрин да прави компания на семейството. И винаги успяваше да завърти разговора — независимо от първоначалната тема — така, че да започне да изтъква предимствата да вложиш пари в една малка корабостроителница, която ще може за стойността на един-единствен голям търговски кораб да произвежда стотици шхуни и шалупи. Неговият кръг от теми бе много ограничен, но наистина будеше удивление способността му да обръща разговора все на тази тема.

Точно този вид умение обаче не беше по вкуса на всекиго от семейството, така че господарят на острова напусна къщата със скорост, която не би могла да се предполага на неговата възраст и при неговото телосложение. Преди това хвърли на дъщеря си поглед, изпълнен със съжаление. Шана неспокойно погледна как баща ѝ се измъква и я оставя. Сър Гейлърд обаче не се смути ни най-малко. Добрите му маниери при хранене не му позволяваха да говори на масата с пълна уста — за което Шана бе безмерно благодарна — но тези маниери пък не му пречеха да опипва стръвно с поглед закръглените ѝ форми.

Шана изказа почитта си към госта с едно кратко кимване и се оттегли в салона, като помоли Берта да сервира там чая — много се надяваше, че там ще може да си го изпие на спокойствие. Но едва бе седнала на дивана, когато влезе напето и сър Гейлърд. Още бършеше устните си от закуската с изискано потупване с кърпичка, която бързо прибра в маншета на жакета си. Когато Берта понечи да налее чая, благородникът я бутна настрана.

— Може и да не е съвсем подходящо за един истински мъж — обяви той високомерно, като взе в ръка чайника, — но нека поне веднъж да го направим с онази елегантност, която, Бог ми е свидетел, се среща толкова рядко извън Англия!

С грандиозен замах той напълни двете чаши до половина със скъпоценната златиста течност, наля догоре сметана и започна да бърка, докато се получи някаква гъста избледняла маса, която в никакъв случай не можеше да мине за чай. Без да обръща внимание на ужасеното възклицание на БERTA, той сложи няколко лъжички захар в едната чаша, а над другата се поспря, вдигнал въпросително вежди:

— Една или две лъжички, любов моя?

— Без сметана, сър Гейлърд, моля! Само чист чай и прашилка захар...

— Ах! — отвърна той объркан и опита своята смес. — Вълшебно, любов моя! — примижа англичанинът. — Непременно трябва да опитате! Последна лондонска мода.

— Опитвах вече — отвърна Шана без всякакво озлобление и си наля нова чаша чай със съвсем малко захар.

Гейлърд седна с изправен гръб на един стол и сложи крак върху крак.

— Така да бъде. Имам на разположение цял живот време, да ви науча на изтънчеността на британската благородническа класа.

Шана бързо взе чашата си и сведе очи.

— Шана, любов моя! — Сър Гейлърд се облегна назад и започна да я разглежда. — Вие не можете да си представите даже, какво може да означава вашето присъствие дори за един аристократ! Чак сърцето ме боли, че ни се отдава толкова рядко да бъдем насаме. Как бих желал да ви говоря за прекрасната страст, която бушува в кръвта ми!...

Шана потръпна. Но като забеляза, че той видя това, бързо се извини:

— Май че сложих твърде много захар!

Джентълменът се изкашля да прочисти гърлото си и се изстъпи пред нея.

— Моя мила Шана, бихме могли да говорим за толкова много неща! Много рядко е да срещнеш човек, който проявява разбиране за нуждите на хората от елита със синя кръв. Вие обаче сте толкова красива и богата... искам да кажа добре възпитана. И толкова желана. Трябва да изслушате болката ми. Загубил съм си главата от любов към вас!

Той пристъпи една крачка по-близо. Шана изпадна в паника. „Сега — мислеше тя със страх — той или ще хване ръката ми, или ще

се пръсна от смях.“ Навярно борбата ѝ да се овладее бе изписана на лицето ѝ, защото Гейлърд продължи още по-настойчиво:

— Моля ви, не се отчайвайте, любов моя! Бъдете сигурна, че нищо от онова, което може да ви е сполетяло, не може да намали моето уважение към вас!

Той пристъпи още по-близо, изглеждаше така, като че възнамерява да се хвърли в краката ѝ, но погледът му изведнъж бе привлечен от нещо и той замръзна на мястото си.

— Добро утро! — обади се весел глас от вратата. — И какъв хубав ден имаме днес!...

Шана слисана видя своя Рурк, точно от него не бе очаквала в момента, че ще ѝ се притече на помощ.

— Мистър Рурк! — извика тя с такава загриженост, че съвсем лесно прикри с нея чувството на облекчение. — Сигурен ли сте, че вече можете да ставате? Какво става с крака ви? Толкова добре ли е вече?

При това тя самата най-добре знаеше, че трите дни почивка и лапите с билки бяха направили истинско чудо. Предната вечер хирургът бе сменил превръзката и бе установил, че раната се е изчистила и зараства. Само с крайчеца на окото си Шана видя как сър Гейлърд разочаровано въздъхна.

Подпирайки се на бастуна на баща ѝ, Рурк се приближи и седна до нея на дивана. При вида на мрачното лице на Гейлърд усмивката на Рурк ставаше все по-лъчезарна, в златистите очи проблясваха весели искрици. Шана побърза да донесе подложка за крака и постави на нея удобно болния му крак. А когато се наведе, за да подложи и една възглавница, тя явно не се безпокоеше, че корсажът ѝ разкри пред погледа на Рурк цялото прекрасно великолепие на гърдите ѝ. Гейлърд се ядосваше, че другият може да се наслаждава до насита на гледката, за която той самият така томително копнееше. Рурк вдигна очи и белите му зъби блеснаха срещу изпълнения със завист англичанин — една усмивка на нескривано предизвикателство.

Шана не забеляза тази размяна на погледи, тъй като самата тя бе твърде заета да се възхищава на Рурк. Той носеше широка бяла риза, кафяв панталон до коленете и бели чорапи; кафявите му обувки бяха с красиви месингови токи. „Колко ли го е боляло да напъха левия крак в обувката!“ — помисли Шана. Върху ризата той бе облякъл дългия

кожен елек, който толкова му приличаше, когато бе пиратски капитан. Сега лицето му изглеждаше по-слабо и по-тъмно, ала очите му бяха по-живи, зъбите — по-блестящи, косата — по-черна. Никога не ѝ се бе виждал толкова красив — тя цялата грееше срещу него, очите ѝ излъчваха мека светлина.

— Мадам Бошан!

Сепната, Шана промълви:

— Извинете, сър Гейлърд, не чух?...

— Съвсем ясно е, че не ме чухте! Вече за втори път трябва да повтарям въпроса си! Предложих ви да направим разходка в градината. Тук някак изведнъж стана много задушно!

— Щом казвате, сър! Веднага ще отворя вратата! — Тя се втурна да отвори. Но въпросът на сър Гейлърд остана без отговор.

— Хладно е — отговори Шана от прага на верандата. А след това продължи, вече обърната към Рурк: — Дойде ли краят на септември, ветровете стават по-хладни, вечер е дори студено. Следобед облаците се събират над южния край на острова, а привечер прескачат планинския гребен и изливат дъжда си върху нас. Това е времето, когато захарната тръстика е най-висока...

Стъклената врата образуваше около Шана някаква призрачна рамка; зеленината от градината подчертаваше още повече нейната прелест. Беше толкова красива, Рурк имаше чувството, че сърцето му ще се пръсне от блаженство.

Изведнъж отвън долетя звънък шум — нямаше съмнение, някой бе строшил стъклото със силен удар.

Шана излезе на верандата да види какво става, точно колкото да види Мили, която се бе втурнала да бяга.

— Мили! Какво правите тук?!

Несъмнено момичето бе клечало тук зад някое от креслата и бе послушвало техния разговор. Тя беше постъпвала така и в конюшната по-рано, сега Шана се чудеше, какво ли е намислила пак.

— Нищо не съм строшила! — заоплакваше се момичето. — Да не вземете сега мен да изкарате виновна!

— Правилно, днес вятърът духа твърде силно — отвърна Шана подигравателно. — И все пак, какво търсите тука? Да не сте ни донесли риба?

— А, не! — запъна се Мили, като надзърташе през рамото на Шана навътре към салона. После изведнъж изтърси: — Ами казаха, че мистър Рурк бил ранен, та исках да питам не мога ли да помогна с нещо...

— Идвате малко късно, но влезте, той е тука. — Шана бутна момичето в стаята и ѝ посочи стол до Рурк, като нарочно избегна въпросителния му поглед. Наистина той я бе уверил, че няма нищо с това момиче, но това, че Мили не искаше да го остави на мира, отново я ядоса. Сър Гейлърд бе станал на крака при влизането на младата жена, въпреки че не му приличаше кой знае колко на дама. Мили възпитано направи реверанс.

— Аз съм Мили Хоукинс, господине! — представи се тя смело и седна на посочения стол. Моментално впери безсрамно очи към панталона на Рурк. — Улучили ви в чатала, разбрах. Дано не е нещо сериозно!

Шана затвори очи, изумена от тая отраканост. Рурк едва се сдържаше да не избухне в смях. Щом се овладя, той се усмихна на Шана.

— Благодарение на грижите на мадам Бошан съм пак отново на крака, Мили! Само на нея трябва да благодарим.

— Така ли? — учуди се Мили. — Сигур много се е променила от последния път, когато ви видях двамата, щото тогава тя не говореше хубаво за вас. Как ви замота само кожата около ушите, бая страшно беше.

Това събуди любопитството на Гейлърд.

— Какво? Кожа? За какво става дума?

— Е, достатъчно — прекъсна ги Шана. — Желаете ли някой чай?

— Берта искаше да ми сервира закуската — обади се Рурк, — но ще пия с вас чашка чай.

Берта отново изглеждаше в добро настроение, докато помагаше на Милън да занесе горе храна за мистър Рурк, само сър Гейлърд седеше настрани и се правеше на засегнат. Той имаше чувството, сякаш някой е разказал виц и само той не е разбрал шегата, докато всички други се тресат от смях — а това беше повече, отколкото би могъл да понесе един джентълмен, който държи на себе си. А което бе най-лошото, той просто не знаеше как да зададе въпроса, какво търси в салона един роб.

— Е, добре значи! — плесна се Мили с ръце по хълбоците и стана. — И без това не искам да се бавя. Само да видя как сте, мистър Рурк. А и с вас не може да се говори истински, като има толкова хора наоколо.

Поклащайки бедра, тя излезе. Берта сви рамене и също изчезна заедно с Милън. Вече от прага Мили помахаше още веднъж на Рурк и хлопна вратата след себе си. Шана точно понечи да въздъхне с облекчение, когато сър Гейлърд се запъти решително към нея.

— Е, мадам Бошан, какво става с нашата разходка? — Той зададе въпроса настойчиво, скръстил ръце отзад под пешовете на жакета си.

Шана просия.

— С удоволствие, сър Гейлърд! — каза весело тя, стана и пригладя кринолина си, разперил нашироко своите обръчи. — Мистър Рурк, нали ще ни правите компания? Сигурно ще е добре за крака ви!...

Брадичката на английския благородник стана по-дълга.

— На негово място бих останал. Може да се препъне, та да счупи и другия крак...

Рурк скочи пъргаво на крака и дари една блестяща усмивка на киселия благородник.

— Напротив, аз също мисля, че малко упражнение ще бъде само от полза за крака ми. — Той направи лек поклон. — След вас, мадам!...

— Ще излезем направо оттук — предложи Шана с мила загриженост. — Така мистър Рурк може да се подпира на перилата, а и ще му е по-лесно да върви надолу по стъпалата.

Тя литна към вратата на верандата, като позабави там грациозно крачките си, за да ѝ бъде отворена.

Гейлърд с бърза крачка се притече веднага на помощ, като остана да държи вратата пред нея с галантен поклон. Той поиска да тръгне до нея — просто да заеме мястото, което смяташе, че му се полага, но с изненада установи, че му се пречи.

— Хиляди благодарности, сър Гейлърд! — И Рурк мина край него като вихрушка и тръгна плътно до Шана. — Много сте внимателен, наистина!...

На сър Гейлърд не му оставаше друго, освен да крачи след тях като прислужник. И дори фактът, че Мили още се въртеше около

главния вход и дебнеше, не можа да отрови удоволствието на Шана от тази игра.

— Добре, добре, сър — се дочу гласът на Мили в огромното главно преддверие. Тя бързо улови монетата, която ѝ хвърли Ралстон, и сръчно я скри в корсажа си. След това заподскача към вратата, като се провикна: — Ще съм там точно навреме!

Ралстон сдържано поздрави тримата, които идваха срещу него. На Рурк се падна само едва доловимо кимване. Той хвърли кос поглед и на Гейлърд, но бързо се обърна към Шана:

— Дойдох, само да взема едни документи от писалището на баща ви — заобяснява върлинестият. — Ще ме извините, мадам!

— Ваша работа — отвърна Шана хладно. — Да изпратя ли да повикат Джейсън, ако ви е необходима помощ?

— Не е нужно, мадам! — отвърна той сковано. — Господин баща ви ми обясни точно къде да търся.

Със зачервено от омраза лице Ралстон изпрати с поглед тримата. Ръката стисна нагайката, като че ли изпитваше желание да укроти този съмнителен мистър Рурк. Чак след доста време той продължи пътя си към покоите на Трейхърн. Седна на стола и започна да преглежда разни пергаменти, скици и книжа, натрупани разбъркано върху огромното писалище. Особено внимателно разучаваше всеки чертеж за двете мелници. Но макар че изчете всяко редче, всяко означение, скиците останаха за него пълна загадка. Значи не можеха да послужат като средство за zlepоставяне на омразния специалист по измисляне на планове. Ралстон високомерно се облегна назад в стола на господаря на острова, като си мислеше за странното издигане на роба Джон Рурк. Безспорно, чувството му за собствена значимост не можеше да не бъде накърнено от факта, че човек като Рурк се бе издигнал толкова високо, че чак господарят на острова да го смята за незаменим. Но някой ден — и Ралстон си го обеща в този момент — този роб щеше да си намери заслуженото.

Междувременно и сър Гейлърд усещаше същия този роб като трън в очите си. Дори и куц, Джон Рурк все успяваше да застане така, че да раздели Шана и благородника. Гейлърд жадуваше за един миг несмуцавано уединение с Шана, та да покаже на дъщерята на този безмерно богат Трейхърн с какво съвършенство — на каквото е способен само той и никой друг — ще я ухажва... Но все се

получаваше — необяснимо как — че трябваше да ѝ говори през главата на този нахалник. Накрая Гейлърд не издържа и помоли да го извинят и да му разрешат да се оттегли. Молбата му бе охотно удовлетворена.

— Самозвана паплач от роби и слугини! — мърмореше Гейлърд под носа си, докато пресичаше полянката с широка крачка, като че беше на кокили. — Заслужават камшик, всички до един! Само да вържа брака, зная как да науча тая сган какво приляга на един слуга...

Рурк дълго гледа след англичанина, който се отдалечаваше, подпирайки се на бастуна си от черен трън.

— Все пак — отбеляза той, — това говедо поне има усет кога компанията му е нежелателна.

Ръката на Шана лежеше на рамото на Рурк, с неописуем глад той се взираше в лицето ѝ и очакваше някакъв знак. Стояха неподвижни, търсещи се, изпълнени с желание, а устните на Шана, нежни и сладки, му се струваха все по-близо.

Шана въздъхна и отстъпи крачка назад. Потърка ръката си, сякаш още ѝ пареше от докосването.

— Да се връщаме — каза тя и посочи крака му. — Още не сте свикнали!...

Рурк пропусна жеста на ръката ѝ и се хвана само за думите.

— Права сте. Наистина не съм свикнал да бъда толкова дълго време с вас. Поставете съпротивителните ми сили на тежко изпитание.

Той обгърна с ръка тъничката ѝ талия, ала Шана потръпна и се измъкна с леко завъртане от хватката му.

— Не! — извика тя и се опита да се овладее. — Не ме докосвайте! — Тя се опита да се засмее закачливо, но излезе някак принудено, полузададено. — Трябва ли да ви напомням, сър, че благоприличието е застрашено, защото нямаме придружител? Спазвайте разстояние!

Рурк се наведе, подпрян на бастуна, понечи да погали косата ѝ.

— Не мога ли да я докосна само за миг?

Тя не отговори; късаше листенцата на някакво цветче, ръцете ѝ забележимо трепереха.

— Желая ви. — Шепотът му искреше от огън.

— О, Рурк! Не говорете така!... — Шана изведнъж се разхълца. — Не мога...

Тя притисна бързо устните си с ръка, не смееше да отвори очи, опитваше се да се бори с прилива на желанието, който заплашваше да я повлече, цветчето от ръката ѝ незабелязано падна на земята.

— Шана! — провикна се Рурк, смаян от този пристъп на чувства.
— Шана! Вие никога не сте се бояли от мен?!

„Да! Все пак! Боя се! — крещеше нещо в нея. — Страх, че ще ме докосне и ще изчезна, ще се превърна в нищо в ръцете му. Страх, че ще ми каже «Обичам ви» и аз ще се стопя в нозете му. Страх, че при него аз преставам да бъда самата себе си. Защо не иска да разбере? Твърде добре изучих себе си, твърде много ви обикнах. Лекувах раните ви, успокоявах блъннуванията ви... Със свито сърце очаквах дни и нощи думичка на надежда от трескавите ви устни, гледах ви слаб и безпомощен как страдате... Не мога повече да се браня от вас! Моето «Аз» не може повече да ви се противопоставя... Какво ще стане, какво ще остане от мен самата...“

Чувства и мисли извиваха вихрушка в нея, цялата тази буря в нея се отразяваше в очите ѝ, напираше на устните ѝ. Но Шана стоеше безмълвна и само чупеше ръце.

— Аз... — започна тя и се спря. А след това прибави безучастно:
— Татко скоро ще се върне. Трябва да се погрижа за яденето.

Това бе най-прозрачното бягство от всички възможни, но все пак някакво извинение. Шана избяга от градината и остави Рурк сам да се справи с пътя до вкъщи.

Внезапно в ушите ѝ прозвучаха отново думите на Рурк; тя замръзна на мястото си, после изведнъж осъзна, че отново кръстосва безцелно стаята — напред.

Седмицата бе изминала, седем мъчителни нощи, откакто бе за последен път сама с него. Волята ѝ се рушеше като стар зид под зъбите на времето. Очите му я преследваха на всяка стъпка, в огледалото на своята страст, на своя копнеж виждаше само погледа на Рурк. Той се бе възстановил, движеше се повече, винаги близо до нея, наблюдаваше я, чакаше. Освобождаване от този вездесъщ поглед имаше, само когато идваха надзирателите, да търсят разяснения и съвет по строежа на дъскорезницата. Само в такива часове Шана не чувстваше върху себе си търсеция му поглед.

Не можеше да спи нощем. Въртеше се неспокойно в огромното си легло, какво ли не опитваше, само да потъне в спасителна дрямка: горещи бани, четене, лека храна, поезия, та дори и топло мляко, което ѝ носеше Хергъс, изпълнена със загриженост и съмнения. Леглото ѝ се виждаше прекалено широко, чаршафите прекалено студени.

Часовникът удари за единадесети път, сънят не идваше. Напротив, някакво ново пробуждане се надигна в нея, остро и всеобхващащо, почувства го дори физически. Бавно, потънала в мисли, Шана излезе на верандата. В нощния въздух се долавяше дъх на прохладата, но след горещата баня Шана бе облякла плътен пенъоар. Седеше така, полуседнала на перилата; звездите блестяха светли и ярки в черното кадифе на небето. Като светла лента от звезден прах от хоризонт до хоризонт искреше Млечният път.

Шана отново тръгна несъзнателно край перилата — отиваше, връщаше се, напред, назад... Не усети как се намери пред вратата на стаята на Рурк. Не светеше. Спеше ли? Буден ли беше? Веднъж бе казал, че често я чува как броди из стаята си. Изведнъж Шана реши, че е страшно важно да отиде да види как е. Краката ѝ — а не волята ѝ — я отведоха при него. Да, ето го. Видя очертанията на тялото му под завивката, видя широките му гърди. А после видя, че очите му са отворени и че я наблюдава, както и тя него.

Ръцете ѝ — а не волята ѝ — посегнаха към колана на дрехата ѝ. Тя падна на пода; меката ѝ светла кожа проблесна като коприна в мрака, тя повдигна завивката и се пхна при него. Ръцете му бяха вече тук, за да я прегърнат, устата му бе вече върху устните ѝ — силна, настойчива, търсеца, намираща, запалваща огньове... В нея лумна пламъкът на екстаза, но в него имаше и много повече; блаженството на връщането у дома, тътенът на събудената отново страст, сладостта на пролетното събуждане, вълшебната болка на отдаването, всичко това, съчетано в някаква изгаряща лава, всичко това пулсираше в ритъма на телата им; тя жадно го пое в себе си, литнаха в звездното пространство, бездиханни и изтощени блуждаеха във вихъра на кометата, която избухна и изчезна...

— Рурк? — прошепна тя на гърдите му.

— Да, сърце мое? — Гласът му преливаше от нежност.

— Ох, нищо... — Шана се притисна към него и се усмихна в своя унес.

Всичко друго бе изчезнало. Нявгашните ѝ вятърничави мечти се стопиха в настойчивите пориви на любовта му. Без него стаите ѝ се струваха празни. Когато Рурк отиваше с Трейхърн на строежа, тя го очакваше с такова нетърпение, както дете очаква завръщането на баща си. Понякога след вечеря надзирателите идваха да обсъждат трудностите, с които само той можеше да се справи. В такива случаи тя винаги се оттегляше в стаята си, за да избегне натрапчивото присъствие на сър Гейлърд. Чакаше само Рурк, струваше ѝ се, че часовникът е спрял. Понякога книгата със стихове падаше от ръката ѝ, задрямваше за малко. Не след много обаче, усещаше прегръдката на една силна ръка, един дрезгав глас прошепваше в ухото ѝ „обичам ви“ и Шана се пробуждаше, щастливо усмихната, сънена, и времето отново литваше лудо, ударите на часовника зачестяваха, напразно искаше да ги позабави. Да, всичко друго не съществуваше.

Малкото езеро, което бе толкова важно за дъскорезницата, се намираше между хълмовете над селото — бе разположено така, че дървеният материал можеше лесно да се качва дотук от залива или да се спуска горе от хълмовете по буйния поток. Преградният яз, който бе най-важната част от строежа, беше вече почти завършен — зад яза потокът приличаше на тясна вадичка. От завиреното езеро, където щяха да се събират дървесните трупи, само един канал водеше към дъскорезницата. Бяха помислили и за това, до дъскорезницата да могат да отиват конски каруци, които да разнасят набичения материал. Всичко това можеше да се види още на чертежите, но там все още липсваха много подробности. На Рурк се налагаше да дели времето си — хем да бъде на разположение на господаря на острова, който искаше все да е до него, хем да дава указания на надзирателите и майсторите, които го отрупваха с въпроси. Особено зает беше предобед, понякога хората от дъскорезницата идваха още на закуска.

Една сутрин — точно си бе отишъл последният майстор — Рурк остана сам в господарската къща, само прислужниците бродеха из стаите. Както обикновено Милън и Берта гледаха все да са наблизко, за да могат да му помагат; Джейсън бдеше долу на входа, да изпълни разпоредбите му, ако рече да излиза. Рурк имаше чувството, че само пречи на тези добри хора да си гледат всекидневната работа, това го

правеше раздражителен, да не говорим, че беше ядосан и поради това, че Шана бе излязла някъде със сър Гейлърд. Твърде горчив му се виждаше все още хапът да гледа как други мъже обграждат с внимание собствената му съпруга, докато още не му признават открито правата му на съпруг. Къщата го потискаше, той нахлузи кожения си елек и излезе навън.

Атила беше нещо неспокоен; жребецът не бе свикнал да стои дълго самичък; жадно захрупа захарчетата от ръката на Рурк. Откакто го плениха, Рурк не бе яздил, много му се искаше да постави на още една проверка оздравяването на крака си.

— Хайде да те видя, пощръклял козел такъв! — погали Рурк благородното животно. — Хайде да се позабавляваме, само ние двамата!...

Първоначално той държеше юздата стегната, искаше да разбере дали от язденето няма да го боли кракът. Но когато видя, че това не му пречи, отпусна юздата и пришпори коня по пътя към фабриката за захарна тръстика.

Късният предобед бе ветровит и топъл, но когато Рурк пресичаше гребена на хълма, заваля ситен дъжд. Преди да се спусне в долината, ризата му бе вече мокра там, където не я покриваше коженият елек. Ездата го освежи — жалко, че Шана не можеше да сподели с него това удоволствие.

Воденичните камъни не работеха — тепърва чакаха новата реколта. Бяха останали малко хора, всички сега работеха на дъскорезницата, тя трябваше да е готова, преди Трейхърн да отпътува в колониите. Рурк влезе през котелното помещение; поздрави весело мъжете, които палеха пробно котела за меласата. Работниците се ококориха.

— Охо, мистър Рурк! Отново на крака, а?

— Искам само да видя как е, наред ли е всичко?

Мъжете се разсмяха.

— И още как, мистър Рурк! Екстра работа свършихте, трябва да ви се признае! Сигурно майсторът по-добре ще ви каже. Точно опитва рома си!

Рурк отиде в дестилаторното и веднага усети усилената работа, която кипеше във фабриката. Пращенето на огъня под големите котли се смесваше с шума от капещите кранове и свистенето на парата в

тръбите — цял концерт от тайнствени звуци. Там, където слънчевите лъчи огряваха другия край на огромното помещение, тъмнееше сянката на някакъв мъж, навярно майсторът на дестилацията. Рурк му подхвърли някакъв въпрос, докато самият той се промъкваше между котлите, които проблясваха като златни под серпантините на медните тръбопроводи. Жегата беше непоносима, мократа риза и панталонът на Рурк вдигаха пара, от всичките му пори рухна пот. Пробивайки си път напред, Рурк помисли дали човекът, чиято сянка зърна, не се е жив сварил в този горещ въздух, или пък е оглушал. Заобиколи една подпорна греда, но се подхлъзна и едва успя да запази равновесие. Но внезапното натоварване на ранения му крак го накара да извика от болка — проклинайки, Рурк се облегна на гредата, за да отзвучи болката.

Остър метален звън разтърси помещението. Една дебела колкото човешка ръка тръба полетя към колоната, където стоеше Рурк, от нея бълваше свистяща пара и вряла меласа. Рурк отскочи назад, вдигна ръка да запази лицето си. Но кракът му бе твърде неподвижен за такива акробатични изпълнения, Рурк се стовари на пода, но все пак запази присъствие на духа и се претърколи при падането, за да не го удари струята от полудестилиран ром.

Котли, тръби, тавански греди — всичко изчезна в пара. Ако беше направил само една крачка още, Рурк щеше да попадне в центъра на този кипящ ад, без изглед за спасение.

Дочу викове: работниците бяха застанали на входа и се опитваха да видят през парата. Рурк извика в отговор, един от мъжете пропълзя към него.

— Добре ли сте, сър? — се опита човекът да надвика страхотното свистене.

Рурк кимна.

— Трябва да затворя онзи вентил отзад! — извика човекът и пропълзя нататък, преди Рурк да успее да му извика, че нататък е майсторът, който сигурно ще затвори вентила.

Най-после свистенето се превърна в църкане, а след това настъпи необичайна тишина.

— Велики боже! Какво е станало тук? — прогърмя глас откъм входа. Рурк видя за своя изненада, че майсторът на дестилаторното идва забързан към него.

— Пукна се тръба. Злополука...

— Не беше злополука, сър! — каза мъжът, който бе затворил вентила и сега се появи само като контур в облака. — Вижте само това нещо! — показва той един тежък чук. — С тоя чук някакъв проклет идиот е разбил една от муфите!

— Котлите ми! Ромът ми! Всичко отиде! — се вайкаше майсторът и кършеше ръце. — Ще трябва дни, за да сложим отново всичко в ред! Ако го хвана, ще му извия врата!...

— Оставете и за мен парченце от него, Тими! — каза Рурк, като се питаше чия ли сянка бе видял преди злополуката. — Ако не беше колоната, сега щях да бъда парче варено месо.

Майсторът погледна Рурк, като че ли го виждаше за първи път, изглеждаше слисан.

— Така е, сър! — потвърди работникът. — Някакъв негодник явно искаше да направи от нашия мистър Рурк задушено. Всеки път, преди да запали огъня сутрин, проверявам всяка тръба и всяка муфа. Тази сутрин също. Не може да се разхлаби от само себе си...

— Може злосторникът въобще да не е имал мене предвид, само е искал да навреди. И сега, както винаги, няма да избързваме. — Рурк направи с ръка знак, че не иска да слуша възражения. — Ако е било заради мен, сега поне съм предупреден и ще трябва да внимавам. — Рурк се обърна към майстора: — Дойдох, за да видя дали всичко е наред. Има ли някакви трудности?

— Не — изсумтя мъжът. — До преди минути нямаше.

— Надявам се тогава да не се случва пак. Ще си тръгвам. Бъдете уверен, че не ви завиждам за вашата работа. — Той хвърли един последен, пълен със загриженост поглед към капещите отвсякъде тръби и си отиде.

Навън Рурк вдъхна дълбоко чудесния свеж въздух и поразтри крака си, за да прогони болката, която отново го мъчеше. Погледът му шареше по предния двор, дали няма да открие нещо подозрително. Дъхът му замря. Малко по-далеч, до големия улей, в който постъпваше тръстиката, стояха двама мъже — единият висок и тънък, облечен целия в черно. Рурк позна Ралстон. А човекът, с когото говореше, бе един от работниците в дестилационното, едър мъжага, с масивни ръце. Като съгледа Рурк, Ралстон видимо трепна, сякаш по тънкото му тяло премина вълна, той веднага се завъртя на токовете си и закричи

нанякъде. Работникът гледаше след него в недоумение. Замислен, Рурк възседна жребеца и потегли към господарската къща.

Точно бе прибрал Атила в конюшната и бършеше потта по хълбоците му, Рурк чу — или по-скоро почувства — някакво движение зад гърба си. Вече нащрек, той се извърна светкавично. Беше само Мили, застанала пред вратата на обора.

В първия миг момичето като че понечи да избяга, но след това събра целия си кураж и приближи към него, въртеше бедра, сякаш танцуваше. Рурк, който все още не бе решил дали трябва да се чувства облекчен или разтревожен, продължи своята работа.

— Добрутро, мистър Рурк! — проговори момичето с някакъв особен глас, който по всяка вероятност трябваше да звучи примамващо, и се облегна на една греда, захапала стръкче сено. — Видях ви, като яздохте хубавия кон по пътя. И аз обичам много животни, не се различаваме много с вас, нали?

Рурк измърмори нещо несвързано и започна да разресва опашката на Атила.

— Какво сте намислили сега? — попита най-после той.

— Нещо много екстра! — изкиска се Мили нагло. — Оная коза Шана ще умре от ужас!

— На ваше място — започна Рурк, обиколи Атила и опря ръка на една греда, — бих избирал думите си малко по-внимателно!

Мили застана полуразкрячена, наведе се напред, готова за нападение, и посочи с пръст корема си.

— Ще имам дете значи! Да знаете!

Рурк набърчи чело. Работата ставаше сериозна. Преди Мили да поеме дъх, той вече знаеше какви ще бъдат следващите й думи.

— И вие — сега пръстът на Мили сочеше него — сте таткото!

Устните на Рурк се свиха зло, очите му станаха студени и опасни.

— Наистина ли мислите, Мили, че мога толкова лесно да бъда измамен?

— Не мисля — каза Мили и отново се облегна на гредата. — Ама имам един приятел, дето ще каже всичко, което поискам. А пък аз знам всичко за вас и госпожица Вирнат нос. А какъвто е мистър Трейхърн, няма да му е приятно да чуе, че многообичаната му щерчица се търкала в леглото с един роб. Ще си заслужава да платите някое и друго пени да си държа човката затворена, не е ли така? А пък аз и не

искам да се откажете да спите с нея. Само че ще е правилно тя да си плати за това. Така че ние двамата ще можем славно да си живеем, нали, съкровище?

Рурк я гледаше. Нямахше съмнение, тя не се шегуваше, вярваше във всяка своя дума. Лицето му се помрачи.

— Няма да се оставя да бъда изнудван! — Гласът му стана тих, почти съскаше: — И не мисля да се обявявам за баща на някакво моряшко копеле, само защото ви се е прищяло!

— Но аз се кълна, че вие сте бащата!

— Зная със сигурност, че никога не съм ви докосвал. Ако се закълнете, ще бъде лъжа и някой ден това ще излезе наяве!

— Ще направя така, че да се ожените за мене.

— Но аз няма да го направя!

— Сам Трейхърн ще има грижата за това.

— Не мога да се женя за вас! — изрева той. — Аз вече си имам жена!

Мили отвори уста и отстъпи назад, като че я бе ударил.

— Жена! — засмя се тя диво. — Вече си имате жена! Е, знаем, в Англия сигурно си имате жена. Сигурно и деца, мога да се хвана на бас. Госпожица Вирнат нос ще има да се чуди!... — Мили се заоглежда като безумна наоколо и избухна в креслив смях. — Той вече си има жена! — С викове и хълцане тя побягна, гонена от отчаяние.

Шана яздеше Джезабел. Вече отиваше към конюшната, когато кобилата се изплаши от нещо и се вдигна на задни крака. От портата изскочи Мили и се видя изведнъж под огромното тяло на коня, наблюдаваше с ужас копитата във въздуха... Издаде пронизителен писък, повярва, че е дошъл последният ѝ час. На косъм от нея Джезабел стъпи отново на земята, Шана се бе вкопчила здраво в седлото.

— Какво се въртиш пак тук, по дяволите! — извика Шана, побесняла по-скоро от преживяния ужас, отколкото от гняв.

— Ето я пак! — разписка се Мили. — Госпожица Вирнат нос Шана Трейхърн Бошан! Ама преди да ме прегазите, искам да ви кажа нещичко! Тоя там вътре — и тя посочи с ръка към конюшната —

съвсем няма нужда от вас! Съвсем не може да се ожени за вас! Има си той вече жена! Това е!

Шана напразно се опита да възрази на полудялото момиче.

— Мили! Не знаеш какво говориш! Мили!...

Ала Мили не можеше да бъде укротена. Тя разтвори широко ръце, отметна глава назад, като се смееше с все гърло:

— Само като научат хората! Всичките тия финички, чудесни хора, такива едни белички и чистички! Само като научат!...

Шана се плъзна от седлото надолу.

— Мили, не може да направиш това! Въобще не знаеш за какво става дума!...

Момичето танцуваше в кръг около нея, усърдно вдигаше прах с краката си, кобилата отново стана неспокойна.

— Престани, проклето хлапе! — извика Шана, като се опитваше да задържи коня.

— Ама че весела история! — се кривеше Мили. — Мис Шана... се хвана... в капана... В капана на един роб! А целият свят седнал да плаче, че пиратите можели да я изнасят! Ох, само като научат хората!

— Мили! — извика Шана заплашително.

— Я се погледнете, госпожа богатата вдовица Всичко мое! Дето едно пени не е спечелила с труд, дете няма какво да поиска, щото всичко си го има! А сега си достави и мъж! Виж, че не била по-добра от мене! С женен мъж ходи! Ха на бас, че скоро ще надуне корема!

Лицето на Шана стана тъмночервено при тия думи. Не можеше да понася нито миг повече тези оскърбления.

— И за кого, мислиш, е женен? — изкряка тя.

Не бе и изрекла докрай, когато разбра какво е направила. Ужасена, тя запуши устата си с ръка, като че искаше да върне думите си. Бе твърде късно. По лицето на Мили се изписа недоумение, досещане, докато най-после остана със зяпнала уста и ококорени очи.

— Вие?! — извика тя. — За вас?... О-о-ох! Не-е! Ох, не-е! — зави тя. Разплакана, тя хукна към селото.

Чак сега Шана свали ръка от устата си. Със свито сърце гледаше бягащото момиче, фигурката му ставаше все по-малка всред дърветата. В безпомощна ярост Шана затропа с крака. Как можа точно на тази жена да разкрие тайната, която бе пазила грижливо през всичките тези

месеци! Бе ѝ я подхвърлила като евтина монета! С безсилна ръка тя понечи да хване юздата на Джезабел, да отведе благородната кобила в обора. Но пред нея застана Рурк. Дори се усмихваше.

— Мадам! — каза той. — Боя се, че току-що ударихте най-голямата камбана в селото!

— Ах, Рурк! — хвърли се Шана в прегръдките му. — Тази глупачка ще иде направо при баща ми. Той така ще побеснее, че няма да може да се говори с него! Ще ви изпрати в Англия, ще ви обесят!...

— Успокойте се, любов моя! — Рурк силно я притисна към себе си и загали косата ѝ. — Няма смисъл да се предаваме отсега! Ако му каже, ще си признаем и ние. Баща ви е разумен човек. Поне ще ни даде възможност да кажем и ние нещичко.

Спокойствието и самоувереността на Рурк подействаха. Шана се почувства защитена в силните му ръце. И странно — изведнъж мисълта да признае брака си вече не ѝ се виждаше толкова безумна.

— Сега поне Мили няма да ви досажда повече със своите предложения — направи Шана опит да се пошегува.

Рурк сложи ръка над очите си и се взря в далечината.

— Какво стана с Гейлърд? Къде остана това чудесно момче? Нали тръгнахте с него на езда?

Шана се разсмя.

— Когато го видях последния път, имаше разногласия с коня си по кой път да тръгнат. Сигурно още се бори с него, да обърне обратно към къщи.

— Струва ми се, че напоследък той отнема много от скъпоценното ви време — я укори Рурк малко по-остро, отколкото всъщност искаше.

— Но, Рурк! — засмя се Шана лукаво. — Нима ще започнете сега сериозно да ревнувате от сър Гейлърд!

— Не мога да търпя глупашката му муцуна! — промърмори Рурк.

Шана поведе Джезабел към конюшнията. Като минаваше край него, той я плесна с длан по дупето и задържа ръката си там.

— Нахалник! — възкликна Шана и закачливо изкриви лице към него. — Кога най-после ще се научите да си прибирате лапите?

— Навярно никога! — я увери Рурк, като плъзна ръка по бедрата ѝ. След това обви ръка около врата ѝ и я притегли към себе си. — За

всеки един път, в който ми позволявате само да ви гледам, но не и да ви докосвам, ще си искам обезщетение, щом само останем сами, кълна ви се, мадам!

Ръката му прилепна към меката ѝ заоблена гръд, жадната му уста опари устните ѝ; целувката я замая като силно вино. Страстта я повлече като буйна река. Гласът на Рурк бе хриплив, когато промълви върху самите ѝ устни:

— Баща ви ще се прибере по-късно. Нека да идем в колибата.

Шана кимна безмълвна и унесена. Заля я някаква чудна топлина, тя се облегна на масивната гредка, дървото миришеше приятно. Рурк се занимаваше още с кобилата.

Когато затвори хващата тежката врата на конюшната зад себе си, Рурк хвана нежната ѝ ръка в своята...

Вече се свечеряваше, когато Шана се промъкна вкъщи и тихичко се качи по стълбите. По бузите ѝ още пламтеше розовият отблясък на изживяната страст, мъжката миризма на Рурк бе проникнала в порите ѝ, очите ѝ блестяха като дълбоки езера, косата, набързо прибрана на кок, все още се пилееше около лицето ѝ.

Хергъс, която бе приготвила банята и очакваше Шана нетърпеливо, само охна уплашено при вида на господарката си.

— Пак ли сте била при него! — изплака камериерката. — Посред бял ден! Срамно е това, дето го правите! Да блудствате под носа на татко си! Нямате ли вече срам?...

Шана вирна брадичка. Не, тя нямаше чувството, че върши нещо нередно. Самата тя се чудеше защо няма и най-малкото угризение. Как стана така, че всичко, каквото правеше в ръцете на Рурк, ѝ се струваше добро? Любов ли беше? Ясно бе, той я обича. Бе ѝ го казал. Но тя?! Обичаше ли го и тя? По какво можеш да познаеш любовта, когато я срещнеш? След като бе готова да се отдаде цяла на Рурк, не беше ли това любов? Или страст?... О, да, и това също. Но не само! Особено сега, застанала пред изпитателните погледи на Хергъс, Шана съвсем не намираще отговор.

— Не — прошепна тя толкова тихичко, че камериерката едва го долови. — Не се срамувам. Той ме обича, а аз...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Пъстрите пантофки на краката на Шана проблясваха като цветни стрелички по широката вита стълба на господарската къща, като че не докосваха стъпалата. Толкова бързо тичаше. Шана отново бе заприличала на малко момиченце, задъхано, розово, възбудено, на което са позволили да не си легне рано. Не се интересуваше, че под разтворения ѝ пеньоар можеха да се видят глезените ѝ.

Хергъс точно се мъчеше да укроти буйните ѝ коси с помощта на пъстри панделки, когато Шана скочи — бе погледнала часовника. А ако имаше нещо в този свят, което можеше да вбеси баща ѝ, това бе да го оставят да чака на масата.

Джейсън както винаги бе на своя пост на входа на къщата — едър, наперен. Той се усмихна на Шана и се поклони:

— Днес изглеждате страшно добре, мадам!

Шана весело кимна:

— Благодаря, Джейсън!

От салона се разнесе гръмкият глас на Орлан Трейхърн:

— Берта! Вижте най-послед какво прави това момиче!

Шана се поспря. В гласа на баща ѝ все още звучеше добро разположение. На вратата тя пое дълбоко въздух, чувстваше се като Данаил пред рова с лъвовете.

Ала бързо съобрази, че ако Мили бе успяла вече да я подреди пред баща ѝ, отдавна цялата къща да се тресеше от гневните му изблици. Шана измайстори на лицето си най-възвишената си усмивка и влезе в трапезарията. Застана вежливо, докато господата станаха от местата си да я посрещнат. Питни стоеше с чаша в ръка до Орлан Трейхърн.

— Моля, не ставайте, господа! — каза Шана любезно и огледа стаята.

Рурк се бе издокарал в дреха в царско синьо. До неговата гъвкава и пълна със сила грациозност кокалестата фигура на сър Гейлърд извикваше представа за небрежно сглобен жираф — двамата бяха

скочили към Шана. Ралстон се задоволи да отбележи идването на Шана с кратко кимване.

— Съжалявам, че закъснях, татко! — промълви сладко Шана. — Просто не разбрах как е станало толкова късно!

Трейхърн прие извинението с движение на ръката. Лъчезарното момиче Шана напълваше с радост сърцето му.

— Уверен съм, че господата са на мнение, че си е струвало чакането. Говорех за предстоящото ни пътуване в колониите.

— Там като в Англия ли е? — Шана зададе въпроса си към Рурк. — Струва ми се, че сигурно е студено...

— Студено? Естествено, мадам! — Рурк се усмихваше, хубостта на Шана припалваше топъл блясък в очите му. — Макар и положително да не е толкова студено, колкото в Англия.

— Ще помоля да ме извините! — намеси се сър Гейлърд. Той взе щипка енфие и го смръкна от гърба на ръката си, след което с изискан жест опря до ноздрите си кърпичка с избродиран монограм. Синьосивите му очи се насълзиха от енфието. — Това е безкрайно дива страна, съвсем непрепоръчителна за една дама! Няколко примитивни форта всред сивата пустош. Нищо, освен прерия, докъдето поглед стига. Ще бъдем изложени непрекъснато на опасности, по мое мнение!...

Рурк вдигна веждите си в израз на съмнение.

— Говорите толкова авторитетно, сър. Били ли сте вече там?

Сър Гейлърд измери роба с леден, унищожителен поглед.

— Правилно ли чух, че казахте нещо? — Изглеждаше безкрайно удивен, като че беше абсолютно невероятно някакъв долен роб да се обърне към него.

Рурк засили подигравката си с престорена загриженост:

— Колко глупаво! Просто не зная наистина какво ме прихвана!...

Гейлърд, който не долови иронията в тези думи, вирна глава:

— За в бъдеще бъдете по-внимателен! Сякаш че не е достатъчно, дето трябва да седя на една маса с роб. А отгоре на това той се осмелява да прекъсва думите на един джентълмен! Запомнете едно, драги, прозирам лукавството, изписано на лицето ви! За мене вие не сте невинен за ограбването на съкровището на Трейхърн. Ако бях на мястото на нашия домакин, бих ви държал под око. Много е вероятно дори да се готвите за една по-благородна кражба... — Рурк забеляза

косия поглед, който Гейлърд хвърли към Шана. — Един мошеник няма да се спре пред нищо, за да се добере до чуждото съкровище...

Мускулите на Рурк се напрегнаха, погледът му стана твърд. Ралстон забеляза мрачното му изражение и реши, че не бива да изпуска тази възможност да предизвика неприятеля си. Зла усмивка опъна тънките му устни, той ехидно се намеси в разговора.

— Ужасно неподобаващо! — отбеляза той, като изгледа надменно Рурк, а след това се обърна към сър Гейлърд. — Роб да изразява съмнение в знанията на един достопочтен благородник!...

Гейлърд веднага се впрегна още повече, като осъзна колко много истина има в неподправеното възмущение на Ралстон, и се напери. С леко намръщване на челото Шана привлече вниманието на баща си към Ралстон. Трейхърн веднага кимна.

— Мистър Ралстон! — провикна се той през салона. — Само една дума!

Ралстон неохотно се подчини. Точно бе започнал любимата си игра... Когато върлинезият се приближи, Трейхърн остави чашата си на масата и на лицето му се изписа неодобрение. Господарят на острова заговори тихо, така че само Питни можеше да го чуе.

— Мистър Рурк е гост на моя дом, а аз държа в къщата ми да има мир и разбирателство! Очаквам от вас като човек, комуто аз давам хляба, да се държите с гостите ми както подобава!

— Сър! Вие ме укорявате пред чужди хора?

Ралстон стана червен като божур от скрито възмущение. В усмивката на Трейхърн нямаше любезност.

— Само ви напомням какво е мястото, което заемате. Мистър Рурк вече доказва какво струва. Не поставяйте под съмнение какво струвате вие!

Ралстон потисна гневния си отговор. Твърде много бе свикнал с богато обзаведеното си жилище, което държеше в селото, а знаеше много добре докъде се простираше мощта и богатството на Трейхърн. Винаги бе смятал, че един толкова голям търговец няма и да забележи липсата на някакви си стотина-двеста лири тук или там, ето как през годините на своята служба при Трейхърн той бе сложил настрана прилична сумичка. Обаче сметководните му книги не биха издържали една по-прецизна проверка...

Междувременно Шана с лекотата и такта на опитен дипломат се бе намесила в схватката между Рурк и сър Гейлърд. Тя застана пред тях, подари на Рурк лъчезарна усмивка и се зае с аристократа.

— Уважаеми господине! — поде тя и гласът ѝ напомни на англичанина благородния вкус на най-чист мед. — Колко ли ви е тежко, че живеете така далеч от Лондон и няма наблизко равен вам човек, който да одухотвори с изискани мисли разговора!... Сигурно е страшно болезнено за вас да слушате единствено прости приказки за обикновени неща, които на нас ни се струват значими, тук, на края на цивилизацията! Но трябва да имате предвид, че всички ние, дори баща ми, а и моята нищожна личност, сме си от ниско потекло. Така че имайте милост в преценките си... Или... — Шана се засмя, като че сама смяташе такава мисъл невероятна. — Или искате да лишите баща ми и дори мене от своето благородно присъствие? Надявам се, не мислите за това сериозно!

Сър Гейлърд също сметна, че не може да мисли такова нещо сериозно.

— За бога! В никакъв случай! В края на краищата, господин баща ви е управителят тук, а вие самата, като негова дъщеря, сте свръх... — той изпъшка — свръхпривлекателна!

— Е, добре! — Шана го потупа с ветрилото си по ръката и се наведе към него, като че ли искаше да му каже нещо поверително. — Мога да ви кажа, че доколкото зная, мистър Рурк е бил отвлечен насила от острова! Така че ви моля да разберете защо трябва да се отнасям към него с известна почтителност. — Шана хвърли кос поглед към Рурк и се засмя лукаво.

Аристократът можа само да промърмори нещо като съгласие, въпреки че не бе успял да проследи точно мисълта на Шана.

— Колко сте любезен, сър! — Шана грациозно направи лек реверанс и подаде ръка на Рурк. — Е, можем да вървим на масата! — През рамо тя погледна за баща си. — Не усещате ли вече глад, татко?

— И още как!

Трейхърн се усмихна под нос. Току-що бе присъствал на най-рафинирания типично женски начин да се въртят мъжете. Той дори изпитваше състрадание към тия тъпащи, които бяха станали жертва на дъщеря му. Трейхърн с гордост проследи как тя — истинска принцеса от глава до пети — вървеше до собствения му роб. Каква чудесна

двойка бяха! Какви великолепни деца би родила Шана, ако те двамата...

„Ух! Глупости! — Трейхърн разтърси глава да прогони тези мисли. — Наистина прекалявам! Тя никога няма да вземе един роб за съпруг.“

Рурк и Шана — поставила длан на ръката му — вървяха начело на компанията, която се отправи към трапезарията. Милън плесна с ръце, за да внасят вечерята.

— Седнете до мен, мистър Рурк! — заповяда Шана и посочи стола до себе си, като седна на своето място на долния край на масата.

Ралстон остави на сър Гейлърд мястото от другата страна до Шана, срещу роба, а самият той седна срещу Питни, до Трейхърн. Така, ако се получи някаква каша, той би могъл да се погрижи майсторски да я подлюти.

В началото разговорът вървеше сковано и вяло. Гейлърд само зяпаше Шана и щом се разкриеше възможност, потопяваше поглед в корсажа ѝ, който бе стегнат силно и поднасяше още по-щедро великолепието на гърдите ѝ. Рурк трябваше да полага усилия — без това ядосан от жадното кокорене на англичанина — за да се владее. Само Ралстон бе прекалено разговорлив.

— Направи ми впечатление, сър — обърна се той към Трейхърн, — че „Гуд хаунд“ чака за ремонт в нашия пристан. Възнамерявате ли, сър, да използвате шхуната за пътуването до колониите, или ще я използвате за търговия с островите?

Трейхърн остави залъка си и посочи Рурк:

— Него питайте. Той е собственикът.

Ралстон и Гейлърд отправиха пълни с негодувание погледи към Рурк, който хладно обясни:

— Джентълмени! Според английския закон е разрешено на роби да придобиват имущество. Спечелих шхуната в честен бой, това може да потвърди мадам Бошан!

— Но това е чудовищно! — възкликна сър Гейлърд. Струваше му се противоестественно някакъв роб да притежава кораб, докато той, джентълмен с благороднически титли, трябваше още да търси пари за построяването на една корабостроителница.

— Както и да е — настоя Рурк ухилен, — но шхуната ми принадлежи и ще остане моя собственост, освен ако не реша да платя с

нея, за да си върна свободата. Все пак смятам, че ще ми трябва повече време да спечеля цял кораб, отколкото да изплатя дълга си. „Щорм“^[1] ще бъде на разположение за пътуването на господаря на острова към колониите, като отплата за извършения ремонт. По наше мнение това е една честна сделка...

— „Щорм“ ще се казва, така ли? — осведоми се високомерно Ралстон.

— Да, прекръстих я. Напоследък нещо обикнах бурите и ветровете, изглежда ми носят само добри неща. Мисля, че това име е много подходящо.

— Моята дъщеря би изпитала по-скоро ужас! — отбеляза Трейхърн разсеяно, но не му убягна, че Шана силно почервения от думите на Рурк. — Няма причина да се бои, но си е такава от дете.

— Може би с времето ще го надрасна — отвърна Шана тихо, но не събра смелост да срещне очите на съпруга си. — Всъщност нали една буря ни даде възможност да избягаме от пиратите...

Трейхърн бе погълнат от яденето на омара и само промърмори:

— Има време. Някой ден самата вие ще имате деца. Няма да е разумно да наследят от вас такива страхове.

— Не, татко — потвърди Шана.

— А пиратските съкровища, които бяха на шхуната? — запита Ралстон. — Да не би и те да принадлежат на мистър Рурк?

— Негови бяха — обясни Трейхърн, — но той подари всичко, което не бе моя собственост, на мистър Гетлие и мис Дора като компенсация за дългогодишното им робство при пиратите.

Ралстон изненадано вдигна вежди.

— Изключително великодушно, ако помисли човек, че той би могъл да си откупи свободата с тези пари.

Рурк се направи, че не чу ехидния тон.

— По право се падат на тях. Мисля, че това е честно възнаграждение за службата им при пиратите.

Гейлърд мълчеше. Не можеше да разбере хората, които правеха подаръци, още повече, когато ставаше дума за цяло състояние. Ралстон обаче смяташе, че му е ясна причината за тази щедрост. С тази си глупост робът явно искаше да се докара пред дамата. Той реши веднага да смени темата и бързо да лансира в играта своя кандидат-жених.

— Мадам — обърна се Ралстон към Шана, — известно ли ви е всъщност, че бащата на сър Гейлърд е лорд и върховен съдия? — Той хвърли поглед към Трейхърн, за да се увери, че и той ще чуе неговото съобщение, но се ядоса, като видя, че господарят на острова невъзмутимо продължаваше да чопли любимото си ядене.

— Действително? — Шана извърна любопитни очи към мъжа отляво. — Лорд Билингсхъм? Като бях в Лондон, не чух това име. Отдавна ли е съдия?

Гейлърд попи устните си със салфетката, преди да погледне Шана с най-сериозно изражение.

— Не бих могъл да се сетя каква ли би могла да бъде причината, мадам, която да накара дама с вашето положение да се срещне с баща ми... Той изпълнява тежката, но благородна обязаност да раздава правосъдие над измета на обществото. Той съди убийци, крадци, разбойници, всякакви злосторници. И напразно бихме търсили там, където си дава среща тази паплач, такова нежно цвете като вас. Изпратил е мнозина вече по заслужения път към бесилката в Трайбърн. Но от съображения за сигурност той предпочита мошениците да го знаят под името лорд Хари.

Ралстон внимателно наблюдаваше Рурк, но той продължаваше да яде невъзмутимо. Питни също бе изцяло погълнат от своята вечеря. Шана не вдигаше поглед. Тя много добре си спомняше как надзирателят Хикс бе споменал за лорд Хари, спомняше си смъртната присъда на Рурк и нейното изпълнение. Но все пак много ѝ се щеше да разбере каква роля бе играл Ралстон.

Човек би трябвало да познава Рурк добре — толкова добре, колкото го познаваше Шана — за да долови внезапното му съсредоточаване в поднесената храна и постепенното втвърдяване на погледа му. Ноздрите на Рурк леко трепваха при всяко споменаване на омразното име. Но иначе той добре си играеше ролята на роб, без да събуди и най-малко подозрение.

Шана обаче реши да поразпита сър Гейлърд, като преди това го зашемети с една свръх любезна усмивка.

— Лорд Хари? — издигна тя нежно гласец. — Имам чувството, че чух веднъж това име. Но не мога въобще да си припомня...

Питни подхвърли намусено:

— Чувал съм го. Наричат го „Хари палача“. Сигурно, защото е изпонакачил сума хора на бесилото в Трайбърн.

Гейлърд се направи на обиден:

— Злостна клевета!

Но Шана си пазеше още един въпрос:

— Често се питам как ли се чувства човек, който е изпратил някого на бесилката. Сигурна съм, че господин баща ви, сър Гейлърд, осъжда само хора, които го заслужават, но се питам понякога какъв ли страшен товар тежи на душата му! Вие отбирате ли от тези неща, сър Гейлърд? Навярно господин баща ви понякога ви разказва за това...

— Службата на моя баща е извън моите интереси, мадам. Никога не съм мислил за това.

— Ах! — И Шана разцъфна в усмивка на облекчение. — Колко жалко!

След като вдигнаха масата, компанията се оттегли отново в салона и Шана трябваше да търпи непосредствената близост на сър Гейлърд, който се намести до нея на дивана. Над крайчеца на ветрилото си тя наблюдаваше Рурк. Той точно палеше лулата си до вратата на верандата и с едва доловимо кимване посочи към градината. Скрила лице зад ветрилото, Шана се изправи и плахо каза:

— Стана задушно, татко. С ваше разрешение бих искала да изляза малко на верандата.

Трейхърн кимна, а Рурк се притече моментално.

— Мадам — усмихна се той на Шана. — След нападението на пиратите една дама не може да се чувства в безопасност без придружител. Затова ми позволете...

— Този път имате право! — пресече го сър Гейлърд и за ужас на Шана хвана ръката ѝ. — Нали ще разрешите, мадам?

Сега Рурк бе този, който остана настрани, докато благородникът прекрачи прага до Шана и се ухили, триумфиращ, на роба.

Преди Рурк да успее да сложи ръка на бравата, усети, че някой лекичко го бутна настрана.

— Бъди спокоен, синко! — прошепна Питни. — Ако стане нужда, насреща съм!

Господарят на острова, който бе застанал с чаша ром в ръка пред бюфета, извади от джоба часовника си, погледна го и се обърна към Питни:

— Пет минути?

Питни също извади часовника си.

— По-малко, смятам. Благородникът е прекалено усърден.

— Значи басът остава?

— Остава — потвърди Питни и като прибра часовника си, погледна Рурк.

— Не сте виждали още Шана във върхова форма. Това е истинско преживяване. Ако непременно трябва да се безпокоим за някого, би трябвало да бъде по-скоро за сър Гейлърд.

В салона настъпи мълчание. Само върху лицата на Рурк и Ралстон бе изписано въннение, макар и по различни причини. Рурк се чувстваше неловко и не знаеше какво да прави. Ралстон се хилеше доволен. Изведнъж от верандата се дочу гневен възглас, не много силно. Рурк скочи, а Ралстон остави чашата си, притеснен. Само миг по-късно се разнесе звънка плесница, последва проклятие, изречено от сър Гейлърд, което се проточи в стенание — беше пак гласът на англичанина.

Питни погледна часовника си.

— Печеля една бира! — заяви той на Трейхърн.

Всички хукнаха към вратата, но тя сама се разтвори и Шана се появи. С едната си ръка придържаше разкъсания си корсаж, а другата размахваше като от болка. Лицето ѝ пламтеше като жарава под разрошената коса.

Трейхърн сложи ръка на рамото на дъщеря си, за да я успокои.

— Наред ли е всичко, детето ми?

— Да, татко — отвърна тя, сияеща. — По-добре, отколкото предполагате. Само дето, боя се, нашият високоблагороден гост сега украсява с благородното си тяло храсталаците.

Рурк метна на раменете на съпругата си своя жакет.

— Желаете ли милейди да поискам удовлетворение?

— Ох, не, разбира се, мой пиратски капитане! — промълви тя тихо. — Той си получи наградата, клетият. Погледнете само!

Питни и Трейхърн точно отворяха летящата врата. Трейхърн сякаш се задави от нещо — в слабата светлина се видя как навън сър Гейлърд се бореше да прехвърли кокалестото си тяло през перилата, по цялата му дреха бяха полепнали в причудливи петна листа и клечки. Най-после той успя да сложи несигурен крак на верандата и като не

предполагаше, че отвътре го наблюдават, започна да пощи полепналите боклуци от дрехата си. Не бе успял много в това си начинание, когато вдигна очи и видя тримата развеселени мъже. Само четвъртият от присъстващите го гледаше ужасено.

Сър Гейлърд се показва на висотата на положението. Вирна брадичка, огледа се високомерно и мина с най-възвишена походка покрай зрителите, без да удостои Шана с поглед. Въпреки всичко достойнството в позата му малко понакуцваше — едната му обувка бе останала някъде в градината.

Шана, потънала в твърде голямата мъжка дреха, се опита да направи лек дворцов реверанс.

— Лека нощ, господа! — пожела тя и тръгна, като все още размахваше болната си ръка.

Трейхърн погледна празната си чаша и изпъшка почти трагично. След това отиде да налее две чаши бира. Подаде едната на Питни. Ралстон сам си наля едно малко бренди, което гаврътна наведнъж, поздрави кратко и си тръгна. Трейхърн сипа трета чаша и я подаде на Рурк.

— Е, господа! — захили се Трейхърн, след като отпи голяма глътка. — Чудя се кой ще ме забавлява, когато малката напусне дома ми. Но сега трябва да ви оставя. Изглежда, вече съм твърде стар и уморен за такива шеги.

Той напусна салона. Но и от преддверието смехът му още се чуваше.

Питни напълни чашите отново и кимна към отворената врата на верандата.

— Какво ще кажете за малко чист въздух, мистър Рурк?

Разхождаха се бавно, радваха се на пълнолунието. Рурк предложи от своя тютюн. Питни измъкна опушена глинена лула и чак след като издуха първия облак дим, кимна за благодарност.

— Свикнах с него, като бях на корабите на Орлан — промълви той след известно време. — Тука е трудно да се отгледа добър тютюн. Но вашият си го бива. Много добър е даже.

Вървяха така мълчаливо, развели след себе си благоуханни облаци дим. Почти бяха стигнали обратно до летящите врати към салона, когато Питни поспря, за да изтърси лулата си.

— Жалко! — каза исполинът. Рурк го погледна недоумяващо. — Жалко, че вашият брат капитан Бошан не плава с нас.

— Моят брат? — повтори Рурк. Не му хрумна в момента нищо друго, пък и каквото друго да кажеше, щеше да бъде лъжа.

— Да, да, сър! — Питни посочи с лула към гърдите на Рурк. — А понякога просто не мога да се освободя от чувството, че случаят Рурк Бошан е малко по-особен, отколкото иска да признае Джон Рурк.

Беше късна нощ. Луната висеше на хоризонта като червено кълбо. Селските улици бяха тъмни. За кой ли път вече Мили минаваше край мястото на срещата, но наоколо не се виждаше човешка душа. Тя се спираше неспокойно, оглеждаше нагоре и надолу настланата с камъни улица. Побиваха я тръпки. Мили мръзнеше. Но все ѝ се струваше, че някой я наблюдава. Взираше се във всички ъгълчета и потайни сенки, но не можеше да открие никого. Внезапно уплашено извика: някаква източена фигура се отдели от мрака и се отправи към нея. Мили закри устата си с две ръце, гледаше като вцепенена... Но накрая облекчено въздъхна.

— Ох, това сте бил вие, господине! — захихика тя. — Хубаво ми изкарахте акъла. Честно! А и много закъсняхте...

Мъжът сви рамене и не се извини. Широка черна наметка обгръщаше тялото му, яката стигаше чак до тривърхата шапка, която бе нахлупил ниско над очите си. Ботушите за езда бяха от мека черна кожа, както и ръкавиците, държеше нагайка, сякаш сега слизаше от коня си.

— Вижте сега, господине — започна Мили припряно. — Имам важна новина за вас. Трябва веднага да се разберем! Този мистър Рурк изобщо никакъв не ми е, всичко е съвсем различно от това, дето го казвате. Той си имал отдавна жена! И хич не можете да се сетите коя е! Самата Шана Бошан! Тя вече не е вдовица. Тя е госпожа Джон Рурк! Има да се чудите, а? И което е най-смешното, тя самичка ми го каза!

Най-после Мили млъкна за малко, най-вече самата тя се наслаждаваше на разказа си.

— Е, та искам да кажа, че и тя не е по стока от мене! Щом ходи да спи с един роб! Няма никакъв вкус! Ама досега добре запази тайната си... — За момент Мили започна да гризе ноктите си, но скоро

очите ѝ радостно светнаха: — Басирам се, че баща ѝ нищо не знае! Ако ще го заболи, като му кажа. А и на майка ми... Все ми сочеше Шана — виж каква е фина, трябва да си като нея... Ами мене ако ме питате, аз отдавна съм нещо къде-къде по-добро...

Черният човек я обгърна с ръка и я поведе по пустата улица. Мили тръпнеше блажено от това необичайно доказателство за любов, не разбра усмивката му. Притискаше се към него, пхна ръка под наметката му.

— Зная едно тихичко местенце долу на плажа — говореше бързо Мили. — Скритичко. Какъв е само мъх, като възглавница за задника ми...

Колкото по-надолу потъваха в безлюдната улица, толкова повече заглъхваше веселият ѝ смях.

Рурк и Шана се събудиха с първия проблясък на зората; целунаха се още веднъж на раздяла и Рурк се запъти крадешком към стаята си. Изми се, обръсна се и зачака да долови първите утринни шумове в къщата.

Той пръв се появи на закуска. Наля си кафе. В необичайно хладната утрин вдигащата пара течност му се видя още по-приятна. Милън точно поднесе различни меса и чудесните малки пшеничени сладкиши, когато в трапезарията влязоха засмени Трейхърн и дъщеря му. За Трейхърн все още бе загадка, как така момичето му се бе променило толкова през последните седмици. Розовите ѝ страни блестяха, беше в чудесно настроение, а след преживелиците на пиратския остров сякаш бе изгубила своята скованост. На устните ѝ вече не изникваха толкова често хапливи забележки, бе се превърнала в грациозна, сърдечна жена, само красотата ѝ беше по-впечатляваща от сладката ѝ прелест. Трейхърн мълчаливо ѝ се наслаждаваше и не се опитваше да гадае причините за тази щастлива промяна. А онова, което правеше щастieto му още по-пълно тази сутрин, бе разнасящото се ухание на палачинки с много масло... Той бързо се настани на масата и остави на мистър Рурк да подаде стола на дъщеря му, това вече бе станало нещо обичайно.

Пред голямата къща се разнесе тропот на копита, след малко се появи Питни, той с наслада потри ръце и вдъхна всичките тези

аромати на закуската. Питни подаде на Милън шапката си и пое с благодарност пълната чиния. Скоро край масата настъпи оживление. Денят бе чудесен, целият свят като че ли бе в отлично настроение. Но всичко това не трая дълго. Милън точно наля още кафе на Рурк, когато пред къщата се разнесоха викове, някой заудря с юмрук по външната врата. Джейсън отвори. Беше човек от селото, влезе направо в салона, бос и парцалив. Човекът застана пред господаря на острова, въртеше шапката в мазолестите си ръце и не знаеше как да започне.

— Мистър... ох... Ваша Светлост... сър...

— Е, мистър Хенкс — подкани Трейхърн, изгубил търпение, — казвайте какво има!

Робърт почервения и погледна смутено към Шана.

— Ами... — започна най-сетне той, — излязох рано тая сутрин с лодката за риба, за мисис Хоукинс, нали я знаете. Всеки път ми дава по шест пенса. Та влизам с лодката да закрепя мрежите, и въдиците де, и гледам нещо лъщи шарено... В храсталака, искам да кажа. Горе на високото. На плажа значи. Отливът още не бе започнал, та изкарах лодката на пясъка и право горе, да го видя това, дето се шаренее... — Селянинът смачка от вълнение шапката в тежките си ръце и едва не се задави от думите си. — Мис Мили, сър! Беше мис Мили. Лежеше си там... Мъртва, сър. Пребита... В една локва, сър! Мили, ви казвам... Лежеше си там...

В салона всички замряха. Той продължаваше да се бори с думите.

— Някой ще трябва, такова, да каже на госпожа Хоукинс, сър. Аз не зная как да го издумам. Нали, щото ѝ е единствено дете. Трябва да ѝ го каже някой, ама да го направи така, че да не ѝ е толкова болно, сър. Ще можете ли вие, сър?...

— Милън! — ревна Трейхърн и прислужникът едва не изпусна от страх чинията. — Медък веднага да впряга и да докара каретата! — Той бутна назад стола си и всички скочиха от масата заедно с него. — Ти тръгваш с нас, Хенкс, ще покажеш мястото.

Някъде съвсем дълбоко в главата на Шана проблесна мисълта, че сега вече тайната ѝ отново е запазена, но като че ли то вече нямаше голямо значение. С каква готовност би изповядала всичко на баща си, само да не се бе случило това с Мили! Никога не бе изпитвала ненавист към момичето, наистина беше досадно и нахално, а пък и

глупаво — но това не можеше да бъде причина да ѝ желае злото. Изведнъж всичките ѝ собствени грижи се видяха на Шана незначителни.

Рурк, който придружи Шана навън, бе не по-малко объркан. Вчера атентатът с него, днес убийството на Мили... Имаше ли нещо общо между тях? Някаква грозна черна сянка надвисна над чудесните дни, на които се наслаждаваше, откакто Шана бе разрушила всички бариери между тях двамата.

— Шана, детето ми! — Гласът на Трейхърн накара всички да забавят крачките си. — Най-добре ще е вие да останете вкъщи!

Шана поклати глава със спокойна решителност.

— Щом някой трябва да каже на мисис Хоукинс, най-добре ще е до нея да има жена. Ще дойда.

Бащата и съпругът погледнаха Шана — и единият, и другият с гореща благодарност за нейната мъдрост и разбиране. Трейхърн кимна. Всички се качиха безмълвно в откритата карета.

Мили лежеше в една падина по лице. По време на прилива водата сигурно е образувала тук голяма локва, но слънцето бе изсушило пясъка и сега изглеждаше така, сякаш Мили е заспала на плажа. Но като приближиха, видяха страшна картина. Дрехите ѝ бяха разкъсани — по тялото бяха останали само парцали. Тънки червени ивици бяха нашарили младото тяло. Някой я бе пребил до смърт с камшик или тънка пръчка. Ужасните синьо-червени подутини по ръцете и горната част на тялото явно бяха следи от някакъв жесток юмрук или дебела тояга. На лицето ѝ зееше дълбока рана, която се губеше в тъмните коси на момичето. Едната ѝ ръка все още бе вкопчена в тревата, Мили се бе опитвала да се задържи, преди да настъпи отливът. Другата ѝ ръка бе разперена и под нея бе написана някаква буква, нещо като „Р“, не много четливо, правата линия се губеше в криволици в пясъка, там, където пръстите бяха замрели в предсмъртна конвулсия.

Рурк гледаше мъртвата и в главата му изплува образът на едно друго момиче, което бе свършило почти по същия начин. Как бе възможно да се случи това в две толкова отдалечени точки на земята, разделяни от цял океан? Как бе възможно?

Трейхърн се наведе над момичето и дълго разглежда знаците в пясъка.

— Това е буквата „Р“ — обяви той най-сетне, изправи се и погледна остро селянина. — Не може да е „Рурк“, защото за всички тук, за Питни също, мога да сложа ръката си в огъня, ако потрябва.

Гърлото на Рурк бе сухо като пясък. Пребитото до смърт тяло наистина представляваше ужасна гледка. Той едва успя да промълви едно „Благодаря, сър!“.

— Не може да означава и „Ралстон“ — продължи мисълта си господарят на острова, — не мога да си го представя с толкова малко момиче. Ралстон предпочита по-закръглени, по-зрели жени, а и по-солидни, по-дискретни. Като Англия, все така казва.

Рурк погледна към хълма над плажа. На един храст имаше изпотрошени клони, малко по-нагоре се бе закачил малък бял парцал, който трепкаше като знамение.

— Вижте това! — посочи той нагоре. — Оттам трябва да се е търколила.

Рурк отиде до един овраг и се изкатери нагоре, следван от Трейхърн и Питни. Мистър Хенкс остана на плажа, повъртя се и се завтече към лодката си: не искаше да има повече работа с този ужас.

Тримата откриха една засенчена, скрита всред храстите полянка. Плътен килим от мъх покриваше земята — разигралата се трагедия бе изписана върху него. Бяха изтръгнати и разпръснати цели туфи мъх — следи от отчаяна борба на живот и смърт. Навсякъде имаше парчета от дрехите на Мили, дълбоки следи от ботуши показваха къде Мили е била носена или влачена надолу по склона.

Сега вече дори гласът на Питни трепереше:

— Тоя кучи син е мислел, че е мъртва и я е хвърлил в морето. Отливът за малко не я е отнесъл. Щеше да изчезне без следа. Горкото момиче! Да не повярваш колко много злина може да причини един лош човек!

Сивите му очи уловиха погледа на Рурк, гледаха се известно време, без да мигнат. Когато Питни заговори отново, гласът му звучеше вече твърдо и убедено.

— Аз не познавам човек, който да е способен на такова нещо!

— И аз — изсумтя Трейхърн. — Животно! Просто животно!

— Сър — поде Рурк колебливо и Трейхърн го погледна въпросително. — Сър, трябва да ви доверя нещо. Много държа да го научите от мен самия, и то сега. — Той едва издържа на погледа, с който го измери господарят на острова. — Мили твърдеше, че очаква дете от мене и че трябва да я взема за жена...

— А вие?... Бяхте ли вие... бащата?

— Не! Разбира се, че не! Не съм докосвал никога момичето!

Трейхърн замълча. След това кимна.

— Вярвам ви, мистър Рурк. — След това тежко въздъхна. — Трябва да отнесем момичето у дома му. Елиът скоро ще пристигне с каруцата.

Мъжете се настаниха в ландото на Трейхърн и потеглиха за къщата на Хоукинс. Там Питни набързо се извини и се запъти към кръчмата. Погрижиха се една приятелка на семейството най-напред да подреди тялото на Мили, преди да го занесат на майката. Трейхърн и Рурк поспряха пред бедната рибарска хижа, за да се подготвят за предстоящата среща. Дворът пред къщичката бе пуст. Под един навес грухтяха няколко хърбави свине, кокошки чоплеха по пътеката. Вътре бе чисто и подредено. Всичко бе много скромно, единственото украшение бе дървеното разпятие с резба, окачено на стената. Мистър Хоукинс лежеше на един изтърбушен диван и дори не ги погледна.

— Старата е отзад — промърмори той само и сръбна ром от бутилката, вперил очи някъде далече.

Зад къщата имаше разкривен навес, може би пазеше сянка от слънцето, но не можеше да защити от дъжда. До висока маса под навеса стоеше мисис Хоукинс и чистеше с голям нож риба — хвърляше вътрешностите в едно ведро. Не обръщаше внимание на нищо. Шана приседна на едно ниско столче до жената, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Добър ви ден, господа! — каза госпожа Хоукинс, без да вдигне очи. — Сядайте, където намерите. Аз трябва да си гледам работата... — Гласът ѝ бе уморен.

Рурк и Трейхърн останаха прави, погледнаха се смутени, не знаеха какво да кажат. Старата жена продължаваше да работи, като бършеше от време на време очите си с ръка и пропъшкваше.

— Това дете никога не е имало късмет в този живот — каза тя изведнъж. Стоеше с опрени на масата ръце, с наведена глава. Гласът ѝ

едва се долавяше. — Ще се моля дано намери някой. Все се жалеше, че няма това, че няма онова. А пък и това, дете го имаше, все не й харесваше достатъчно...

Старата жена се обърна и ги изгледа един по един. Разплака се.

— Не беше лошо дете. — Тя се усмихна, потърси сухо място на престилката си и избърса цялото си лице. — Упорита беше малко понякога, това е. Приемаше по някой и друг подарък от мъжете, монета някоя, та реши, че мъжете ще й дадат всичко, което желае... И тогава започна да си измисля разни истории... Ох, мистър Рурк, знам какви ги разправяше за вас, ама аз не вярвам да сте я пипнали дори. Все плачеше във възглавницата, щото не искате и да я погледнете. Като ви чистеше работите, седеше и се топеше по вас...

— Мисис Хоукинс — запита меко Рурк. — Имаше ли и други мъже, някой по-близък?

— Много бяха! — Тя шумно се изсекна. — Ама нито един за по-дълго. Е, имаше някакъв напоследък, ама не го зная кой беше. Мили нищо не казваше, нощем само се срещаха. Някъде далеч от селото...

— Дали някога мистър Ралстон... — Трейхърн не знаеше как да довърши.

— А, не! Той не! Той все й казваше, че била евтина стока. Дори веднъж я наби с камшичето, дете все го носи със себе си. — Жената се усмихна. — А Мили му се подиграваше. „Стар скелет“, все така викаше за него. Или „вкиснат кюп“, все се подиграваше...

Сълзите отново бликнаха, жената се разхълца, целите й рамене се тресяха. Шана скочи и започна да я утешава. Когато се поуспокои, госпожа Хоукинс се наведе и целуна Шана по бузата.

— Вървете си сега, дете мое — усмихна се тя. — Хубаво направихте, че дойдохте, ама сега искам да съм си самичка...

— Ако имате нужда от нещо, мадам — обади се Трейхърн, — не се колебайте, елате при мен. — А след това добави: — Мили е оставила някакъв знак на пясъка. Едно „Р“... Да знаете някой, който...

Госпожа Хоукинс поклати глава.

— Не си трошете ума със знаците на Мили. Тя така и не се научи да пише...

[1] Щорм — буря. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Беше вече късен октомври. „Хамстед“ стоеше на пристанището готов, сега имаха думата товарачите — корабът се стягаше за пътуването, което Трейхърн възнамеряваше да предприеме със своята твърде претенциозна свита до английската колония Вирджиния. И докато хората, които го съпровождаха, щяха да гостуват на семейство Бошан, планът на Трейхърн предвиждаше бригът и шхуната да въртят търговия по крайбрежните колонии.

Междувременно дъскорезницата бе изникнала като едра гъба. Всеки ден я приближаваше все повече и повече към завършването. Селският ковач изкова грубо един трион, който вече вършеше работа, разбира се, докато дойдат истинските инструменти от Ню Йорк. По настояване на Рурк в поръчката бяха включили най-различни триони, всеки с различно предназначение. Наистина беше голям ден, когато „Маргарита“ пристигна и най-последната стоката бе разтоварена.

Скръбта по Мили отстъпи място на едно радостно събитие: Гетлие и Дора се явиха в господарската къща и плахо — какъвто си беше техният маниер — обявиха, че възнамеряват да се женят. Веднага вдигнала чаши за щастие и благоденствие, а Шана много настоя да направят една обиколка из острова — не след дълго каретата спря пред някаква малка постройка, която Шана представи на смаяния годеник като новото училище. Толкова дълго бе настоявала пред баща си за него! Гетлие полудя от радост, като застана пред многобройните сандъци с книги, таблици и разни учебни пособия, които Шана бе поръчвала, докато той, Гетлие, никога не бил желал нещо повече от това да стане учител на острова на Трейхърн. Двамата с Дора се впуснаха да разопаковат цялото това богатство. Шана тихичко се измъкна и остави годениците на тяхното щастие, самата тя страшно щастлива.

Всред цялата тази суетня изглеждаше, че благородният сър Гейлърд е решил да се настани завинаги в Лос Камелос. Като че не се бе разсърдил кой знае колко на получения от Шана отказ, поне не

личеше да се стяга да напусне острова, макар че Орлан Трейхърн вече с големи усилия изпълняваше задълженията си на домакин. Маниерите на сър Гейлърд си оставаха безупречни, сега високомерието му изглеждаше посмекчено, макар и съвсем, съвсем мъничко. Животът в Лос Камелос вървеше по своя нормален ход, докато не наближи онзи чудесен ден, в който новият учител щеше да празнува своята сватба. И тъй като на Лос Камелос сватбите бяха рядкост, цялото население на острова реши, че този ден, независимо от плахостта и скромността на новобрачните, трябва да бъде повод за истинско тържество. А понеже на такива тържества никой не пести алкохол, господарят на острова пък определи — предвидливо и мъдро — следващия ден да не се работи. Цялото население на острова се стече да помогне — издигнаха срещу училището спретната дървена къща за младоженците, обзаведоха я с волни пожертвования — хората мъкнеха подаръци с каруци. Питни умело скова широко легло с балдахин. Шана и Хергъс се заеха с булката. Шана уши скъпа сатенена рокля с цвят на млада царевица, а шотландката изкъпа Дора с такова усърдие, което се полага само на принцеса. Хергъс нави косите ѝ и измайстори страхотна фризура. Под нейните сръчни и любящи ръце невзрачното момиче разцъфна като ярък цвят.

А когато прозвуча тържественото „Да“, Рурк почувства едва ли не благоговение, защото в този час Дора бе наистина чудно красива.

С приближаването на вечерта веселието се разрази с пълна сила. Шана бе застанала с Питни и баща си на кръстопътя, където сега бе центърът на народния празник — около нея се вихреше всичко, което можеше да се види, да се чуе или да се помирише. Всред гъмжилото от развеселени хора и Шана чувстваше в сърцето си весела възбуда. Навсякъде ярко пъстрееха гирлянди и венци от екзотични цветя. Букети от ароматни треви освежаваха въздуха, факли и фенери придаваха на сцената някакво кобалтовосиньо сияние, гръмки смехове и дръзки песни замайваха главите.

Като се опитваше напразно да надвика шума, Рурк изникна до Шана и сложи в ръката ѝ чаша шампанско. Още при първата глътка Шана почувства някакво гъделичкане не само в носа, но и в стомаха, заля я искряща топлина.

Нежният вечерен бриз носеше сладките ухания на вкусни гозби, примесваше острия аромат на току-що наточена бира и ром. Роби и

надничари, слуги и свободни — всички взимаха участие в празничната шумотевица. Трейхърн се разхождаше с Питни край дългите маси, отрупани с лакомства, искаше да опита от всичко. Шана подаде ръка на Рурк, за да последват примера на младоженците и да танцуват. Сега музикантите засвириха още по-сърцато, един селянин подаде на Шана нова чаша шампанско и тя отпусна юздите на своята радост. Останала без дъх след танца, тя изпразни чашата на един дъх и пак се остави на ритъма да я носи, смехът ѝ се сливаше в дует със смеха на Рурк, в главата ѝ бе толкова леко! До самите ѝ очи тъмнееше лицето на Рурк, с тези ослепително бели зъби, със златните искри в погледа... Сърцето ѝ лудо биеше, паднаха всички вериги, с които сама се бе околавала през месеците на своя двойствен живот. Мястото и времето изгубиха всякакво значение, чувстваше се свободна като птица. Какво я интересуваше сър Гейлърд Билингсхъм, който стоеше там някъде всред множеството и напразно се опитваше да насочи вниманието на Трейхърн към нейното непристойно държане? Какво я интересуваше мрачното изражение на изпълнената с подозрения Хергъс? Тук, всред всичките тези хора, тя бе сама с Рурк, виждаше само него, усещаше само него, тя просто искреше от щастие, никога не се бе чувствала толкова лека, толкова радостна и в такова единение със света наоколо.

Гейлърд — едно мрачно лице до Трейхърн — настояваше за отговор от господаря на острова:

— И все пак какво смятате да предприемете? В Англия би избухнал истински скандал, ако един роб се осмели да се гаври така с една лейди. Наложително е да му се даде да разбере кой е! И не мисля да подценявам вашия авторитет, ала на ваше място като управител аз щях да се погрижа, щото към дъщеря ви, а с това и към всички дами да се отнасят с дължимото уважение!

Трейхърн отпиваше от виното си и измерваше благородника с развеселен поглед.

— Навярно не сте пропуснал да забележите, сър Гейлърд, че дъщеря ми си има собствен начин да си осигури дължимото уважение. Напоследък свикнах да се съобразявам за много неща с преценките на дъщеря ми, та може би дори и повече, отколкото го прави самата тя. Ако непременно смятате, че трябва да се предприеме нещо, оставям ви свободата вие да се заемете с възпитанието ѝ.

С рязко движение Гейлърд опъна жакета си от златист сатен и източи врат високо над яката си.

— В случай че мадам Бошан благоволи да стане моя съпруга, мой дълг е да ѝ осигуря защита срещу всякакви такива долни типове. Това е мой възвишен дълг в качеството ми на рицар на кралството.

Щом англичанинът се отдалечи, Трейхърн погледна Питни и се засмя:

— Господин благородникът, изглежда, не успя да научи нищо тук при нас. Да се надяваме, че пакостите, които ще стори, няма да ни струват прекалено скъпо.

Усмивката на Рурк внезапно секна, когато някаква тежка ръка се стовари на рамото му и целия го извъртя. Лицето на сър Гейлърд бе свито в подигравателно презрение. Шана се ококори, слисана от такова нахалство.

— Повторно — започна през стиснати зъби рицарят — съм принуден да ви напомня за вашето обществено положение. Мястото ви е при прислугата, при другите роби! Настоявам занапред да не досаждайте повече на мадам Бошан. Разбрахте ли ме?

Рурк спокойно погледна дългите пръсти, сграбчили жакета му. Но преди да успее да предприеме нещо, Шана перна тези пръсти, като че бяха някакво гадно животно. Тя погледна англичанина със святкащи от ярост очи, а той, явно не забравил плесницата, която бе получил от недотам нежната ѝ ръка, отстъпи крачка назад.

— Пречите, сър! — процеди Шана с укор. — Имате ли някакво извинение?

Народът бе спрял да танцува и зяпаше. Надигнаха се гласове и дори сър Гейлърд долови гневните нотки. Тук той бе чужд, докато Рурк отдавна си бе извоювал достойно място всред хората от Лос Камелос. За тях сър Гейлърд бе чужденец, и то не от най-обичаните.

Гейлърд опита по-умерен тон:

— Мадам, аз само искам този човек да се отнася към вас с дължимото уважение! Напълно е възможно да му се чувствате задължена, защото той ви спаси от ръцете на пиратите. Ала мой дълг като джентълмен е да бдя за доброто име на една дама!

На Шана ѝ стана ужасно смешно, че този дръвник сега пред всички заявява, че иска да пази честта ѝ, а насаме се опитва да ѝ бърка в корсажа. Тя се изсмя направо в лицето му:

— Уверявам ви, сър, че не съм благородна дама! — А като хвърли поглед към развеселеното лице на Рурк, Шана добави: — Дама може, но най-многого неблагородна!...

Тя взе чашата от мъжа си и я подаде заедно със своята на смаяния аристократ.

— Бъдете така добър, сър Гейлърд, и оставете някъде тези чаши!

Тя хвана Рурк за ръка, помахаше на музикантите пак да засвирят за танц и подхвърли на сър Гейлърд:

— А сега ми се дощя да потанцувам с моя роб!

Рурк се захили в лицето на рицаря, което ставаше все по-червено.

— Може би друг някой път!... — И поведе Шана.

Дръжките на чашите се разтрошиха в ръцете на сър Гейлърд. Без да каже нито дума, той тръгна нанякъде.

Шана отново се гмурна във веселия кипеж. Сега цигулките още по-весело канеха на танц, танцьори и танцьорки се надпреварваха да измислят нови стъпки и завъртания, ободрявани от ритмичното пляскане с ръце, поздравявани с аплодисменти. Танцуваха, докато останат без дъх, тогава сядаха омаломощени да хапнат и да пийнат. Шана държеше в ръката си нова чаша шампанско, по-весела и по-неудържима отпреди. Когато успяха да се сместят на една от пейките до отрупаната с ястия маса, Шана се притисна плътно до Рурк, коляното му галеше крака ѝ, рамото му — нейното рамо, а защото бе толкова тясно всред всичките тези пируващи хора, той трябваше да преметне ръка на облегалката зад гърба ѝ. И тъй като светлината на лампионите не достигаше навсякъде, а и зад тях нямаше хора, някак от само себе си ръката му се плъзгаше все по-надолу по гърба ѝ, към мястото, откъдето тръгва най-сладката тръпка...

Мадам Дюпре, тъмнокосата красавица, и нейният съпруг седяха чак в долния край на масата. Капитанът се бе върнал току-що от едно дълго плаване, бяха изцяло погълнати един от друг. Като гледаше сега как влюбеният капитан обсипва с целувки врата и раменете на своята съпруга, Шана започна да променя мнението си за този набеден женкар.

— Колко са сладки! — пошепна тя на Рурк. — Започвам да вярвам, че обича жена си!

— Ох, момиченце! Не и наполовина толкова, колкото аз ви обичам! — въздъхна Рурк. — Толкова ви желая, че имам чувството, че панталонът ми ще се спуска по шевовете! А вие сте седнала да ми хвалите другите мъже! Трябва ли да мра от глад, когато пред очите ми са най-апетитната розова гърд и гладките като коприна бедра? Трябва ли да се преструвам, че тези сочни плодове ме оставят безразличен? Неудържимо копнея за ябълката на вашата любов, о, боже, с каква наслада бих я изхрупкал!

— Шшт!... — Шана тихичко се кикотеше и се притискаше все по-силно към него. — Вие сте пиан! Ако ви чуе някой...

Ала Рурк бе сигурен, че в тази празнична врява никой, освен Шана не може да чуе думите му. Той се усмихна широко.

— Наистина съм пиан, пиан от онзи нектар, който ме замайва по-силно от вино и подпалва треска в кръвта ми. В слабините ми бие огън... Тръгни с мен, красавице! Яхни пламенния дракон и аз ще разпиля без страх и укор по всички ветрове мечтите ти за някакъв рицар! Само една целувка, едно нежно докосване, една мила дума — и аз ще се излюпя като какавида, на мястото на твърдите люспи ще се покаже човешка кожа... Ах, мое скъпо сърце! Имайте малко милост към омагьосаното чудовище! Като бедна прокълната душа то се влачи след вас и проси за един-единствен поглед, само за един знак от любимото същество. Като знаме се веят златните ви къдри. Ще мога ли да се надявам, че благородната девица ще престане най-сетне да вижда в мен грозното чудовище, а да види единствения, онзи, който е готов през целия си живот да целува земята, където стъпвате... О, Шана, любов моя! Имайте милост към омагьосаното чудовище, притиснете ме към нежната си пазва и ме освободете от люспестата кожа!...

Някаква топлота, някаква необяснима нежност изпълни сърцето на Шана. На устните ѝ беше да се отрече завинаги от всичките лелеяни мечти, мечтите на една порцеланова статуетка. Само онова, което изпитваше в този час, само то бе действителност: кракът на Рурк до бедрото ѝ, ръката ѝ върху гърдите му, звънкото съзвучие от всичко онова, което ги заобикаляше, което можеше да се чуе, да се види, да се помирише. Единствен той бе нейният любим за цял живот, тя искаше само него, до сетния си час. Не го отхвърляше повече. А и не беше вече вдовица — траурът бе свършил. Всичките ѝ сетива трептяха от съзнанието за неговата близост.

Някой вдигна тост за младоженците и мисълта на Шана изплува обратно към празненството. Всички вдигнаха чаши, Шана последва примера им и пи за щастието на верните спътници Гетлие и Дора, които след толкова години на унижение сега плачеха от радост и щастие.

Рурк и Шана тръгнаха заедно с другите да изпроводят младоженците до новия им дом. С песни, танци и шеги потече по улиците веселата река на множеството. До рамото на Рурк Шана също пееше и танцуваше, опитваше се дори да отговаря на грубите задявки на моряците.

След бурната веселба бе истинско облекчение, когато множеството постепенно започна да се разотива. Рурк отведе Шана при Трейхърн, който се разпорежи за каретата. Шана се качи първа, чинно загърна големия си шал върху гърдите, усмихваше се като котка, която току-що е изяла цяло ято канарчета. Рурк и Хергъс заеха места от двете ѝ страни и предоставиха на сър Гейлърд да избира: или да седне до кочияша на капрата, или да върви сам пеша. Като видя затруднението на благородника, Питни се смести по-близо до господаря на острова — който отбеляза това с едно сърдито изсумтяване. Гейлърд въздъхна, но тъй като не му се искаше нито да търси друг кочияш, нито да върви пеша, се подчини на съдбата си и се пхна в тясната пролука между стената на каретата и Питни. Останалите бегло забелязаха как лакътят на Питни се бе забил в ребрата на сър Гейлърд. Конете едва потеглиха, когато се разнесе първото болезнено изохкване, последваха още и още — по целия път до дома сър Гейлърд приличаше на човек, който страда от стомашно разстройство.

Най-после стигнаха. Следвана от камериерката, Шана се отправи към стаята си. Чак когато вратата се затвори след тях, Шана свали шала от гърдите си, внимателно постла копринената кърпа на леглото и измъкна бутилка шампанско. Хергъс гледаше господарката си слисано.

— За бога! Какво сте намислили пак? — Явно бе, че славната Хергъс бе започнала да се съмнява дали господарката ѝ е с всички си. — Като че не пихте достатъчно, като се перчехте безсрамно с вашия роб пред целия свят! И всичко това пред очите на татко ви! Ако смятате, че господарят е глупак, който е сляп и не вижда какво

правите, значи имате в главата си повече плява, отколкото съм си мислила досега!

— Ох, Хергъс, ако можехте да не мислите толкова много! — Шана хукна към салона да търси чаша. — Всичко това е, защото моят траур свърши, не е ли това повод за празнуване!

Хергъс изсумтя презрително.

— Преди всичко не сте били достатъчно дълго омъжена, та да сте истинска вдовица. Мистър Бошан трябваше да поживее поне да ви остави едно дете в корема. Щяхте да си помислите тогава дали можете да се развявате без срам с тоя мистър Рурк!

Шана остави чашата си. Стори й се, че наистина е препила. Скри бутилката зад една възглавница на креслото. Хергъс само я наблюдаваше, вече убедена, че подарката й не е с ума си.

— Ще ви сложа да си легнете — сгълча я камериерката. — Вече чувам, че мистър Рурк се качва по стълбите. Каквото имаше да се каже, казах го. Само липсва и той да чуе!

Вечерният ветрец играеше закачливо с пердетата. В тишината, обгърнала голямата къща, Шана чуваше стъпките на Рурк из съседната стая. Като по чужда воля Шана отметна завивката, стана от леглото и тръгна към верандата. Само миг и изчезна като видение.

Не можа да чуе, че външната врата към стаите й се отвори и някой влезе.

— Татко ви каза, че ще се качи за малко при вас...

Хергъс се озърна в празната стая изумена. Само изохка, като разбра.

— Господи! Пак е при онзи! А баща й сигурно вече се качва...

Рурк точно бе започнал да се съблича. Стоеше облегнат с голи гърди на едната колона на леглото. Очите му просветнаха със златисти пламъци, когато съзря Шана. Батистената нощница едва прикриваше красивото тяло. Зрялата й гръд напираше под тънката материя, сякаш щеше да я скъса. Очертаваха се нежните й бедра. Сетивата на Рурк се напрегнаха до крайност. Шана се плъзна с босите си крака по килима, устните й се отвориха в усмивка, в която нямаше и следа от свян.

— Моят пиратски капитан! — прошепна тя. — Най-черният от всички демони! Как умее да оплете в мрежата на думите си

неопитните девойки! Сега кажете истината най-после! Наистина ли не друг, а само люспесто чудовище се хвърли между девствените ми бедра в онази бурна зимна нощ? Не, не мога и не искам да го повярвам! Това беше един тъмен и красив жених, той откъсна плода и без да му се наслади истински, още не дошъл, изчезна отново в тъмата! Но какво го доведе на този остров? Желанието да откъсне екзотичното цвете? Или жаждата за отмъщение го караше да проследи момичето, което пожела да избяга от брадясалия затворник, в когото твърде късно видя мечтания принц? Какъв тъмен демон стои сега пред мене? Какво да мисля за гарвановочерните къдрици, за силните ръце, които искат да ме галят? Кажете ми, галантни кавалере, какво тече в жилите ви: кръвта на демон или горещата кръв на човек, способен на истинска любов?...

Палещият му поглед обжари кожата ѝ и проникна в плътта ѝ.

— Ела, момичето ми! — прошепна той хрипливо. — Сега ще ти покажа...

Смях избълбука в гърлото на Шана, тя сложи ръце на плоския му твърд корем и ги плъзна нагоре към гърдите, галещи и възбуждащи едновременно, докато усети ударите на сърцето му.

— Мисля, че сте по-скоро човек, а не демон! — измърка тя, когато ръцете му обхванаха бедрата ѝ. От гърдите ѝ се откъсна стенание, като котка, която зове котарака. Бавно и все по-силно тя се притискаше към него — най-напред устните, след това зърната на полуголите ѝ гърди. Нейната жар разпали и него, кръвта му кипна.

— Шана! Шана! — зовеше дрезгаво гласът му, ръцете му обгърнаха тялото ѝ, почти я смаза с тежкото си тяло, лицето му се надвеси над нея и жадната му уста всмукна меките влажни устни.

Сподавен вик го накара да отвори очи. На вратата към верандата стоеше Хергъс с ръка на устата, с опулени очи, един господ знае дали от изумление, от страх или от ужас. Сякаш някой плисна ледена вода върху Рурк.

— Имаме компания — промълви той и отдалечи Шана от себе си на една ръка разстояние. Рурк стана и се обърна с гръб към камериерката, защото тесните му панталони не можеха да скрият желанието, което напираше в него. Той грабна набързо някакво копринено манто от гардероба, за да прикрие издайническото доказателство за своята страст.

— Хергъс? — най-после Шана можа да проговори. — Какво става? Шпионирате ли ме?

Тъй като с Шана, която се цупеше сърдито, явно не можеше да се говори, прислужницата се обърна към мъжа, който грижливо тъпчеше с мрачна усмивка лулата си и като че ли също не бе готов да даде ухо на обясненията ѝ.

— Мистър Рурк! — извика Хергъс. — Няма време за губене! Господарят на къщата каза, че ще посети Шана... Намери ли я при вас... Мили боже, какво ще стане!

Тя млъкна, като гледаше слисана към голямото легло. Шана се бе гушнала и вече се унасяше в сладка дрямка.

— Олеле, боже! Ами сега! — Хергъс наистина бе ужасена.

Рурк извади лулата от устата си и прошепна:

— Бързо! Вървете и разгърнете завивките на леглото ѝ!

Камериерката хукна, Рурк остави лулата, грабна на ръце Шана. Едва я бе сложил в собствената ѝ постеля и бе хвърлил лека завивка върху нея, когато вратата към коридора се отвори. Рурк има време само да стигне до верандата и там остана — Трейхърн бе твърде близо, за да не чуе бягащите стъпки.

— Легна и веднага заспа — дочу Рурк гласа на Хергъс. — Като покосена! Сега прибирам малко дрехите...

— Добре, добре! — отвърна Трейхърн. Последва дълга пауза и бащата отново заговори загрижено: — Кажете, Хергъс, не сте ли забелязали напоследък каква голяма промяна има в Шана?

— Ох, знаете ли, господарю... май че не съм! — заекна камериерката. — Просто е пораснала, навярно. И все пак, да, може да се каже...

— Да, да, може да се каже — повтори Трейхърн замислен. — Бих искал майка ѝ да беше жива! Моята Джорджиана беше много по-близка с детето, отколкото съм аз. Но и аз научих не малко през тия последни месеци. — Той въздъхна. — Може пък всичко да е за добро! Е, лека нощ!

Вратата се затвори, Рурк се облегна с облекчение на стената. Хергъс дойде навън и го потърси с очи в тъмното. След това застана пред него.

— Вие сте глупак, Джон Рурк! Искате да станa измамница! Господарят, добричкият, ми има пълно доверие, вярва, че дъщеря му е

в сигурни ръце! Предупреждавам ви обаче, няма да си горя втори път устните с лъжи!

Лицето на Рурк не можеше да се види в тъмното, ала гласът му издаваше, че думите на тази чудесна жена са го наранили.

— Бог ми е свидетел, че никога няма да поискам такова нещо от вас. Има време да се живее и време да се мре. Но понякога изглежда, че времето да се живее, е прекалено кратко. Хергъс, имайте малко търпение! Мога да ви се закълна, че правя всичко само да бъде Шана щастлива. Защото трябва да знаете, Хергъс — гласът му се превърна в шепот, — обичам тази жена повече от всичко на света.

Приготовленията за пътуването ставаха все по-трескави, колкото повече приближаваше денят на отплаването. Дъскорезницата също бе почти готова — първият товар от дървен материал бе вече изпратен. Рурк направи една последна проверка. Прегледа дали всички лагери са смазани, дали всички колела, втулки и маховици са на местата си. Испитаха голямото водно колело — беше балансирано добре и можеше да се завърти лесно с ръка. Монтираха и новия трион — дъскорезницата вече очакваше първите трупи, които щяха да бъдат докарани от Южното плато.

Рурк бе много доволен. Делото му го изпълваше с гордост. След като прегледаха всичко, той изпрати майсторите да си вървят и тръгна сам по канала към малкото езеро, прегледа пак шлюзовете и отходника. Всичко беше наред.

Поспря до езерото. Стоеше и гледаше огледалната водна повърхност. Колко тихо бе тук все още!

Той се опита да си представи какво ще стане, когато започне да кипи работа. Сега само във въздуха се чувстваше някакво голямо напрежение, почти осезателното очакване, което настъпва винаги пред големи събития. Вратите на шлюзовете очакваха ръцете, които да ги отворят, трупите върху колите очакваха мускулите, които да ги съборят във водата на езерото. Всичко чакаше знак от Рурк.

Някакво прашене и пукане проряза тишината, засилваше се все повече, ставаше все по-остро. Рурк погледна нагоре към колата — за свой ужас видя как ритлите се огънаха под тежестта на трупите. С последно изпращяване те се строшиха и освободиха пътя на

търкалящите се дървесни стволове. С все по-голяма скорост те с тътен се приближаваха към Рурк, чак земята трепереше. Оставаше му само един път за бягство — само скок във водата можеше евентуално да го спаси.

Рурк скочи толкова високо и надалече, колкото имаше сили, разпери ръце във въздуха, тялото му се изви като лък и се гмурна във водното огледало. Водата се разпени около главата му. Рурк се опита да потъне колкото е възможно повече. И все пак едно от дърветата мина толкова близо до него, че видя въздушните мехурчета по кората му. Коремът на Рурк опря на дъно — бе стигнал до другия край на езерцето. Претърколи се. Водата кипеше, разпенена от дървените трупи, които се блъскаха един в друг. Един се удари о дъното и се изправи с цялата си дължина, преди да бухне във водата. Рурк чувстваше, че дробовете му горят, задушаваше се. Отблъсна се от дъното и заплува към едно по-спокойно местенце. Най-последно можа отново да поеме хубаво въздух. От брега, където бе стоял преди, се разнесоха викове и проклетия. Надзирателят и каруцарят, а около тях и много народ от въжените влекове наоколо се взираха във водите да го търсят.

Покачен на едно от дърветата, той им махна с ръка. Позволи си още мъничко отдох и след това бавно заплува към тях.

— Нямах намерение да инспектирам езерото така задълбочено! — засмя се той, като се изкатери на брега.

— Тоя проклет каруцар не е завързал трупите! — беснееше надзирателят.

— Не е вярно, по дяволите! Всичко съм вързал както трябва! — отвърна каруцарят. — Да не съм идиот! Всичко съм проверил, веригите бяха здрави!

— Нищо не е станало! — каза Рурк и посегна към ръката, която му подаде надзирателят, за да излезе. Но надзирателят не можеше да се успокои.

— Ще ида да видя аз тая каруца!

Другите го последваха нагоре по хълма. Обикновено веригите се затягаха с клин, който се пъхваше в една от брънките и специална скоба. Винаги трябваше да се поставят от всички страни ритли. Сега и ритли, и клинове лежаха на земята — до чука, който всеки каруцар държи в каруцата. Нямахше съмнение, някой нарочно бе махнал най-

напред ритлите и след това бе избил клиновете. В почвата се бе отбелязала следата от ботуш. Един бърз поглед наоколо увери Рурк, че работниците бяха обути или със сандали, или с обувки за работа. Явно бе, идвал е външен човек. Рурк проследи следите на кратко разстояние, докато те го отведоха до една долчинка, обрасла с храсти и дървета. Оттатък следите продължаваха, появи се дълбок отпечатък от мъжки ток, следи от конски копита. Някой бе поискал да го убие!...

Разнесе се конски тропот. Рурк вдигна очи и видя малката карета на Ралстон. Той спря до работниците, струпани около Рурк. Със самоуверено и подигравателно лице той се смъкна от високата седалка.

— Да! Пак мързелувате, както виждам! — извика той. — Навярно господин Трейхърн най-после ще се съгласи, че са необходими по-строги мерки, ако човек иска да получи от роби сваятна работа.

Ботушите му бяха безупречно чисти.

— Имаше една малка злополука — обясни Рурк нервно, като изглежда остро Ралстон. — Злополука, която не беше случайна...

— Вероятно пак небрежност на скъпоценните роби. — Ралстон посочи с нагайката си към Рурк. — Това ли е причината да сте в това необичайно одеяние?

— Би могло да се каже — намеси се надзирателят. — Мистър Рурк стоеше на брега, когато трупите тръгнаха. Спаси се, само защото се хвърли във водата...

— Наистина сърцераздирателно! — присмя се Ралстон. — Винаги сте забъркан, щом има някаква щуротия! — Той погали нежно върха на камшика, обмисляше нещо. — Но все знаете как да обърнете всичко в своя полза. Явно имате нужда от повече строгост!

Рурк гледаше Дългия със студен поглед. Той нямаше да допусне — закле се в това — да изпита на гърба си малкия камшик. Мили може да е скимтяла под безмилостните удари, но ако Ралстон наистина бе убиецът, сега имаше да се разправя не с едно безпомощно момиче, а с един опитен мъж.

Тропот на копита откъм пътя привлече вниманието на присъстващите. С тежки копита Атила изскочи от завоя. Шана уплашено дръпна поводите. Жребецът се подхлъзна и спря.

— Мистър Рурк! — изуменият поглед на Шана се плъзна по прогизналата му дреха. — Откога се къпете напълно облечен?

— Злополука, мадам — излезе напред един от работниците.

— Злополука? — извика Шана и понечи да слезе от жребеца. Ръцете на Рурк я хванаха през талията и помогнаха на красивата щерка на господаря на острова да слезе пред завистливите погледи на зяпачите. — Какво стана? Ранен ли сте?

Рурк не успя да отговори. Рамото на Ралстон го бутна грубо настрани.

— Стой на разстояние, глупако! — Нагайката заплашително приближи. — Предупреждавам те за последен път, че на роб не приляга да докосва една знатна дама!

Ралстон млъкна, за да изчака отговор на ругателството си, ала Рурк само го измери с твърд, пронизващ поглед.

— Мадам! — обърна се сега Дългият към Шана. — Не е разумно да се доверявате на този негодник! Крайно непредпазливо е да бъдете близка с него. Всичките тези мъже са изметът на обществото и положително не заслужават вашите грижи!

Шана се вкамени от гняв, само очите ѝ изпускаха зелени светкавици.

— Мистър Ралстон! Вече три пъти се изпречвате на пътя ми и обсъждате моето поведение!

Лицето на Ралстон стана яркочервено от тази забележка, направена пред толкова много хора. Но Шана не го остави дори да поеме дъх. Тя пристъпи към него и опря върха на собствения си камшик до гърдите му.

— Да не сте посмели повече да ми се изпречвате! Някой ден ще трябва да отговаряте пред мене за много неща! В момента ви казвам само това — махайте се от очите ми!

Ралстон кипеше, но нямаше друг избор, освен да се подчини. Побеснял от гняв, той отиде до колата си, но преди да се качи, само пролая:

— Марш на работа! Стига сте мързелували! Видя ли още някой да клинчи, ще го нашиbam на място!

В момента обаче само конят му опита камшика. Той подскочи, като да го яздеше самият дявол.

— Ранен ли сте? — попита тихо Шана.

Рурк се усмихна.

— Разбира се не, скъпа!

— И все пак, какво се случи?

Рурк сви рамене, след това накратко разказа за всичко — и за следите, които бе открил.

— Виждате, любима, че има някой, който не е съгласен с моето присъствие тук.

Шана постави разтрепераната си ръка на рамото му.

— Рурк, нали не мислите, че аз... — В очите ѝ имаше сълзи.

— Не, ангеле мой! — поклати той глава. — Такова нещо не ми е и минавало през ум! Вярвам ви, като на собствената си майка. Не, не, разбира се, не се страхувайте!

За момент Шана не можеше да проговори — дали от страх за живота му, дали от вълнение заради признанието, което ѝ бе направил.

— Но защо някой ще иска да ви погуби? — издума тя най-последно.

Рурк се засмя.

— Неколцина пирати, например, биха имали достатъчно основание. Но се съмнявам, че ще имат куража да дойдат тука. Във всеки случай, ще трябва вече да бъда по-внимателен!

Един от работниците се изкатери нагоре по хълма, като стискаше в ръка една шепа мокра слама.

— Шапката ви, мистър Рурк! — каза той и му подаде със съжаление безполезната стиска слама. — Сега щяхте да изглеждате точно така, ако не бяхте показали достатъчно присъствие на духа!

Мъжът се плъзна надолу по хълма, без да изчака да му благодарят. Рурк погледна жалките остатъци от шапката си, които стискаше в ръка, и вдигна най-последно искрящите си от смях очи към Шана.

— Виждате ли — каза той. — Можех отдавна да съм свободен човек, ако не се налагаше непрекъснато да си купувам нови шапки!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сега не оставаше много време. „Хамстед“ и „Щурм“ вече зареждаха провизии и стоки за размяна. Атила и Джезабел също щяха да пътуват с тях — за да не се случи нещо на тези благородни животни, под ръководството на Рурк на палубата на „Щурм“ построиха конюшня и тапицираха стените. Имаше да се върши много в тези последни дни. Хергъс търчеше като луда из покоите на Шана. Веднъж Рурк я завари, награбила до брадичката си кожени и вълнени наметки.

— Какво да правя? Прибери зимните дрехи в шкафа! Извади зимните дрехи и ги качи на кораба! Всеки час различно! — проплака камериерката, останала без дъх.

Най-после всичко необходимо бе натоварено на борда, изтеглиха корабите с котвите извън малкия залив. Всред глъч и викове за сбогом пътниците се качиха в малките мауни и отплуваха към кораба, там щяха да прекарат нощта, за да хванат първите утринни ветрове.

Зазоряваше се. Платната бяха вдигнати, но още плющяха отпуснати. Когато най-сетне вятърът изду първото платно, вдигнаха котвите; корабите все още не тръгваха... И все пак пред носа се образува пенеста вълна. Най-после пътешествието започваше! Мачтите се заклатиха и заскърцаха. „Хамстед“ излезе от залива на Лос Камелос с полъха на първия бриз. От острова долетя ехото на изстрел. „Хамстед“ отвърна на салюта за сбогом с изстрел от кърмовото оръдие, миг след това проехтя изстрел и от „Щурм“.

Когато Лос Камелос остана на хоризонта като малко петънце, Шана най-после слезе от палубата. Мълчеше. Рурк не бе сметнал за нужно да се сбогува с нея при тръгването. На закуската бяха само баща ѝ, Питни и капитан Дъндас, който искаше да я поздрави с „добре дошла“ на борда.

Капитан Дъндас бе едър мъж, почти толкова висок и широк, колкото Трейхърн, само не толкова закръглен — това сигурно се дължеше на всичките години, прекарани в борба с вълните и вятъра. Разговорите се въртяха около природните богатства, които можеха да се открият в колониите за фабриките на Англия. От всичко, което Шана разбра от разказите на мъжете, стана ясно, че в колониите надали можеше да се види нещо повече от оградени с палисандрово дърво фортове и грубо сковани хижи. Но фантазията ѝ не стигаше, когато се опитваше да си представи нашарените с бои полуголи диваци. Липсваше ѝ плътният звучен глас на Рурк, това, че не беше до нея на масата за закуска, вече правеше цялата сутрин несъвършена. Учудваше се защо баща ѝ не го е поканил.

И по-късно, когато се разхождаше по палубата, тя не видя и следа от Рурк. Ядоса се, че като на дама не ѝ подходеше да слезе да го търси при моряците. Нямаше как, намери си местенце на завет до релинга на задната палуба, оттук можеше да вижда целия кораб. Времето летеше — дали към сушата, дали към морето... Изведнъж Шана усети, че някой застана наблизо. Изпълнена с надежда, тя бързо се обърна, но видя само Питни, в погледа му имаше едва ли не съжаление. Шана поздрави с леко кимване и се хвърли право към целта:

— Не видях досега мистър Рурк. Къде се губи?

Питни хвърли поглед в далечината.

— На две мили оттук, според мене. Разбира се, няма да спорим за четвърт миля повече или по-малко...

Шана сбърчи чело в недоумение, не схвана думите му. Питни се засмя и протегна ръка. Сочеше към някакво бяло петно — платна, които блестяха на утринното слънце. Тя изведнъж разбра какво има предвид.

— Това е — отвърна Питни на незададения въпрос. — Беше идея на Ралстон. Трябвало да си е при конете. Но да ви кажа, и Хергъс, и самият аз този път сме на същото мнение. Така изкушението ще е по-малко според нас.

Шана зави по-плътно шала на раменете си, очите ѝ станаха ледени, когато се обърна към Питни. Тя бързо се отдалечи, защото на устните ѝ напиряха думи, които Питни не би трябвало да чуе, не бяха много ласкави за него. Шана сърдито слезе от палубата. След миг

Питни потръпна — не бе чувал досега врата на кабина да се затръшва с такава ярост.

През дните, които последваха, Шана ставаше все по-кисела и раздразнителна. Това бяха безкрайно дълги и безкрайно празни дни.

Дойде време и „Хамстед“ промени курса на запад, слънцето отново се появи, ветровете подхванаха кораба и го понесоха към целта. Дори и времето стана по-топло. Но за Шана всичко бе студено и мрачно, а горкият кораб не можеше да хвъркне толкова бързо, колкото Шана очакваше от него.

Когато бяха на десет дни път от Лос Камелос, тъмносиният цвят на морето стана зеленикав, водата се избистри. Преди слънцето да се вдигне в зенита си, на хоризонта се очерта бялата линия на суша! Наблюдателят на върха на мачтата пръв нададе радостни викове. Шана бързо измъкна от сандъка най-дебелата си наметка, защото искаше да отиде при струпалите се на задната палуба мъже, въпреки ледения вятър, който бръснеше горе. Пред нея бе родината на Рурк и за нищо на света Шана не би пропуснала най-послед да види страната, която бе родила мъж като него.

Ралстон трепереше от студ в дебелата си вълнена дреха и бързо се скри в кабината си, мечтаейки за топлинката на Англия. Сър Гейлърд, какъвто си бе смел, издържа само минута повече и се оттегли с въздишка на завет под палубата. Само Питни и Трейхърн останаха да видят по-отблизо зелените хълмове. Шана се сви между двамата, намирайки мъничко завет. Капитанът издаде команда, корабът промени курса си, сега се движеше на югозапад, успоредно на брега. Скоро се появиха малки острови, същински естествени бастиони пред брега.

— Толкова е пусто! — възкликна Шана разочаровано, като изказа всъщност гласно онова, което всички мислеха. — Нищо, освен пясъци и храсти. Къде са къщите, къде са хората?

Капитан Дъндас бе застанал зад тях. Той се усмихна компетентно.

— Ще трябва да се качваме два или три дни нагоре по река Джеймс, за да стигнем до Ричмънд.

Малко по-късно брегът изчезна зад хоризонта, но рано следобед отново се появи суша. Когато се изравниха с „Хамстед“, отдясно се

появи малка двумачтова бригантина. Първият боцман на капитан Бошан, Едуард Бейли, се качи на борда.

— Капитан Бошан ме изпраща да ви преведа здрави и читави нагоре по реката — докладва боцманът на капитана на „Хамстед“. След това измъкна от чантата си пакетче в намаслена кожа и извади пачка документи. — Моите документи и няколко карти на реката... — За Трейхърн носеше писмо. — От господин Джон Рурк — обясни той.

Докато Трейхърн четеше съобщението, боцманът се обърна с широка, открита усмивка към Шана:

— Семейство Бошан очаква с нетърпение да се запознае с вас, мадам. Всички обявиха капитана за лъжец, когато се опитваше да ни опише как изглеждате. Но сега сам виждам, че той не успя да опише и наполовина вашата хубост!

На Шана този директен комплимент се хареса и тя благодари на офицера с най-хубавата си усмивка.

— Явно, че ще трябва да поговоря с капитан Бошан — засмя се тя. — Не мога да оставя да си играят така със славата ми!

— В писмото се казва — обясни Трейхърн, — че капитан Бошан е взел мерки за по-нататъшното ни придвижване от Ричмънд. Мистър Рурк е тръгнал вече напред, за да провери дали всичко е наред. — Трейхърн спря поглед върху дъщеря си. — А аз едва ли не се страхувах, че може да изостави кораба си и да избяга на свобода. — Шана зяпна от изненада, но баща ѝ само сви рамене. — Аз бих го направил. Щях да отпиша шхуната и да ударя в храсталаците. — Сега той се закиска и ѝ намигна. — Постепенно започвам да се съмнявам дали е толкова умна глава!

Шана сърдито му обърна гръб. Мистър Бейли се направи, че не разбира за какво става дума. С присвити очи той се взираше в небето и искаше да определи вятъра.

— Що се отнася до мистър Рурк — отбеляза най-после Бейли, — направи ми впечатление на човек с изключително чувство за чест. Ако питате мене, той може да бъде чудесно един Бошан, дори да го гледаш и с най-строгото око.

Щом Шана се обърна към него, той вече говореше на капитан Дъндас:

— Можете на пълни платна да тръгнете на запад. Така ще можем да изминем добра част от пътя, преди да се е стъмнило.

След Уилямсбърг реката стана по-буйна. Тук селищата по брега бяха по-редки. Нощта приближаваше и корабът хвърли котва.

Шана се бореше със самотата в кабината си. Една малка печка излъчваше топлина, но нощният хлад продължаваше да нахлува. В леглото ѝ липсваше топлината на Рурк. Тя стана, отиде до раклата и извади пеещия часовник. Рурк я бе помолил да го вземе при пътуването — сега тази свиреща кутия бе единственото, което я свързваше с него. Часовникът бе тежък, по-тежък, отколкото изглеждаше; финият нежен филигран, който покриваше кутията, създаваше чувството за лекота. Но именно тежката кутия осигуряваше пълния резонанс на звуците.

Шана вдигна капака и кристалнобистрите звуци изпълниха тясното помещение с присъствието на Рурк. Свиреше песента, която Рурк толкова често пееше или свиреше с уста. Тя тихичко затананика мелодията, затвори очи, връхлетя я споменът за силните ръце, които я прегръщаха; за златните очи, които потъваха в нейните... Една усмивка, която изкушаваше, гневеше или успокояваше, топлината до нея, силата на мускулите му, когато работеше под слънцето или я обгръщаше нежно в тъмнината...

Последният звук замря в тишината на каютата. Шана отвори очи, с дълбока въздишка прибра отново часовника.

— Още само ден или два, любими!... — прошепна тя в тъмнината. — Цяла вечност, и въпреки това почти нищо... — Чак сега Шана осъзна какво бе казала. В очите ѝ бликнаха сълзи. — Да, любов моя, обичам те! Никога повече няма да имаш причина да се съмняваш в това!

Веднага след закуската Шана отиде с баща си на палубата, за да не пропусне нищо от гледката на Новия свят. Пъстрото многообразие на разстилащата се пред очите им страна ги изпълваше с възторг. Изпълнен с благоговение, Трейхърн непрекъснато повтаряше:

— Истинска мечта за всяко търговско сърце! Мечта! Пазар, до който никой не се е добрал досега!

По двата бряга на реката се разстилаше необработена земя, почвата беше тлъста, черна. Появиха се ниски хълмове, започнаха да стават все по-високи, по върховете им се виждаха скални зъбери, издигащи се над гъстите гори, които се спускаха до бреговете. Видяха се къщи, някои от тях бяха от червени тухли, толкова големи и яки, сякаш криеха зад стените си съкровища. Реката все още бе широка повече от миля, течението обаче ставаше все по-силно.

Преди пладне корабът навлезе в широк завои на реката, оттук вече водите станаха буйни, екипажът трябваше да напрегне всичките си сили да се бори и да маневрира с платната — на няколко пъти Хамстед трябваше да върви напърно на реката, само и само да се придвижи малко напред.

Макар денят да беше ветровит и навъсен, настроението на Шана бе лъчезарно. Тя махаше на хората, които гледаха от брега, радостта ѝ не се помрачи дори от появата и киселото изражение на сър Гейлърд, проклинащ климата в тази част на света. Всички с облекчение констатираха, че дори в лисичата си шуба той продължава да мръзне, така че скоро изчезна към долните отделения на кораба.

Небето над Шана се заоблачи, едва когато започна да се свечерява и боцман Бейли накара да пуснат котва, макар че до Ричмънд оставаха само двадесет мили.

— Няма да е разумно да качваме нагоре по реката нощем — обясни той на Шана любезно, но категорично. — Понякога се явяват течения на места, където преди ги е нямало, като нищо ще заседнем. Най-добре ще е да изчакаме новия ден, та да стигнем здрави и читави.

На следващата сутрин вятърът шибаше с камшици от дъжд такава, дори Шана не се осмели да излезе на палубата. Тя крачеше из тясната кабина, сега вече просто не можеше да бъде сигурна ще успее ли да се овладее, като застане пред Рурк. Как щеше да се сдържи да не се хвърли от радост в прегръдките му?! Трябваше да събере всичките си сили. Само една погрешна стъпка щеше да го изпрати на бесилката.

Вратата се отвори, нахлу силен порив на вятъра, след това се появи Питни. Преди да продума, той потърка ръце и ги постопли на дебелата стена на печката.

— Почти пристигахме. Още миля или две. Вятърът духа напряко, течението е бурно, но за около половин час ще стигнем.

Шана пое дълбоко въздух. Борбата, която бушуваше в душата ѝ, напираше да се разрази навън. Ала тя само кимна спокойно. А когато Питни и баща ѝ се качиха на палубата, тя ги последва, сякаш ѝ нямаше нищо.

По мачтите се бяха изкатерили моряци, за да свалят оплетените от вятъра платна; „Хамстед“ се насочи, теглена на буксир, към пристана. Още с хвърлянето на стълбата Рурк се втурна на борда; мокрото му палто залепваше върху конchoвете на ботушите, от широкополата му шапка се стичаше вода, малко смутен, той протегна ръка на Трейхърн.

— Наистина отвратителен ден за посрещане, но по някои места казват, че дъждът е добро знамение.

— Ами ще видим дали си прав — избоботи Трейхърн и веднага подхвана новата си любима тема: — Кълна се в Бога, мистър Рурк, наистина трябва да ви се признае, вашата страна е цял склад със съкровища. Досега никога не съм виждал такова непокътнато богатство, та то чака... — и той се изкиска от неудържима радост, — просто само чака умелата ръка на кралския търговец, за да даде богати плодове!

Рурк направи знак на две карети и една каруца да се приближат към кораба. След това се ръкува и с Питни за добре дошъл.

— Аз си мисля — заговори исполинът, като облизваше устните си, — че една кана добра тъмна бира чудесно би ме стоплила! Дали случайно вие от колониите не познавате и кръчмите, в които човек да утоли жажда?

— Познаваме ги, разбира се! — засмя се Рурк и посочи надолу по улицата към пристанището: — Ето, във Ферхафен, онази белосана къща долу, има цяла бъчва от най-добрата английска бира. Само кажете на стопанина, че Джон Рурк черпи!

Питни се завтече така, че не само всички повярваха в жаждата му, но и сър Гейлърд побърза да му направи път на стълбата, иначе Питни сигурно щеше да го събори върху едрите камъни на настилката. Възмутен, благородникът погледа след великана, но Питни бе зает с други мисли, дори не се сети да се обърне и да се извини. Нацупен,

сър Гейлърд се насочи към корабното дружество, за да получи багажа си, който бе изпратил предварително с английската фрегата.

Ралстон също слезе от кораба. Рурк дълго гледа как Дългият вървеше наперено край кея и на всяка крачка краят на горната му дреха се удряше ритмично в ботушите.

Но за Шана Рурк не бе отделил нито поглед. Тя бе застанала в плахо очакване на няколко стъпи зад баща си. Чак сега Рурк я съзря и очите му казаха всичко! Пръстите на ръката ѝ трепереха неудържимо, докато търсеха убежище в топлината на неговата ръка.

— Шана!... Мадам Бошан!... На вас дължа най-лъчезарните мигове от този ден!... — А когато тя поиска да отвърне нещо, само устните му продължиха беззвучно своето признание: — Обичам ви!

Гърлото ѝ се сви, но отговорът ѝ прозвуча непринудено:

— О, мистър Рурк! На трапезата толкова ми липсваха вашето остроумие и доброто ви настроение! Да не говорим за забавните ви забележки и способностите ви като танцьор! Имахте ли възможност да ходите на някакви забави? Успяхте ли вече да хвърлите поглед на дамския свят тук в колониите?

Рурк се засмя:

— Нима не знаете, че сърцето ми вече каза своята дума? А Фортуна е решила да не срещна по-прекрасна от тази Единствена!

Лицето на Шана пламна. Той не пусна ръката ѝ, само я сложи под своята, докато гледаше към небето:

— Знаете ли, ориенталците казват, че е мъдро да стоиш под дъжда. Но ако позволите, бих предпочел да заведа вас и баща ви на едно място, където можем да пием по чаша чай. Багажът ще дойде с каруцата.

Трейхърн бе изгледал със завист гърба на Питни, който изчезна във вратата на пивницата. Сега той вдигна ръка и я отпусна с въздишка.

— Добре, мистър Рурк! Разбирам, че един баща има задължения към дъщеря си, макар че понякога много ми се иска да се беше родила момче...

Рурк бе лудо щастлив, че това не е станало, но не изрази гласно мнението си. Шана чувстваше палещия му поглед върху себе си. И това я топлеше повече от всякакви думи.

Мина почти час, докато съобщиха, че първата каруца е готова да потегли.

— Отивам да взема Питни — надигна се Рурк и бръкна в кесията си за пари. — Все пак му обещах, че аз черпя!

Кръчмата беше препълнена от моряци и работници от пристанището. Шумът бе толкова силен, че чак дебелите греди по тавана като че ли щяха да се разпукат. Но всред цялата тази врява Питни спокойно си сърбаше бирата. Беше се облегнал на тезгяха до някакъв мъж с червена коса, който говореше разгорещено. От големия шум Рурк не можеше да чуе думите му. Червенокосият клатеше глава, удряше с юмруци по тезгяха и току тикаше пръст в гърдите на Питни.

— А, не! Днеска нищо няма да кажа! — разбра най-сетне виковете му Рурк, докато си пробиваше път между пийналите моряци. — Най-напред трябва да го намеря този тип, ама да съм сигурен, че е той! Тогаз ще си гледаме сметките с вас, а и с тия, дето трябва да знаят. Няма да си сложа въжето на шията, да спасявам някой си, дето не съм му виждал очите!

Рурк поздрави Питни със сърдечно ръкостискане и хвърли монетите на тезгяха.

— Кръчмарю, налей на господина още едно, та да може да изтрае до края на деня. Черпя и неговия приятел!

— Не ща за мене! — отказа шотландецът. — Трябва да се връщам на работа в доковете.

— Но преди да тръгнете, Джеми, приятелю, искам да ви запозная с един храбър мъж. Джон Рурк — каза Питни с хрипливия си глас. — Или вече се знаете?

Рурк сбърчи чело. Сега като погледна мъжа по-отблизо, му се стори някак познат, ала Джеми бързо скочи и избегна погледа на Рурк.

— Трябва ли да го знам?

— Може би. А може би и не. Но докато науча къде се намира, ще оставим засега нещата така. — Питни отпи от бирата си и вдигна каната, за да поблагодари. — Добро пиво! Изпийте и вие една чаша, приятелю! Да се подкрепите за завръщането у дома!

Рурк го погледна недоверчиво.

— Като гледам как сте се разбърбили, започвам да мисля, че сте сръбнали и за двама ни.

С гръмък смях исполинът го удари по гърба.

— Пийни, пийни, Джон Рурк! Имаш нужда, защото иначе в главата ти е само жената, която е твоя съпруга!

Когато Рурк отиде при колите, Шана вече седеше в първата карета. Питни разговаряше още на кея с Трейхърн и Рурк обърна седлото на Атила така, че да може да гледа любимата жена.

— Ще яздите ли, мистър Рурк? Няма ли да пътувате с нас? — запита Шана тихо и го погледна.

— Да, мадам! Ще вървя напред, за да проверя дали в този дъжд пътищата са проходими.

Шана се облегна назад на възглавниците и дръпна една кожена завивка върху коленете си. На лицето ѝ се изписа доволна усмивка. Все пак нямаше да е далеч от нея!

Отвътре каретите не бяха особено разкошни, но изглеждаха просторни и удобни за пътуване. На седалката бяха натрупани куп кожени наметки, на пода имаше мангал с разпалени въглини. Сър Гейлърд се върна. Рурк с изненада видя как благородникът завързва някакви моряшки сандъци върху каруцата.

— Сър Гейлърд с нас ли тръгва? — обърна се Рурк към Трейхърн.

— Именно — изръмжа Трейхърн. — За голямо наше съжаление той реши, че трябва да занимае Бошан със своите планове и желания. И ако се съди по многото багаж, явно възнамерява да се възползва доста дълго от тяхното гостоприемство.

Питни бутна с лакът Трейхърн.

— Но така скъпият ни благородник поне няма да е повече ваш гост. Сега друг ще трябва да го храни.

Рурк въздъхна и потри с ръка брадата си.

— Не разбирам злорадството ви! Какво имате против достопочтеното семейство Бошан?

Питни избухна в смях, Орлан Трейхърн също се подсмиваше.

Рурк върза кобилата Джезабел за каретата на Трейхърн и хвърли дамското седло в каруцата. Когато се върна отново и надзърна в каретата, Орлан се бе заел да разглежда кожените завивки, които бяха хванали окото му още при качването.

— Страхотно! — говореше търговецът. — По-удобно не би могло и да бъде, Джон Рурк! Де да можеше винаги да ме гледат така! Това е цяло състояние от скъпи кожи, а семейство Бошан ги ползва само като завивки при пътуване! Страхотно, наистина!

— Готови сме, сър — каза Рурк. — Да дам ли знак за тръгване?

Трейхърн кимна. Рурк погледна Шана още веднъж, докосна периферията на шапката си за поздрав и затвори вратичката на каретата. Вдигна ръка, кочияшът изсвири с уста, дръпна юздите и изплющя с камшик над конете. Каретите бавно потеглиха, заклатушкаха се нагоре по тясната улица от пристанището. Чак по улиците на малкото селище, наречено Ричмънд, конските копита зачаткаха отново ритмично.

Пътуваха всред широки поля. На едно разклонение, което бе отбелязано с три дълбоки резки по ствола на голямо дърво, колите свиха в един по-тесен коловоз. Предстоеше им дълъг път, но пейзажът непрекъснато се променяше. На места пътуваха под високи гранитни скали, пълзяха по тесни каменисти пътеки край шеметни пропасти. Навлизаха в дълбоки долини, минаваха по настлани с дървета пътеки през мочурища. Късно следобед видяха една от малкото плантации и няколко ферми с ниски постройки от дървени греди. Понякога край коловоза се виждаше по някой просто скован пътеуказател.

Най-после спряха в малко селце, известно със своята странноприемница.

Всички бяха уморени от пътя. Мълчаливо поглъщаха печения дивеч. Бяха доволни, че най-после могат да седнат на нещо, което не се движи, не подскача, не трака и не люлее.

— Имаме само три стаи за нощувка — обясни собственикът. — Ще сложим в двете мъжете, а в третата ще са дамите.

Сър Гейлърд вдигна глава от чинията си и посочи с вилицата си Рурк.

— Този там ще спи при кочияшите в обора. Така ще можем да се настаним ние двамата с мистър Ралстон в едната стая, а мистър Трейхърн и мистър Питни — в другата.

Изражението на Трейхърн стана мрачно, а стопанинът вдигна рамене, като да се извини:

— Няма повече стаи, ама зад къщата има една колиба, празна е. Може някой и там да спи...

Рурк каза, че е съгласен. Когато вдигна чашата към устните си, срещна погледа на Шана. Той стана и наметна палтото си.

— Ще се погрижа за конете на мадам Бошан, сър — обърна се той към Трейхърн. — Предлагам да си легнем рано. Утре ни чака цял ден път, ще бъде доста уморително...

Рурк нахлупи шапката си и се отправи спокойно към вратата.

— Лека нощ! — пожела той от прага на кръчмата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Шана се въртеше неспокойно в леглото до Хергъс, която вече хъркаше. Чудеше се колко ли е часът. Цялата странноприемница тънеше в тишина, не се чуваше нито глас, нито звук от крчмата и от другите стаи. Можеше ли обаче да е сигурна, че всички са заспали?

— Хергъс! — прошепна тя и се зарадва, че не чу отговор.

Баща ѝ и Питни можеха да бъдат проверени по същия метод. „Още половин час — помисли Шана. — И всички ще са дълбоко заспали...“

Тя предпазливо стана от леглото и се плъзна към стола, на който Хергъс бе оставила отворена пътната ѝ чанта. Там беше и вълнената пелерина. Шана метна пелерината на раменете си, в светлината на тъмнеещата жарава краката ѝ напипаха някакви пантофи. Дъждът все още се лееше по прозорците, вятърът злоещо виеше в покрива. Нощта бе мразовита, но това само улесняваше Шана.

Минутите едва се влачеха. Най-после тя се измъкна от стаята, спусна се по стълбите, премина като сянка през крчмата и се намери навън. Дъждът плисна в лицето ѝ. Свободна! Тя се затича, нозете ѝ затъваха в ледените вировете, но сърцето ѝ летеше пред нея.

Колибата бе някаква тъмна сянка под високите дървета на известно разстояние от странноприемницата.

Шана плахо почука на дъсчената врата, която изскърца и се отвори.

— Толкова се надявах, че ще дойдете! — я пресрещна хрипкавият шепот на Рурк. — Господи, колко ми липсвахте! — И без да мисли за ледените ѝ мокри от дъжда дрехи, той я притисна до себе си. Устата му се спусна като граблива птица над устните ѝ в дива, страстна целувка. Шана се вкопчи в него, сякаш той бе единствената здрава опора в един олюляващ се свят. Наметката ѝ се плъзна на пода, тя вече не усещаше студа, проникнал чак в нощната ѝ риза.

— Обичам ви! — прошепна тя. В очите ѝ блестяха сълзи на радост, когато вдигна глава да го погледне. Дланите му обхванаха

лицето ѝ, държеше я здраво, търсеше истината в дъното на очите ѝ.

А Шана продължаваше да повтаря своето признание — с устните си, със сърцето си, с очите си, с всичките сетива на едно женско тяло, разтърсвано от любов.

— О, Рурк, колко ви обичам!...

Преливащ от щастие, той я вдигна високо и я завъртя из стаята, след това я занесе по-близо до камината и я пусна. Стояха и се гледаха усмихнати. Рурк се наведе, сложи нежно длан на бузата ѝ, а Шана плъзна по нея устните си в милувка. Тя цяла трепереше, в гърдите ѝ се надигаше някакво всемогъщо чувство на щастие, струваше ѝ се, че ще ѝ се пръсне сърцето.

— Нека да ви стопля — каза Рурк. — Един миг само...

Той отстъпи крачка назад. Погледът ѝ го следваше, като че самият му образ бе храна за душата ѝ. Сега Рурк бе облечен в непознати дрехи — тесните панталони от дивечова кожа се опъваха върху твърдите му тесни бедра, палтото му бе от боброва кожа. Приличаше ѝ на гъвкава дива котка. Шана изпита страх и гордост едновременно. Не, никой не можеше да укроти този звяр, никой не можеше да го унижи, и тя самата никога вече, дори и в мислите си, нямаше да си позволи да го нарече свой роб... Шана си спомни думите на баща си — ако наистина бе решил да избяга, Рурк щеше да я вземе със себе си, а тя бе готова да го последва където и да е.

Той откопча катарамите, смъкна бобровата шуба от плещите си и я загърна. Шана се сгуши в кожата, още топла от тялото му. Рурк нареди клонки върху жарта, лумна висок пламък. Шана плъзна поглед из помещението — колко чуждоземско изглеждаше всичко! Най-последна спря очи на кревата — бе направен от дъски, завързани с въжета, нямаше и помен от дюшеци.

Рурк проследи погледа ѝ.

— Не се бойте, ангел мой! — усмихна се той с развеселени очи. — Погрижил съм се да не ви липсват удобства.

— Звяр такъв! — засмя се Шана и се загърна по-добре в кожата, като че той можеше да я защити. — Погрижили сте се? Заложили сте примка, в която да се оплета...

— Примка? — Рурк изхлузи през глава тясната си риза от фин лен. Шана затаи дъх — толкова красива гледка представляваше разкошното му голо тяло на трепкащата светлина на огъня. — Не е

примка, за да ви оплета, сърце мое!... — Рурк погали златните кичури на дългата ѝ вълниста коса. — Любовта е вълшебно питие, което боговете приготвяват за своите пиршества. Колкото по-често отпиваш от този нектар, толкова повече те опиянява. Богати крале са стигали до просешка тояга, само защото не са могли да се откажат от чашата с нектар, докато не я пресушат до дъно. Не са знаели, че от питието трябва да се отпива, само когато го споделяш с любимия човек. То губи силата си за онзи, който търси жадно сам да го изпие... Тогава остава само блудкав вкус...

Шана галеше ръката му, очите ѝ грееха в лицето му с гордостта на притежател.

— Но когато съм при вас, любими, аз ставам винаги ужасно себична!

Той леко плъзна устните си върху устата ѝ.

— И с мене е така, скъпа Шана.

Рурк коленичи и започна да развързва някакъв голям вързоп на пода. Вързопът изведнъж се разтвори като огромен цвят на някакво приказно растение — отвътре избухнаха пухкави, меки, въздушни кожи: бляскаво червеникави, златисти, тъмнокафяви, святкащо черни... Всяка една бе истинска скъпоценност, а всичките заедно сега щяха да бъдат постелята, върху която щеше да лежи тяхната любов тази нощ.

— Откъде?! — ахна само Шана.

— От каруцата — обясни той, като че ли нямаше нищо поестествено от това. — Мои са.

— Притежавате такова нещо? Но как? Те са толкова скъпи... А и дрехите ви, и те са ваши, нали? Съвсем са ви по мярка...

— Да, така е. — Рурк коленичи пред нея върху своите кожи и се усмихна, вдигнал очи към лицето ѝ. — Когато моето семейство научи, че си идвам, ми изпрати някои неща. Това е всичко.

— Вашето семейство? — Шана любопитно се приближи към него.

— Скоро, сърце мое — засмя се Рурк, — съвсем скоро ще ви заведе при тях.

Той отново се наведе към своите кожи, разстла ги и ги подреди, една отдели за завивка. Като го гледаше така клекнал, Шана изведнъж си представи образа на дивак — Рурк беше този дивак, полугол, със

златиста бронзова кожа, косата, вързана на плитка отзад, седнал пред лагерния огън... О, боже! Ако някой си въобразяваше, че може да подчини този човек — все едно дали ставаше въпрос за Гейлърд, Ралстон или дори за собствения ѝ баща — то този някой бе истински глупак.

Рурк се изправи, смъкна от раменете ѝ тежката шуба, Шана усети как пръстите му развързаха нощницата ѝ, как ръцете му обхванаха тръпнещите ѝ гърди, гладките ѝ като коприна хълбоци. Топлата трепкаща светлина на пламъците хвърляше златни отблясъци по кожата ѝ. Сенки играеха по стройното ѝ тяло, което бе много по-хубаво, отколкото той си го спомняше... От Шана струеше някаква светлина, която не бе забелязвал по-рано, някакво излъчване, ново и различно, без име...

— Прекрасна сте! — шепнеше Рурк с благоговение. — Никога не бих повярвал, че е възможно да станете още по-хубава отпреди. А точно това е станало. Любовта е направила някаква магия...

— Няма магия, любими! Очите ви заблуждават! Просто прекалено дълго сте постили и сега една овесена каша ви се струва царско лакомство!

— Хубава овесена каша! — провикна се Рурк с променен глас и я придърпа върху кожата.

С разтреперани ръце той се освободи от последните си дрехи и я привлече към себе си. Меките ѝ гърди горяха кожата му, всичко бе по-красиво от сън, освобождение след безкрайните мъчения, които бе изпитал в самотата на своя кораб. Коприненонежните бедра се разтвориха под търсещия натиск на ръката му, от полуотворените ѝ устни се изтръгна задавен стон на тръпнеща наслада. Рурк затвори устата ѝ с целувка, изпиваща, жарка от любов и страст. Устните му се спуснаха надолу, разляха своята зовяща топлина по тръпнещите ѝ гърди, които набъбнаха в очакване на прилива на желанието. Непосилна, но властна, възбудата обхвана всичките ѝ нерви, Шана затвори очи под жадната алчност на устата му. Изтръпна от неговото проникване, някакъв пламтящ факел разрови жарта, която тлееше дълбоко в нея, разпали унищожителен пожар по цялото ѝ тяло, струваше ѝ се, че я блъскат вълни от разтопена лава, сърцето ѝ бясно биеше до гърдите му, под дланите ѝ играеха мускулите на хълбоците му, полудели в някакъв бесен ритъм, които се напрягаха и се отпускаха

със силата на едно невероятно мъжество, отново и отново... Прибоят на желанието я заля и отнесе и двамата.

Дъждът продължаваше да чука по намаслената говежда кожа, опъната на прозорците, вятърът призрачно виеше в нощта, но двамата влюбени лежаха в прегръдка, спокойно отпуснати след бурята на страстта. Бяха вперили очи в пламъците на камината. Шана усещаше до гърба си гърдите му, в ямичката на коленете си — неговите колене. Гласовете им бяха приглушени и унесени, но всяка дума се връщаше от стените на колибата и вибрираше в тях като ехо. В безцелна и сладка игра ръцете им се вдигаха пред разжарената камина, преплитаха се, галеха се, търсещи и отдаващи любов...

— Ще построя за вас голяма къща — прошепна Рурк в ухото ѝ.

Шана тихичко се засмя.

— Нима тази малка колиба не би била достатъчна, когато се съберем? — Тя се завъртя по гръб, за да може да се потопи в любовта, която излъчваха златистите му очи. — Останете при мен! Не ме оставяйте сама!

— Никога, любима! Никога повече. Обичам ви!

— И аз ви обичам!

Рурк приглади разбърканата ѝ коса, която се бе разляла върху ръката му като бляскав поток, завря лицето си в този поток, за да вдъхне сладкия аромат.

— Мисля, че винаги съм ви обичала — призна Шана, самата тя учудена от това откритие. — Когато прогледнах, сама видях, че не сте демон, а онзи единствен мъж, когото сама съм си избрала.

— Но вие наистина ме избрахте, не знаете ли? — грейна в усмивка Рурк.

Шана се притисна към него и също се разсмя.

— Наистина ви избрах, така е! — Но изведнъж стана сериозна: — Вие познавате всичко тук, сякаш сте били по тия места и по-рано. Кажете ми откъде сте?

Рурк се понадигна вяло и направи неопределено движение с ръка:

— Там, където сте вие, там е моят дом.

Щастливите им погледи се потопиха един в друг.

— А ако домът ни е като този тук?

— Една колиба в пустошта, така ли? — прошепна той. — Безкрайни месеци, само ние двамата, съвсем сами?... Няма ли да скучаете, любима?

Шана заклати глава, бързо, като дете.

— Никога! Само не бива да ме изоставяте, никога вече!

Покорна и нежна, тя се отдаде на настойчивата му ръка, отвръщаше на всяка негова целувка.

— Та мога ли да оставя собственото си сърце, въздуха на моя живот?...

— А децата ни? — прошепна Шана.

— Ще имаме поне дузина! — отвърна самоуверено Рурк. — Но нямам нищо против и да са цяла сюррия!

— Няма ли като начало да е достатъчно и едно? — смееше се Шана.

— Едно или две, разбира се... — Милувките му ставаха все по-настойчиви.

— Ами първото... Ще имате ли нещо против, ако най-напред имаме момиченце?

Рурк замлъкна. Мълчанието ставаше все по-дълго и все по-дълго. С безкрайна нежност той отметна от нея кожата, откри голото ѝ тяло под светлината на огъня, погали напращелите ѝ гърди, нежното коремче.

— Сега вече зная какво се е променило във вас — засмя се той.

— Това лошо ли е? — въздъхна Шана в самите му устни.

— Боже мой! Не, разбира се! — Още объркан, той я зави с кожата. — От кога?

— Не мога да определя — въздъхна Шана. — Сигурно на пиратския остров...

Рурк се разсмя.

— С всеки изминат ден се убеждавам все повече и повече, че пиратският остров ни донесе само добро! — Той се наведе над нея и заговори напълно сериозно. — Имам нужда от вас, Шана!

Той я загали, потърси я и страстта им отново пламна.

Камината потъмня, вглените станаха черни. Дългата нощ отлетя толкова бързо, че те почти не я усетиха.

Бе още тъмно, когато Рурк заведе Шана в странноприемницата. Но зад хоризонта вече струяха първите слънчеви лъчи. В кръчмата бе тихо. Откъм студената камина се надигна куче и си потърси по-топло място върху някаква кожа, не ги удостои с поглед. Двамата се промъкнаха нагоре по стълбата и се разделиха пред вратата на стаята ѝ с последна, отчаяна целувка, тя трябваше да им стигне за целия ден.

В странноприемницата отново настъпи тишина. Но в края на коридора се отвори врата и Ралстон излезе от стаята, която делеше със сър Гейлърд. За миг той поспря пред вратата на Шана, сложи пръст до бузата си.

— Така значи, жена на Джон Рурк, милейди!... — процеди през зъби той. — Чудесно! Скоро отново ще овдовеете. Кълна ви се...

Дъждът бе спрял, но със светлината на слънцето настъпи силен студ. Застанали във входа на странноприемницата, Шана и Рурк чакаха да впрегнат каретите. Трейхърн и Питни си пиеха все още кафето. Гейлърд стоеше на известно разстояние от влюбените и се опитваше да се разтъпква, за да се сгрее. Шана бе пъхнала нежните си ръце в маншона и се гушеше в кадифеното си манто, обточено с кожи. Трябваше да издържат още цял един ден пътуване, докато стигнат у семейство Бошан. Сега вече Шана страшно държеше да се представи възможно най-добре. Царско синьото кадифе на роклята ѝ, с гарнитура от стари дантели около врата, чудесно подходеше на необикновената ѝ хубост. Беше вдигнала косите си под качулката на мантото и това ѝ придаваше достойнство и благородство. Рурк, който не се насищаше да я гледа, отново се питаше коя ли от многобройните жени, vyplътени в тази малка, крехка фигурка — от примамващата изкусителка до елегантната хладна дама — щеше да се появи тази сутрин.

С ехиден поглед Ралстон мина край тях.

— Дано сте си починали, мадам! — поздрави той Шана. — Беше ли приятна нощта?

Без да се колебае, Шана отвърна със сладка усмивка:

— Много приятна, сър! А вие как я прекарахте?

Той удари с малкия си камшик по ботуша си.

— Неспокойно. Почти цяла нощ не можах да мигна.

— Какво иска да каже? — обърна Шана въпросително очи към Рурк.

— Само той си знае, скъпа! — отвърна Рурк, загледан след Ралстон.

Трейхърн се намести тежко в каретата. Питни се качи и се настани до него, така меките седалки на едната страна бяха запълнени докрай. Орлан удари спътника си по коляното и се разсмя:

— Ама сега ще си прибирате разперените крилца, човече! Представям си с какви синини сте разкрасили ребрата на сър Гейлърд! При мене внимавайте!

Рурк помогна на Шана да се качи. Сър Гейлърд, който видя, че ще седи самичка, реши да се настани до нея. Той стъпи на стъпенката и грубо избута Рурк. Но си бе направил сметката без своенравния Трейхърн. Търговецът простря бастуна си и безучастно и най-невъзмутимо препречи пътя на англичанина.

— Ако не възразявате, качете се в другата кола! Искам да кажа няколко думи на моя роб.

Сър Гейлърд вирна глава.

— Щом настоявате, сър.

Трейхърн любезно се усмихна:

— Настоявам.

Отново пътят опъна платното си пред тях. Каретата безмилостно подскачаше, но Шана усещаше, че безсънната нощ си казва думата. Очите ѝ се затваряха, започна да се прозява, на няколко пъти задрямва. И, разбира се, най-естественото нещо на света бе да отпусне глава на рамото на своя съпруг, докато ръката ѝ го прихвана през кръста.

За Рурк този кръшен товар бе истинско удоволствие. Но погледите, които му хвърляше Трейхърн, явно му тежаха повече. Стана му неловко и леко се отдръпна от Шана. След това се поизкашля и погледна баща ѝ:

— Не споменахте ли, че искате да размените с мен няколко думи?

Трейхърн сви устни, загледан в лицето на дъщеря си. Явно премисляше.

— Всъщност не. Но има много думи, които не бих искал да разменя със сър Гейлърд.

Рурк кимна и замълча.

— Струва ми се, че не ви е много удобно. Да не би Шана да ви тежи?

— О, моля ви! — проточи отговора си Рурк. Около устните му заигра усмивка. — Само че... виждате ли... досега никога не се е случвало момиче да лежи на гърдите ми, докато баща му е седнал срещу мене!...

— Не се безпокойте, мистър Рурк! — засмя се тихо Трейхърн. — Смятам, че е направо любезно от ваша страна да играете ролята на възглавница за дъщеря ми...

Питни нахлупи още по-ниско тривърхата си шапка, като само надничаше под периферията, а това съвсем не допринасяше за душевното спокойствие на Рурк. Той не можеше да се освободи от чувството, че исполинът знае много повече, отколкото предполагаха той и Шана.

Наближи пладне. Колите спряха край пътя, пътниците хапнаха от онова, което кръчмарят им бе приготвил. От тук нататък ги очакваше само изкачване. Долината с меките възвишения, обрасли с гори, остана зад тях. Тук вече дърветата не бяха зелени — цъфтяха в чудни есенни багри. Когато стигнаха до място, което Рурк нарече Вирът на змиорките, всички слязоха, за да погледнат панорамата. Гледката беше великолепна. От север до юг се простираше величествена планинска верига, в полите ѝ горяха златисточервените пожари на есента, върховете се губеха в синкав дим. Затаила дъх, Шана гледаше великолепната картина, а за Рурк беше по-голямо удоволствие да наблюдава прехласнатото изражение на своята любима, възторга, с който оглеждаше позлатения от късното слънце пейзаж, блеснал в цветовете на медта и месинга. Тук избледняваха дори спомените за една мека замъглена парижка вечер, за пицните, добре гледани английски поля...

Шана бе респектирана от гордостта, с която бяха пропити думите на Рурк, когато им сочеше ту едно, ту друго пъстро петно от този есенен калейдоскоп. И го обичаше още повече, загдето иска с такава любов да ѝ покаже всичко, да изживее заедно с нея красотата на света!

— Възможно е дъждът да е отнесъл или разкалял някои пътища — каза Рурк на Трейхърн, след като се качиха отново в колите. — Ще яздя напред и ще оставям за кочияшите знак. Пътят ви е известен, от

тук нататък е повече спускане. Ще ви чакам или някъде по пътя, или у Бошан.

Той поздрави, като опря ръка до шапката си, и потегли, без да дочака отговор. Известно време се чуваше тропотът на копита, след това и той изчезна.

Кочияшите взеха поводите, изплющяха с камшиците, колите отново потеглиха.

Завоите следваха един след друг. Скоро оставиха зад себе си планинския гребен и заслизаха по серпентините към долината. Минаха край кръстопът със странноприемница и търговски склад, след това дойде някакво отклонение и каретата свърна на север. Сега вървяха успоредно на планината, слизаха все по-надолу. Конете препускаха, сякаш каретите изведнъж бяха станали по-леки, кочияшите натискаха с крак ръчката за спиране, спирачките на главините лудо скърцаха. В долината се ширеха обработени поля, само тук-там се виждаха купчинки дървета и храсти.

До каретата запрепуска ездач. През прозорчето Шана видя само сивата козина и позна Атила. Каретата с топуркане спря. Трейхърн се надвеси през прозореца, Рурк се наведе от седлото към него.

— Вече сме у Бошан, сър! Още съвсем малко. Дали на мадам Бошан няма да ѝ бъде приятно да поязди дотам?

Трейхърн поиска да запита дъщеря си, но тя вече си слагаше ръкавиците. Шана застана на вратичката на каретата, Рурк я вдигна направо и я сложи върху Джезабел. Колите отново потеглиха. Наведен през прозорчето, Питни видя, че Рурк и Шана яздеха начело на малкия керван. Но все повече се откъсваха напред.

— Да, да! Неудържима младост! — въздъхна Трейхърн, облегна се назад и вдигна крака върху изпразнената отсреща седалка.

Питни вдигна в мълчалив поздрав чашата с бира, която беше взел със себе си.

— Стигаме — промълви той. — Не остава много.

Сега пътят бе прав. Отново грееше слънце. Рурк и Шана оставиха колите далеч зад себе си, бяха сами. Шана хвърли скришом поглед към него. Но той явно бе насочил цялото си внимание към пейзажа. Яздеше леко, в костюма от дивечова кожа, с бялата ленена риза отдолу. Рурк приличаше и на джентълмен, и на горски жител. Беше толкова хубав! Очите на Шана блестяха от гордост и любов.

Къщата от червени тухли се издигаше висока и просторна всред огромни дървета — ръцете на трима мъже не биха стигнали да обхванат дънера им. Шана имаше на какво да се диви. Това беше една от най-големите постройки, които бе видяла, откакто бяха слезли от кораба. Главната сграда се красеше от висок стръмен покрив с безброй еркери и високи комини; двете странични крила правеха къщата същински замък. Чуха се възбудени гласове. Щом двойката наближи господарската къща, голямата порта на входа се разтвори и на верандата изскочи млада жена.

— Мамо! Идват!

Струпа се цяло ято хора. Докато Рурк помагаше на Шана да слезе от коня, капитан Натаниел вече се спускаше по стъпалата на верандата. Засмян, той хвана Шана за ръка.

— Сега ще се запознаете с едно голямо семейство, няма да можете да запомните толкова много имена! — говореше той с грейнала усмивка. — А това тук далеч още не са всичките членове на семейство Бошан!

До една възрастна двойка стояха висока тъмнокоса жена и един младеж, който ѝ се усмихна широко.

— Моите родители! — обяви Натаниел и поведе Шана към възрастната двойка. — Джордж и Амелия Бошан.

Шана потъна в дълбок реверанс. Татко Джордж изглеждаше чудесно — висок и слаб, с черна коса, широки плещи; по всичко изглеждаше, че обича да се смее. Той внимателно разглеждаше Шана през очилата си.

— Значи това е Шана — кимна той одобрително. — Красиво момиче. Ясно е, ще я признаем за една Бошан.

Възрастната дама със сиви кичури в кестенявата коса бе поддържана. Тя дълго — цяла вечност! — оглежда Шана, като хвърли неспокоен поглед към по-възрастния си син. Най-сетне, изглежда, решението ѝ бе взето. Тя хвана с две ръце Шанината ръка.

— Шана? — каза ласкаво тя. — Колко хубаво име! — Сега най-после и тя се засмя. — Имаме да си разказваме толкова много!...

Начинът, по който я посрещна възрастната дама, се стори на Шана малко странен, но нямаше много време да мисли сега за това, защото Натаниел повика високата тъмнокоса жена.

— А това е моята съпруга Шарлот, лисичката! — ухили се той и сложи ръка около талията на жена си. — Ще имате достатъчно време да се запознаете и с челядта ни.

Шана се засмя и подаде на Шарлот тънката си ръка.

— Боя се, че името Бошан ще възбуди тук при нас голямо любопитство, или никакво, може би ще зависи от случая. Можем ли да ви наричаме просто Шана?

— Но, разбира се! — Приятно изненадана от грабващата сърцето любезност на младата жена, Шана отвърна топло на нейното ръкостискане.

— Джеремая Бошан — посочи Натаниел младежа с широката усмивка. — Най-малкият ми брат. Направи седемнадесет години и тъкмо започва да харесва нежния пол. Така че не се сърдете, дете е зяпнал във вас. Вие сте най-хубавото нещо, което е виждал от дълго време насам тук по нас.

Момъкът се изчерви, но усмивката не слизаше от лицето му. Беше висок и строен като баща си, но имаше кафявите очи и кестенявата коса на майка си.

— За мен е удоволствие, Джеремая — промълви Шана мило и му подаде ръка.

— А ето и сестра ми Габриела. — Натаниел хвана за брадичката девойката, която изприпка от къщата и направи реверанс. — Близначката на Габриела — Гарланд, ще видите малко по-късно.

— Намирам, че сте по-хубава, отколкото може да се опише! — възкликна Габриела. — Вярно ли, че в Париж сте била най-хубавата? Гарланд казва, че това бил един нечестив град. А какво правите, та да ви се държи така косата? Моята да е паднала по раменете още до обяд!

Шана не можа да отговори на този водопад от въпроси, само със сърдечен смях вдигна безпомощно рамене.

— Но, Габриела! — Амелия прегърна нежно девойката. — Нека да оставим Шана да си поеме дъх!

— Синът ми е постъпил изключително безотговорно! — се намеси отново татко Джордж. — Трябвало е да ви доведе по-рано! Добре дошла при нас, Шана!

В този момент на алеята пред къщата изскочиха двете потънали в кал и прах карети и рязко спряха пред входа. Конете, които бяха подушили края на пътя и своя обор, бяха изпреварили тежката каруца,

която все още не се задаваше. Рурк спусна стъпалото на първата карета и отвори вратичката.

Трейхърн се надигна тежко от седалката, с мъка спусна крак на стъпалото. Натаниел се отправи към него да го посрещне. Питни слезе след Трейхърн и точно възстановяваше старото си познанство с капитана, когато се появи с напета походка и сър Гейлърд.

— Гейлърд Билингсхъм — се представи той сам и подаде изискано ръка. — Рицар на Кралството и придворен благородник. Преди няколко месеца ви писах, щом разбрах за предстоящото пътуване на господин Трейхърн...

— Спомням си — отвърна Натаниел. — Но мисля, че сега не е най-подходящо да говорим за сделки. Нека най-напред да се обърнем към житейските удоволствия!...

Натаниел представи на английския благородник своите родители. Никой, освен самия Гейлърд не забеляза, че го посрещнаха последен, или по-точно предпоследен, защото след него остана само Ралстон.

Слънцето опираше вече на хълмовете на запад, започваше да се свечерява, когато по-възрастната мисис Бошан сложи край на разговорите на моравата.

— Дами и господа! — обърна се тя към компанията с лек укор. — Да бъдем благоразумни! Ще се простудим тука, когато имаме толкова наблизко хубава и топла къща. Да вървим! — Тя хвана съпруга си и Шана за ръце. — Скоро ще вечеряме. Навярно господата ще пожелаят да пийнат нещо преди това. Стана ми студено, да ви кажа откровено!

Амелия поведе всички към къщата. След малко мъжете вече пиеха студено старо уиски. В чашата на Шана искреше шери. Въпреки че напитката бе съвсем слаба, тя отпиваше по малко, защото от сватбата на Гетлие изпитваше леко отвращение към спиртни напитки. Шана се усмихна с очи на Рурк, който ги бе последвал, но само до вратата.

Габриела се приближи към Натаниел, побутна го с лакът и кимна към Рурк.

— А този кой е?

— О, да... Това е... — Натаниел изглеждаше смутен. — Това е Джон Рурк, също сътрудник на господаря на острова Трейхърн.

— Охо, робът?! — възкликна Габриела по детски наивно. — Мамо! Разрешава ли се на такива да влизат в къщата?

Дъхът на Шана секна от ужас. Дали Бошан няма да го отблъснат шокирани? Не бе помислила за това. Но сър Гейлърд се хвана за забележката:

— Как умно говори госпожицата! — намеси се той. — Тя схваща тънкостите на класовите различия! В двореца тя би могла да стигне далеч!

Гейлърд улови ледения поглед на Шана, но не се смути, само се възхищаваше от умната си забележка.

— Шшт, Габриела! — смъмри строго момичето Амелия.

Но Габриела продължаваше да разглежда открито Джон Рурк, който отвърна на погледа ѝ мрачно, като че искаше да я сплаши.

— Как е възможно човек да е толкова глупав — обърна се Габриела към Натаниел, — та да се продаде заради пари?!

Както винаги, Гейлърд имаше готово обяснение.

— Това са долни хора, млада госпожице! Негодни да се справят и с най-простите житейски несподи.

Забележката на Гейлърд отекна в грубо мълчание.

— Габи! Стига приказки! — скара се Амелия Бошан на дъщеря си. — Мистър Рурк няма вина, че е станал роб.

Габриела смръщи носле от презрение.

— Нека да е какъвто ще, но аз във всеки случай никога няма да взема един роб за съпруг!

— Габи! — Гласът на Джордж Бошан бе все още ласкав, но даваше ясно да се разбере, че няма да търпи непослушание. — Майка ти има право. Не е по християнски да измъчваме онези, които са били по-малко облагодетелствани от съдбата!

— Да, татко — каза Габриела смирено.

Шана видя Питни да се хили, скри лице в чашата си. „Здраво се е налял — помисли Шана. — А сега дори се забавлява от това, че се подиграват на Рурк!...“ Ала още по-силно я изуми изражението на самия Рурк. Той съвсем не изглеждаше обиден, имаше вид, че се забавлява, докато наблюдаваше как младото момиче напусна салона. А Габриела се извърна и го дари с най-невинна усмивка.

— В дома на Трейхърн се отнасят неподобаващо любезно с този тип — продължаваше сър Гейлърд поучително. — Като че е от семейството! Но така тая сган само се развращава. Мястото му е в колибите, при робите! Уверявам ви, че няма защо да се безпокоите за такива като него.

— При прислугата няма повече място — го изгледа Амелия със сдържан гняв. Джордж Бошан обхвана с ръка раменете ѝ и тя продължи малко по-меко: — Би могъл да остане в къщата.

Благородникът посегна да си вземе щипка енфие.

— Този негодник разбира от коне. Нека да спи при тях.

— Аз не съм склонна... — започна Амелия още по-гневно, но Рурк я прекъсна:

— Моля за извинение, мадам, но нямам нищо против да си постеля при конете, ако не възразявате, разбира се!

Той стоеше облегал на рамката на вратата, скръстил ръце на гърдите си.

Шана изведнъж изпита неудържимо желание да застане пред всички и да изкрещи истината в лицето им. Надигна се от стола. Изгаряше от желание да защити любовта си и брака си. Онова, което запечати устните ѝ в последния момент, бе страхът, че Гейлърд ще отиде при баща си съдията и ще му донесе, че човекът, когото е осъдил на обесване, е жив и здрав...

— Мадам Бошан — обърна се Шана към господарката на къщата. Нямаше обаче сили да свали от челото си разтрепераната си ръка. — Дали ще е възможно да си полегна малко преди вечерята? Боя се, че пътуването ме е уморило повече, отколкото смятах...

Трейхърн отпусна чашата си. По лицето му бе изписана тревога. Шана винаги изглеждаше така, като че ли силите ѝ са неизчерпаеми. Ето че и в това май се бе лъгал.

Рурк също се разтревожи, за миг дори поиска да отиде до Шана, ала Шарлот му препречи пътя. Амелия Бошан отиде до Шана и я хвана за рамото:

— Разбира се, дете мое — заговори тя успокоително. — Пътят е бил дълъг и уморителен. Сигурно искате да се поосвежите... — И пътьом нареди на роба: — Мистър Рурк, занесете багажа на Шана в стаята. Каруцата вече пристигна.

— Слушам, мадам! — отвърна той с уважение.

В ъгловата стая в задната част на къщата камината бе запалена. От стаята лъхаше някаква солидност, някаква мъжка сдържаност. Бе истинско удоволствие да се стъпва по дебелия тъмен килим, донесен от Ориента. Столовете и креслата от кожа обещаваха удобство. Балдахинът над леглото бе от червеникавокафяво кадифе, от същата материя бяха и завесите на прозорците.

— В тази стая живее синът ми, когато си е у дома — обясни господарката на къщата, докато палеше свещите в абажурите. — Надявам се, че нямате нищо против да се настаните тук. Оказва се, че стаите ни за гости са недостатъчно. За съжаление тук се чувства нуждата от женска ръка...

— Красива стая — каза Шана.

Рурк бе влязъл с моряшкия сандък на рамо и една по-малка ракла под мишница. Погледът на Шана потъна в очите му, които сякаш искаха да попитат нещо. Изведнъж Шана пламна — старата дама ги наблюдаваше.

— А голямата ракла... — каза Шана бързо. — Не я ли видяхте, мистър Рурк?

— Разбира се, сега ще я кача.

— Накарайте Дейвид да ви помогне, мистър Рурк — предложи Амелия.

Вратата се затвори след него. Мисис Амелия отгърна покривката на леглото.

— Изпратих камериерката ви да си ляга. Ще ѝ занесат нещо за хапване в стаята ѝ. Горкичката, изглеждаше убита от пътуването.

„Съвсем не е за чудене — помисли Шана. — През цялото време в една кола с Гейлърд и Ралстон...“ Но каза само:

— Хергъс никога не е могла да понася пътуването.

Някаква подвързана с кожа книга, която лежеше на писалищната маса под единия прозорец, привлече вниманието на Шана. Тя я запрелиства любопитно. Установи, че не разбира нито дума. Погледна въпросително мисис Амелия.

— Гръцки — каза старата дама, докато разбутваше въглените. — Като момче синът ми се занимаваше с какво ли не, винаги много четеше.

Леко почукване на вратата и Рурк се появи заедно с някакъв едър по-възрастен мъж, облечен в безупречна ливрея. Двамата настаниха

огромния пътнически сандък на Шана до долния край на леглото. Дори Рурк се бе задъхал и като се изправи, в очите му проблесна шеговитата закачка, преди да излезе след Дейвид.

— Ще ви помогна да се съблечете — каза мисис Амелия. — Да ви изпратя ли тук вечерята?

— Не, много благодаря. Ще си почина съвсем малко.

Шана се обърна и мисис Амелия развърза връзките на гърба ѝ. Преди да си тръгне, тя се поспря на отворената вече врата и се загледа продължително в младото момиче.

— Мисля — каза тихо старата дама, — че когато един мъж успее да завоюва уважението на човек като вашия баща, както явно е успял да направи това мистър Рурк, то той ще е достатъчно сърцат да обърне и всичко друго към добро. Не се безпокойте, дете!

Шана остана седнала на ръба на леглото, загледана в затворената врата. Никога не бе предполагала, че чувствата ѝ са изписани на лицето ѝ и всеки може да ги прочете. Щом това бе видно дори за мисис Амелия, положително за един Орлан Трейхърн нямаше да остане дълго скрито, че тя обича неговия роб.

Някъде се хлопна врата. Шана се стресна. Лежеше напречно на леглото, все още по риза. Някой бе метнал върху нея пухкава покривка. Един малък часовник върху камината показваше девет и половина.

Шана подскочи. Искаше да си почине няколко минути, а бяха изминали часове! Ето че бе пропуснала вечерята. Внезапно усети страшен глад. Беше яла за последен път преди повече от десет часа.

Тя бързо потърси в сандъка някакъв пенъоар, облече го, решена да отиде ако трябва и до конюшната, за да помоли Рурк да ѝ намери нещо за ядене. Никога не я бе мъчил такъв глад.

„Детето иска своето!...“ — сети се тя изненадана. Да, тялото ѝ се променяше. Това ѝ беше приятно. Изведнъж я заля нетърпелив копнеж да държи в ръцете си едно мъничко създание. Момче или момиче — това нямаше значение. В този миг ѝ се струваше, че би могла да обикне всяко дете на света. Колко се бе променило мисленето ѝ в тази една година! Само преди година възможността да забременее от Рурк беше я плашила до смърт. Колко невинна е била все пак тогава, да мисли, че такова нещо е изобщо възможно. Срещата в каретата бе твърде кратка. И все пак още тогава Рурк бе проявил безсрамна

дързост — да ѝ отнеме девствеността в онази кола!... Ала само един истински смел мъж би могъл да спечели уважението ѝ и любовта ѝ.

Шана предпазливо се спусна по стълбата. В трапезарията и в салона бе тихо, светеше само една лампа.

Но — виж ти! — някъде от задната част на къщата се долавяха гласове. Навярно прислугата. Дали няма да ѝ донесат нещо за ядене? Можеше поне да попита.

Шана тръгна по посока на гласовете, мина през хола при главния вход и влезе в една по-малка трапезария. Изведнъж усети приятна миризма на готвено. Шана забрави всичко. Бутна някаква врата, пресрещна я буря от смехове. Натаниел се смееше от все гърло, баща му до него също се смееше.

— Шана! — чу тя до себе си гласа на Шарлот, до нея стояха Амелия и Джеремая. От масата се надигна слисана Габриела. Доброто настроение на мъжете секна, щом я съзряха.

— Съжалявам — промълви Шана смутено, като разбра, че вечерята е строго семейна. — Не исках да преча...

— Влезте, дете мое! — Амелия вдигна ръка и се обърна към дъщеря си. — Габи, една чиния, моля!

— Но, мамо!...

— Стига! Горкото момиче е гладно.

— Аз не съм облечена... — засмя се Шана объркана. — По-добре да си вървя...

— Глупости! Запазили сме ви нещо топло. Елате, седнете при нас! — настоя Шарлот и сложи един стол.

Отвън долетя силно изсвирване, задната врата се отвори и влезе Рурк, натоварен с дърва за горене. Като съзря Шана, той застана на прага, вперил недоумяващи очи в лицата на присъстващите.

— Е, млади човече, какво чакате? Оставете дървата! — провикна се Джордж Бошан и посочи сандъка. — Нали казахте, че сте гладен?

— О, да, сър! — потвърди Рурк, хвърли наръча на посоченото място и в отговор на смаяния поглед на Шана добави ухилен: — Нали си заслужих яденето!

Амелия издаде някакъв неопределен звук и вдигна високо вежди. Джеремая триеше длани о крачолите си.

— Мистър Рурк — започна младежът, като се приближи, — не бихте ли желали да дойдете утре на лов с мен? Забелязахме следи по

хълма. Рано сутринта е най-удобно.

— Ще трябва да попитам първо господаря си — отвърна Рурк, хвърли първо няколко цепеници в огъня, а после погледна Шана.

Все още притеснена, че може би е попречила, Шана седна на мястото, което ѝ предложи Шарлот и хвана ръцете си една в друга.

Габриела дотича и сложи пред нея димяща чиния. След това хукна към задното огнище за втора чиния.

Шарлот наля две големи чаши студено мляко. Рурк седна пред чинията си, сервирана до Шана. Разговорите ставаха все по-сърдечни, накрая и Шана се смееше заедно с всички. Леките закачки на Рурк подхождаха чудесно на веселия тон между членовете на семейството. За голямо удоволствие на Джеремая Рурк започна да разказва за някакъв лов в Шотландия. Всички чудесно се забавляваха. Шана — сама изненадана от този факт — се чувстваше едва ли не като член от семейството. А може би наистина да беше така? Може би Рурк да им е някакъв далечен братовчед? Наистина капитан Бошан го отрече... Или не го отрече? Трябваше да се опита да си припомни по-точно...

Когато удари единадесет часа, членовете на семейството започнаха да се разотиват по спалните си. Шана стана и пожела „лека нощ“ на стопанина и капитан Натаниел, които стояха прави до камината. Рурк също понечи да се надигне, но Джордж Бошан сложи ръка на рамото му и го натисна на мястото му.

— Искате да ми разкажете за онзи жребец, а и аз имам да ви питам за много работи. Останете още малко, ако обичате.

Рурк не откъсна поглед от Шана, докато тя излизаше от стаята. На вратата тя също се обърна за миг.

Навън я обгърна тъмнината на къщата. Само една свещ в трапезарията ѝ помогна да намери обратния път. В хола проникваше светлина от фенера в салона. Шана поспря за миг на прозореца и погледна луната, която пробягваше зад полуоголените клони на огромните дървета пред къщата.

Скърцането на кухненската врата прекъсна мечтанието ѝ. В хола влезе Натаниел. Стресна се, като я видя:

— Шана? Мислех, че сте отдавна в леглото!

— Искях само да погледам — каза тихо тя, като че ли имаше да се извинява за нещо. — Толкова е красиво!

Сега и той погледна през кристалните стъклъца на прозореца, възхитен от омайната гледка.

— Гледате с очите на художник? — запита Натаниел.

Шана тихо се засмя:

— Едно време исках да стана художничка.

— Искате ли да поговорим? — запита Натаниел.

Шана се облегна на рамката на прозореца, взряна в мразовитата нощ.

— За какво, сър?

Той позабави своя отговор.

— Ами за онова, което е на сърцето ви.

— Какво смятате, че е на сърцето ми?

— Рурк — каза той тихо.

Тя погледна изпитателно лицето му — търсеше следа от неодобрение или дори от презрение, но срещна само приятелска усмивка в питащите му очи.

— Не мога да отрека — прошепна тя, насочила поглед отново към дърветата навън. Шана нервно въртеше малкия златен пръстен на пръста си. — Вече ни видяхте веднъж заедно... Може би няма да срещна вашето одобрение, но аз го обичам. Нося неговото дете под сърцето си...

— Щом е така — гласът на Натаниел бе ласкав и топъл, — защо са всичките тези фокуси? Толкова ли е страшно да се каже истината?

— Ние сме в клопка — въздъхна Шана отчаяно. — Има причини, поради които той не може да обяви за нас открито. А и аз трябва да търся пътища и средства, за да не навлека върху ни гнева на баща ми... — Шана поклати глава взряна в ръцете си. — Не мога да искам да ми обещаете, че ще мълчите, защото това би ви превърнало в мой съучастник в измамата. Мога само да се надявам, че ще запазите моята тайна. Вече не е далеч денят, когато всичко трябва да излезе на бял свят.

Натаниел мълча дълго, преди да заговори.

— Можете да разчитате на моята дискретност, Шана, но искам да ви каже нещо друго. — Той пое дълбоко въздух. — Мисля, че вие двамата сте ужасно несправедливи към всички нас. Смятате ли, че господин баща ви е някакво мрачно чудовище? Дали той наистина би пожелал да ви накаже, защото сърцето ви е изпълнено с любов? Нима

виждате около себе си само врагове? Не би ли било по-добре, ако приемете, че имате съюзници и приятели, които биха ви помогнали с радост? Никога и никъде аз и моите близки не бихме оставили една жена в беда. А искам да вярвам, че и баща ви ще ви брани със зъби и нокти, ако му признаете любовта си. Нима го считате за някакъв изкуфял старец, който не си спомня огъня на собствената си младост? За мене Орлан Трейхърн е много разумен човек с оригинален дух и много пламенност!

Натаниел направи няколко крачки към стълбището, но се обърна отново:

— Така е, така е! Вие и двамата сте несправедливи към нас. Но аз ще мълча, докато сама решите, че е дошло време. — Натаниел протегна ръка към нея: — Елате, Шана, ще ви придружа до стаята ви. Късно става.

Той тихичко се засмя. Скоро доброто му настроение се предаде и на Шана.

Но Натаниел не можа да се сдържи да не каже:

— Любопитен съм все пак, колко ли време още ще можете да запазите тайната си...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Бледи слънчеви лъчи проблясваха през завесите. Полубудна, Шана се изпъна блажено в чаршафите, лениво отвори очи. Едно цветно петно на възглавницата до нея привлече погледа ѝ; тя повдигна глава, за да се вгледа по-внимателно, и откри една роза. С усмивка тя взе цветето в ръка, вдъхна аромата му и се зарадва на уязвимата и все пак така горда красота. А стеблото беше без бодли.

— Ах, Рурк... — промълви тя.

Отпечатъкът на възглавницата до нея показваше, че е спал през нощта при нея. Щастливо усмихвайки се в тишината, тя сгуши възглавницата до гърдите си. Но за любовни мечти нямаше време. На вратата се почука.

— Добро утро, момиче — поздрави Хергъс весело. — Добре ли спяхте?

Шана скочи от леглото и се изпъна като доволна котка.

— Много добре. И съм страшно гладна.

— Това, моето момиче — поклати скептично глава камериерката, — е един ужасяващ признак.

Шана сви рамене, самата невинност.

— Какво имате предвид?

Хергъс усърдно се зае с дрехите, които вземаше от скрина.

— Като че не знаете сама! Да не би да мислите, че не забелязвам как се стараете да не ми се показвате вече необлечена? Мисля, че е време да съобщите на мистър Рурк, че явно скоро ще става баща.

— Той отдавна знае — отвърна Шана и изчака да види колко време ще мине, докато широкото селско лице на камериерката се изкриви в гримаса.

— Ооо, неее! — Ето го вече викът на ужас. — Какво ще стане сега?

— Единствено правилното. Ще кажа на баща си. — Но тогава студената ръка на страха сграбчи сърцето ѝ. — Надявам се, че няма да го преживее много тежко.

— Ха! — затътна Хергъс. — Можете да сте сигурна, че веднъж завинаги ще заповяда да кастрират вашия мистър Рурк, както се полага.

Шана се извърна и просветна срещу жената със зеления огън на възмутените си очи.

— Не ми говорете какво подобава! Подобава да обичам Рурк! А освен това подобава да родя дете от него! — Тя тропна с крак. — А от сега нататък няма да търпя да се говори зле срещу Рурк! От никого вече!

Хергъс прекалено добре знаеше кога преминава границата на търпението на Шана и предпочете да смени темата, докато помагаше на Шана да се облече.

— Мъжете — бърбеше Хергъс, сега вече със съвсем различен тон — всички вече закусиха и излязоха. С изключение на мистър Гейлърд. Той е много увлечен по мис Габриела.

— Алчен е тоя нахалник — просъска Шана. — Накрая наистина ще си хване някоя богата жена. Трябва да предупредя девойчето.

— Вече не е необходимо — изкиска се Хергъс с ръка в устата. — Тя вече го насоли. Каза му, че не желае непрекъснато да усеща ръката му по тялото си и че той трябва да внимава къде се разхождат ръцете му.

— Значи скоро отново ще хукне подир мен — въздъхна Шана. — Може би ще ни се удаде да изнамерим за него някоя дърта вдовица с дебело дърво да го озапти.

Хергъс поклати глава.

— Не харесва старите. Но като види млади, и очите му изпадат. Като пътувахме през Ричмънд, той едва не си изви врата да зяпа след една хубавица, която вървеше по улицата. — Тя изпухтя и високо навири нос. — Не го ща, даже и да ми го подарят.

Шана замислено набърчи чело.

— Дали вече е говорил с Бошан и искал пари за корабостроителницата си? Добрите хора може и накрая да кажат да, само да се отърват от него.

— Не е много вероятно — изкиска се Хергъс. — Тая сутрин, като минавах през салона, нашият благородник бе потънал в разговор с милия капитан Бошан. А той не изглеждаше много очарован от думите на сър Гейлърд.

— Добре тогава — усмихна се Шана. — Може би скоро ще си тръгне. — А щом щеше да прави самопризнания пред баща си, то тогава сигурно щеше да е по-добре да знае, че благородникът не е наблизно.

Когато Шана слизаше надолу по стълбата, мисис Амелия ѝ извика от салона.

— Елате да ни правите компания, Шана. Чаят и закуската вече ви чакат.

Шарлот и Габриела изсвириха докрай една приятна мелодия на арфата, после и те седнаха в креслата до дивана, на който бе Шана.

— Мъжете тръгнаха още рано сутринта, за да покажат на баща ви ранчото, и сега вкъщи е така тихо, че може да се чуе как перо пада на пода — засмя се Амелия.

В същия момент едно шумно издрънчаване сякаш само подсили думите ѝ. Ужасени, дамите подскочиха, за да видят каква е причината за този шум. В рамката на вратата към салона стоеше като вкаменена една прислужничка и бе втренчила потресена очи в сервиза за чай, който ѝ се бе изплъзнал от табличката и сега лежеше разбит на парчета на пода. А до нея сър Гейлърд си търкаше с ръка кадифената дреха и дантелата на ризата.

— Тъпа крава! Гледайте си в краката следващия път! — изсъска благородникът. — За малко щяхте да ми изцапате костюма!

Момичето безпомощно гледаше към мисис Амелия и в отчаянието си кършеше тънки ръце; тясната брадичка се разтрепери и аха да рукнат сълзи от очите ѝ.

— Няма за какво да се притесняваш, Рейчъл! — мисис Амелия успокои приятелски момичето, отиде до нея и ѝ помогна да събере парчетата от порцелановия сервиз. После се обърна със строг поглед към благородника.

— Сър Гейлърд, докато сте гост в този дом, бих желала да ви помоля от цялото си сърце да не излагате повече на показ пренебрежението си към тези, които не са така облагодетелствани от съдбата. Няма да търпя това. Рейчъл е била продадена като робиня, преди да дойде при нас, и е била изнасилена. Тя не е отдавна при нас, но е добро момиче и аз я ценя много. Не бих искала да ни напусне, само защото някой от гостите се е отнесъл без причина грубо с нея.

— Мадам, трябва ли да разбирам, че поставяте под въпрос поведението ми? — попита учудено сър Гейлърд. — Мадам, аз произхождам от едно от най-благородните семейства на Англия и знам как да се отнасям към домашната прислуга. Върховният съдия, лорд Хари е мой баща. Той сигурно не ви е непознат.

— Така ли? — търпеливо се усмихна Амелия. — Тогава сигурно и вие познавате маркиза, брата на моя съпруг!

Гейлърд разтвори широко уста, а мисис Амелия се обърна доволно и прошумолявайки с роклята си, отново седна при трите усмихващи се дами.

— Маркизът? — заекна сър Гейлърд и пристъпи крачка напред. — Маркиз Бошан от Лондон?

Мисис Амелия повдигна досадно вежди.

— Не знам да има друг. — Тя повика с жест Рейчъл; момичето внимателно заобиколи издалеч сър Гейлърд. — Е, скъпи дами, докъде бяхме стигнали?

— Бяхте великолепна, мамо — извика възхитено Габриела, когато благородникът най-сетне се оттегли.

— Не беше много мило — призна мисис Амелия, сви по момичешки рамене, а смехът ѝ прозвуча в целия салон. — И въпреки това ми се отрази добре. Още вчера вечерта се опита да прогони от масата ни мистър Рурк, човек можеше да си помисли, че се е вживял в ролята на домакин на тази къща.

— Натаниел бил чул, че бащата на сър Гейлърд пребивавал на посещение в Уилямсбърг — съобщи Шарлот, когато мисис Амелия ѝ подаде чаша. — Питам се дали и той е също така надут глупак като сина си.

Тъмните очи на Шарлот се обърнаха угрижено към Шана, която очевидно внезапно бе престанала да бърка чая си. Под погледа на Шарлот тя се обърна бързо към закуската си, за да не се забележи объркването ѝ. Как би могла сега да излезе от къщата, за да предупреди Рурк за опасната близост на палача Хари?

— Боже мой, Шана, толкова бе нетактично от моя страна — извини се Шарлот. — Трябваше да си помисля, че може би цените благородника. Гейлърд ми каза на масата, че скоро ще се жените.

Шана едва не се задави с бисквитите за чай.

— Да се жени за мен? — Тя бързо отпи глътка чай, за да преглътне трохите, които бяха заседнали в гърлото ѝ. — Явно е измамен от собствените си желания. Аз отдавна съм му дала отговор. — И в спомена за тази плесница тя си разтърка китката. — Един отговор, който сигурно не би могъл да бъде изтълкуван погрешно.

— Но защо тогава не престава да ви преследва, Шана — попита Габриела. — Наистина тази сутрин той не ме удостои с нито един поглед — което приемам с благодарност и като избавление — но имаше моменти, в които човек можеше да се закълне, че той пламти в най-силна обич към мен. Щом вие вече сте му отговорили, защо продължава да говори за женитба?

Шана можа само да свие рамене.

— Може би — засмя се Шарлот — Шана е изразила отказа си твърде нежно, скъпа Габи. Няма нищо по-отрезвяващо за един джентълмен от това млада дама да му каже, че е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща — и после да му припомни, че има корем.

Шана се изкикоти в чашата си.

— А аз смятах отговора си за брутален. Ако бузата му не го боли вече, то ръката ми още ме наболява.

— Наистина ли — сияеше Габи. — Браво, Шана. Но защо тогава въпреки всичко не ви остави на мира? Човек би си помислил, че след такова нещо един мъж се отказва.

— Сигурно мистър Ралстон тайно му е подшушнал, че баща ми иска да се ожения за благородник — отвърна Шана. — Без съмнение сър Гейлърд се надява, че все някога ще ме впечатли.

— Не личи баща ви да го харесва много — каза мисис Амелия. — Напротив. Той дори се ядоса, когато сър Гейлърд изрази мнение, че мистър Рурк трябва да напусне масата и да отиде да яде при домашната прислуга. Пропуснахте вчера вечерта едно хубаво скарване, Шана. Баща ви обясни кратко и ясно, че не разрешава абсолютно никой да му пречи да си вечеря със своя роб, а Джордж обяви на всички, че все още е господарят на този дом и кани на масата си когото пожелае. И сред всички тях горкият Натаниел, който се опитваше да ги омиротвори, но не му се отдаваше много добре. И едва след четвърт час забелязахме, че мистър Рурк си бе отишъл. Но оттогава Джордж и баща ви не размениха нито една дума със сър Гейлърд.

— Тогава може би е било много добре, че ме е нямало — забеляза Шана.

Малко по-късно Шана седеше с мисис Амелия в салона, а старата дама ѝ разказваше за къщата си, семейството и живота си.

— Вероятно, Шана, сте чували много за това, че Вирджиния е дива страна. — Тя се засмя, като видя, че Шана кимва. — Е, да, може и да е дива. Живяхме в дъсчена къща, докато изкореним дърветата и построим тази къща. Тогава имахме само Натаниел — а самите ние бяхме още деца. Родителите се страхуваха за нас. Те искаха да остана в Англия и да изчакам, докато Джордж ни построи къщата. Мислеха, че той ще се откаже и ще се върне. А и той често казва, че е щял да се откаже, ако не бях дошла с него.

— Имате чудно хубава къща, мадам Бошан, и много мило семейство.

— Трябваше да преживеем много трудности, в Англия щяхме да живеем много по-лесно. Но мисля, че грижите, които споделихме, ни направиха по-добри и по-силни. Никога не бих искала синът ми да е такъв самоуверен глупак като сър Гейлърд. Наистина синовете може би няма да се чувстват добре в двора, но мога да се закълна, че станаха истински мъже, които не жадуват за чужди пари, за да се уредят добре. И защото ги обичам, не желая нищо друго така, както тяхното щастие. Естествено е майката да иска най-доброто за своите деца. Досега имаха късмета да намират човека, когото търсеха на този свят. И ако е рекъл Господ, един ден ще мога да кажа същото и за Гейбриъл и Джеремайя.

Шана отпиваше от чая си и се питаше дали и майката на Рурк би я посрещнала толкова сърдечно и топло, с толкова обич, както мисис Амелия я посрещаше. Шарлот бе за завиждане. Но сигурно и майката, която бе родила и отгледала мъж като Рурк, бе необикновена.

— Добре ли се чувствате в стаята на моя син? — попита мисис Амелия тихо.

— Чувствам се там като у дома си — призна си Шана чистосърдечно. — И си представям как великолепно прохладна е стаята през лятото с това голямо дърво, което расте току пред къщата. Къде всъщност е третият ви син?

— Искате ли още малко чай, скъпа?

— Благодаря, само половин чаша.

— Синът ми, е, той ту идва, ту си отива...

— Бих искала да се запозная и с него.

Мисис Амелия дълго не отместваше поглед от младата жена.

— Ще се запознаете, скъпа. Със сигурност ще се запознаете.

Когато Шана се преоблече, тя слезе по стълбите в зелен кадифен костюм за езда, който придаваше на очите ѝ тъмна отсянка, почти като на смарагди.

През входната врата тъкмо влизаше Гейбриъл.

— По коя пътека бих могла да пояздя, без да се объркам? — осведоми се Шана.

Момичето я заведе отзад. Оттам се виждаше един хълм, който не се издигаше много далеч.

— Там при големия дъб ще видите една пътека, която води към високата долина между хълмовете. Ако имате късмет, можете да срещнете там горе Джеремайя и Рурк.

Вятърът си играеше с перото в шапката, а изпълнена с безкрайна радост, Шана държеше поводите отпуснати. Джезабел се напрягаше и сякаш летеше, познаваше добре всяка стъпка земя. Шана я остави на свобода, докато достигнаха дъба. Тук започваше една следа от коли, обрасла с трева. Шана пристегна поводите и наложи на себе си и на Джезабел по-разумен ход.

Слънцето се бе изкачило високо на небето, но въпреки това бе хладно. Една кошута премина безшумно през шарената сянка. От двете страни се възправяха хълмове и пътеката заобикаляше една скала. Но по средата на завоя от гърдите ѝ се изтръгна вик на въодушевление и тя спря кобилата.

Широка долина се простираше пред нея, излъчваше сито плодородие. А в средата на долината, долу, под лъчистото небе проблясваше верига от сини езерца, които се захранваха от водопад, който се стрелкаше с пръски и пяна надолу по скалата, за да се излее в основата ѝ в портата на една дъга. Отвъд езерцата, под високите клони на една пиниева горичка, се виждаше малка дървена къща: тънък дим се извиваше във въздуха. Шана забеляза следите от няколко коня, пришпори Джезабел покрай поляните през светло бистро поточе и после нагоре по склона до хижата.

Вратата бе широко отворена, сред куп прясно нацепени дърва лежеше един клон. Зад хижата дъсчена ограда обграждаше едно пасище, в което пасяха повече от дузина коне и всеки от тях спокойно можеше да се мери по грация и красота с нейния. Шана държеше здраво поводите в ръка, докато гледеше като омагьосана красотата на спокойната долина.

Тя неохотно се откъсна от бленуваната гледка, когато чу зад гърба си шумове — тогава видя Рурк, който тъкмо опираше дългоцевната си ловна пушка на един дънер. Той я доближи с усмивка и я смъкна от седлото.

— Как разбрахте, че съм тук?

Тя му се усмихна в пълните с обич очи, когато я постави на земята.

— Гейбриъл ми каза.

Той се наведе към нея и те си размениха дълга целувка за поздрав. Шана доволно въздъхна и се гушна в неговата къса кожена дреха, а ръцете му я обгърнаха. Но тогава, най-сетне, тя се сети отново какво я бе подтикнало да го търси.

— Палачът Хари е в Уилямсбърг — докладва тя, прегърна го и се отдръпна назад, за да може да го гледа в очите.

— Това копеле! — избоботи Рурк.

— Но какво да правим? — попита Шана угрижено.

Рурк я погали с кокалчетата на пръстите си по бузата.

— Не се страхувайте, мила моя. И това ще преживеем.

Той я целуна още веднъж, после отстъпи крачка назад, повдигна глава и издаде мек, но пронизващ вик като сова. Шана откри движение сред храстите и секунди по-късно оттам излезе Джеремая.

И той носеше дълъг мускет и бе облечен като Рурк, в кожени панталони, дълга дреха и бяла ленена риза.

— Мистър Рурк — извика той и странна усмивка се усещаше в гласа му. — Трябва да закърпя една дупка в оградата, преди кобилите да са я открили. Ще се забавя малко.

С тези думи той взе един клон и се отдалечи бързо със странна тътреща се походка, а Шана би могла да се закълне, че след него появаше кикот.

Рурк гледеше след Джеремая.

— Умно момче — каза той радостно, — винаги е готов да направи повече, отколкото е нужно.

Шана леко набърчи чело, между двамата се бе случило нещо, което ѝ бе убягнало. Но какво значение имаше това, щом можеше да остане сама с Рурк?

Той повдигна леко полите ѝ, така че да не опират във влажната трева.

— Ако искате да се разхождате тук, ще ви трябват панталони — каза той. — Оставете ме да се погрижа за Джезабел, преди да ни е избягала.

Шана повдигна поли и го последва. Той взе пред пасището поводите на кобилата, хвърли ги на седлото, после го освободи. Кобилата го следваше като дресирано куче, когато я поведе към оградата и я побутна вътре.

— Искате ли да разгледате къщата? — попита той дрезгаво току пред устата ѝ.

Шана кимна и пъхна ръката си в неговата. Пред хижата той повдигна Шана на ръце и я пренесе през прага. Вътре бе скромно и само огънят от огнището разпръскваше червеникава светлина. Рурк постави съпругата си на земята, а докато тя се оглеждаше, той се отправи към огнището и си запали лулата от една тлееща цепеница. Шана прокара ръка по грубата повърхност на една дървена маса, погледна любопитно в едно голямо желязно котле, което висеше до огъня, подскочи леко върху широкия пухен дюшек на леглото, прокара ръка през красивата кожа, която беше просната върху него и после се завъртя още веднъж в средата на хижата около самата себе си.

— Ах, Рурк — възкликна тя, — не би ли било чудесно, ако можехме да живеем в тази хижа само двамата?

Той я погледна скептично през дима от лулата си и се усмихна.

— Ах, Шана, нима наистина щяхте да сте щастлива тук?

— Даже и да не ви се вярва — нацупи се Шана, — но аз съм издръжлива, мистър Бошан. И ако ме предизвикат, бих съумяла и тук да уредя живота си по най-добрия начин. Ще се науча да готвя. Може би не съвсем като готвачките на татко, но аз и не искам мъжът ми да е дебел. — Тя потупа слабото му тяло, после поглади кадифената си дреха. — Ще продължавате ли да ме обичате и като ми се надуне коремът от бебето?

— Ах, Шана — засмя се той и я прегърна, — винаги ще ви обичам.

Тя се увеси на врата му и отвърна на горещите му целувки.

— Колко време ще се забави Джеремая?

Рурк се пресегна зад гърба си и пусна резето на вратата.

— Докато го повикам.

Самотните клони на дървото драснаха жално под прозорците на спалнята. Шана се бе втренчила навън в звездната нощ. Спомените за часовете, които бе прекарала с Рурк в хижата, не искаха да я напуснат. Никога досега не бе усещала така ясно, така недвусмислено и силно, че не желае нищо друго така, както да живее заедно с Рурк в щастие или опасност. Малко ли беше това? Много ли беше? Не беше ли всичко? Сърцето ѝ се бе зашило, а се чувстваше така невероятно самотна. Чувстваше се така, сякаш бе съвсем сама на този свят, сякаш цялата тежест на тази глупост тегнеше единствено и само върху нея. Това, което трябваше да направи сега — и което искаше да направи — можеше като нищо да доведе дотам, че накрая да не ѝ остане никой, нито Рурк, нито баща ѝ. Никой повече. Дали тогава, както ѝ бе обещал Натаниел Бошан, наистина щяха да я приемат в обятията си с целия позор, който я петнеше.

Тя положи ръка върху корема си и почувства съвсем ясно малкия живот, който растеше там, вътре. И изведнъж осъзна: тя никога нямаше да е сама.

Орлан Трейхърн седеше в коженото кресло в гостната си и размишляваше над куп карти, списъци и счетоводни книги. Тази страна имаше толкова много богатства, че можеше да разтупти всяко търговско сърце. И той вече разбираше, че може да му е само от полза да купи земя тук, може би на Джеймс Ривър, където лесно можеше да се построи пристанище за неговите кораби.

От размишленията му го откъсна тихо почукване на вратата и той чу шепота на Шана:

— Татко, буден ли си още?

Той сложи документите на масата.

— Влезте, Шана. Заповядайте, влезте.

Вратата се отвори, Шана се промъкна вътре и веднага затвори вратата след себе си. Тя премина леко през стаята и целуна баща си по челото. Видя развеселената усмивка на лицето му и зададе въпроса, който се страхуваше да не ѝ зададе той.

— Всичко наред ли е, татко?

— Да, просто си спомних нещо, дете мое. Изглеждате така ужасно. Точно като в детството ви, когато надвисваше буря. Тогава точно така нерешително чукахте на нашата врата. Промъквахте се в стаята и се сгушвахте между нас, между мама и мен.

Вътрешно Шана се сви от страх. Трябваше да си вземе един стол и да седне. Вгледа се в ръцете си. А ръцете ѝ трепереха. И баща ѝ чакаше.

— Татко... Аз... — Гласът ѝ бе съвсем тих и тъничък, после пое дълбоко дъх, за да каже ужасната новина наведнъж. — Татко, аз съм бременна и бащата е Рурк.

Изминаха мигове убийствена тишина. Шана не можеше да вдигне поглед. Тя не смееше да погледне в ужасеното, разкривено от яд лице на баща си.

— За бога! Жено!

Гласът на Орлан Трейхърн прокълтя. Шана се сви. Орлан скочи от креслото и с една крачка се озова пред нея. Шана се подготви за най-страшното. Сега гласът на Трейхърн бе по-тих, но звучеше все така дрезгаво и високо в тихата стая.

— Знаете ли какво сте направили?

Шана здраво бе стиснала очи. На миглите ѝ имаше сълзи, които заплашваха всеки момент да потекат. И тогава тя чу думи, които не вярваше, че собственият ѝ баща може да изрече:

— Вие разрешихте вместо мен един проблем, скъпо дете, който седмици наред, ден след ден, ми вгорчаваше живота. Как бих могъл след всичките тези брътвежи за синя кръв и благороднически титли да попитам дъщеря си дали не би желала да се омъжи за един роб?

Той се наведе напред, хвана ръцете ѝ и повдигна брадичката ѝ, за да го погледне и тя.

— Ако бяхте ме оставили да решавам аз, щях да ви умолявам да вземете за съпруг Рурк. Но аз ви бях обещал тържествено, че изборът ще е единствено и само ваш, и така вече нямах право на мнение. Обичате ли го?

— О, да, татко! — Шана скочи, хвърли се на шията на баща си и скри лице в рамото му. — О, да, много го обичам.

— А той обича ли ви? Той съгласен ли е да ви поведе към брачния олтар? — попита Орлан Трейхърн, но изобщо не дочака отговора. — По дяволите, трябва да иска! — В гласа му се надигна гняв. — Ако не, ще го...

Шана сложи пръст на устните му, накара го да замълчи, вече решена да му признае и останалата част от истината, но тогава се осъзна в последния момент. Цялата истина — това би било признание за една цяла година, преминала в лъжи и измама, това наистина можеше да възбуди яда му. По малко истина, от време на време, това сигурно беше по-мъдрият ход, отколкото да разчита така много на късмета.

— Тате — продължи тя, — по пътя ни има още едно препятствие. Ще ви го споделя, когато му дойде времето. Все още е опасно и има причина да се крие истината.

Тя видя баща си да бърчи скептично чело и го замоли:

— Само ми се доверете и всичко ще се уреди. Вярвате ли ми?

— Смея да се надявам, че знаете какво говорите — съгласи се той неохотно, — но не бива да се проточва твърде много. Горя от нетърпение да съобща на всички, че най-сетне ще имам внуче.

— Благодаря ви, татко! — Тя го целуна и бързо се отдалечи.

Едва-що бе затворила здраво вратата зад гърба си в стаята си, щастливо усмихвайки се през сълзи, когато от креслото се надигна една сянка. Бе Рурк и тя се хвърли в обятията му, смееше се, хлипайки на гърдите му, и го държеше, потънала в блаженство.

— Казах му! — изхълца тя. — Татко вече знае всичко за нас.

— Така си и помислих! — Той я целуна по косата. — Чух как извика от болка.

— О, не! — извика тя, облегна се на рамото му и погледна нагоре към него. — Това бе неговият начин да изрази съгласието си. Много е щастлив!

Рурк повдигна учудено вежди.

— Е, да, не му казах, че сме мъж и жена. Само, че очакваме дете. — Рурк вдигна ръце и простена.

— Много благодаря, мадам. Ето ме сега и осквернител на вдовици! — После той стана малко по-сериозен. — Шана, тъй като

това, изглежда, е нощта на истината — и аз имам да ви призная нещо. — Но Шана имаше по-неотложен въпрос, който ѝ бе легнал на сърце.

— Как изобщо влязохте в тази стая? Долу е Дейвид, видях го на стълбата. Да не са ви пораснали криле?

— Още не, мила моя. — Той посочи към прозореца. — Дървото, което се извисява пред кухнята, ми бе напълно достатъчно вместо стълба. А и си спомних, че не обичате да сте сама. — Той сложи ръка на тънката ѝ талия и я привлече към себе си. — Шана, трябва да ви кажа нещо. Това тук е моята...

Устата на Шана го накара да замлъкне, тя се сгуши в него плътно.

— Ако непременно искате да ми изповядате нещо, тогава ми изповядайте любовта си към мен, сър дракон — промълви тя. — А след признанието искам да видя доказателствата.

Тя го потегли към леглото и замърка на гърдите му.

— Обичам, както цветето обича дъжда и като цветето протягам листенца и ви откривам нежното си сърце, за да може то да се наслади на тази благодат.

Устните му потърсиха устата ѝ.

— Обичам ви, Шана. Обичам ви повече от всичко друго на този свят.

Шана изведнъж се събуди и лежеше, без да помръдне — а не знаеше какво се бе случило, че бе прогонило изведнъж съня от очите ѝ. Тя се вслуша, но чу само часовника върху камината да бие три часа. Тя усещаше плътно в гърба си сгушеното тяло на спящия Рурк, едната му ръка бе положена с много обич на ханша ѝ. Но и той лежеше, заслушвайки се, напрегнат, дъхът му замря. Тя внимателно извъртя глава и в слабата светлина на малката камина го видя да не отмества поглед от вратата, облегнат на лакът. И тогава тя най-сетне чу отново: бравата на вратата проскърца, защото чужда ръка отвън я натискаше, а после — защото не поддаде — я върна обратно. Шана отправи въпросителен поглед към Рурк.

Рурк положи пръст пред устните си, заповяда ѝ да мълчи, да не издава нито звук. Той внимателно се измъкна от леглото и си облече панталоните. Безшумно, с бързи стъпки той прекоси стаята. И Шана

бързо си облече нощницата. Който и да стоеше отвън на вратата, тя не би искала да я заварят гола.

Съвсем тихо Рурк превъртя ключа в бравата, докато едно едва доловимо щракване не показва, че езичето бе излязло от ключалката. Тогава с едно внезапно движение, от което Шана се изплаши, той отскочи назад и същевременно отвори докрай вратата.

Нямаше никого. И по коридора нямаше жива душа. Нечуто той се прокрадна навън по коридора, взираше се в сенките на всеки ъгъл, навсякъде. Но не намери никого. С мрачен поглед се върна обратно в спалнята и отново заключи здраво вратата.

— Но кой ли беше това? — прошепна тя, когато той седна в леглото до нея.

— Имам едно подозрение — отвърна Рурк, но малко по-късно си събу панталоните и отново се вмъкна под завивката.

— Студен сте — потрепери Шана. И се сгуши в него.

Изведнъж Рурк отново подскочи.

— Какво, по дяволите, беше сега пък това?

Той наклони глава, за да може да се вслуша по-добре. Слабо, но ядно цвилене проникна през нощта.

— Атила! — пошепна Шана и се изправи до Рурк. — Нещо го безпокои.

Рурк отметна завивката и отново си обу панталоните.

— Ще ида да видя! — Той нахлузи ризата си през глава. — Залостете вратата след мен. Ако някой иска да влезе, викайте колкото ви глас държи. Все някой ще ви чуе.

— Рурк, не отивайте! — умоляваше го тя. — Не знам какво става, но нещо не е наред.

— Ще съм нащрек! — Той бързо я целуна още веднъж. — Топлете ми леглото. Като се върна, сигурно ще треперя от студ.

Както ѝ каза, Шана внимателно залости вратата. Изпълнена от нарастващо безпокойство, тя кръстосваше из стаята, гризейки си ноктите. Само червената жарава хвърляше светлина, беше хладно и Шана трепереше в тънката си нощница. Тя разпали огъня и постави нови цепеници. После дълго стоя пред камината и се взира в пламъците. Всичко бе тихо. Зловещо тихо. Докато някъде в къщата не изпищя Шарлот.

— Конюшната гори! Натаниел, събудете се — конюшната е в пламъци!

С вик Шана скочи на крака. Тя се взираше в завесите. Това, което през цялото време виждаше, не бяха проблясъците от огъня на камината.

— Рурк — изпищя тя и с треперещи пръсти се опита да отвори вратата. — За бога! Мили боже, помогни му! Помогни на моя Рурк!

Без да обръща внимание на босите си крака и на тънката си нощница, Шана изтича по коридора навън, почти се сблъска с Натаниел, който още си завързваше панталоните. Зад него се втурна Шарлот с един фенер и една завивка около раменете. По целия коридор се отваряха врати.

— Рурк — крещеше Шана почти истерично. — Той е в конюшната!

— О, боже мой! — извика Шарлот с широко разтворени очи.

Натаниел се втурна надолу по стълбите, сякаш го гонеше демон. Шана летеше след него и не забеляза, че Шарлот ѝ хвърли една завивка на раменете. Те тичаха към задния изход и пресякоха тревата.

Хиляди огнени езици ближеха стените на конюшната. Шана и Натаниел се хвърлиха към пастта на преизподнята. Вратите на конюшната бяха заключени, голямата с резе, а малката с дървено лостче. Цвиленето и скимтенето на заключените животни разкъсваше нощта, пукотът на пламъците нарастваше до грохот.

— Рурк е вътре! — крещеше Шана. — Искаше да види какво става с конете!

Натаниел хвърли кофа вода от поилките срещу малката врата, а Шана се хвърли срещу вратата, но трябваше разочарована да осъзнае, че силите ѝ не стигаха, за да спаси Рурк.

Натаниел я избута настрана и под мощния удар на раменете му препятствието отлетя встрани.

Гъсти облаци дим излязоха навън, кашляйки и задавяйки се, Шана се видя принудена да се отдръпне назад. Натаниел взе от раменете ѝ завивката, напои я с вода, докато започна да капе, хвърли си я на главата и се вмъкна в задушливия дим и пламтящия ад.

Атила изцвили в смъртен ужас; Шана затисна с треперещи ръце ушите си, бореше се със собствените си страхове. Сега отвсякъде идваха мъже към тях. Образуваха вериги, за да носят насам кофи с

вода. Смелчагите хвърляха вода във все по-развихрящата се страст на огъня. Откъм конюшната силен трясък заглуши страшния пукот от пламъци, дъжд от искри се издигна към небето, за да се посипе след това върху всички. Премаляла от ужас, Шана усети как кръвта се смръзва в жилите ѝ, когато фантазията ѝ ѝ показва ужасяващи картини, в които Рурк сега се извиваше под убийствените нокти на огъня, заклещен в обхванатата от пламъците конюшня. Вече нищо не можеше да я спре, тя искаше да се хвърли в пламтящата преизподня, за да срещне смъртта с Рурк, ако вече не може да бъде спасен. Тогава една призрачна фигура си проби път, олюлявайки се и залитайки през помещението. Шана скочи към нея, димът я захапа в очите, пламъците посегнаха към ризата ѝ. Срещу ѝ се олюляваше Натаниел, а Рурк лежеше неподвижно на раменете му. Шана хвана Натаниел за ръка и го измъкна на открито.

Още докато си търсеха спокойно място, достатъчно отдалечено от пламналата конюшня, откъм господарската къща ги пресрещнаха други мъже, профучаха край тях, хвърлиха се в огромната факла, за да спасят конете. И Питни бе сред тях, по нощница, която плющеше над панталоните му.

Задъхвайки се, поемайки си тежко въздух, Натаниел падна на колене; Рурк се плъзна отпуснато по раменете му, крайниците му се разпериха под влажната, димяща завивка. Шарлот се хвърли към мъжа си, Шана издърпа от тялото на Рурк почернялото одеяло и повдигна главата му на гърдите си.

— О, скъпи мой! Бедни мой, мили! — изплака горко Шана, но същевременно и с облекчение, когато Рурк най-накрая отвори очи. — Всичко наред ли е? Ранен ли сте?

— Главата ми! — простена той и се опипа по косата.

Шана се вторачи ужасено. Ръкавът на нощницата ѝ бе обагрен в кръв.

— Вие кървите! — изпищя тя.

И Шарлот коленичи при тях, отметна главата на Рурк напред. Тесните пръсти откриха на врата му зейнала рана. При докосването лицето на Рурк се изкриви от болка.

— Един проклет мръсник ме нападна в гръб! — простена гневно Рурк.

— Лежеше на пода при конете, а вратите бяха залостени отвън — едва дишаше и Натаниел. — Който и да е подпалил конюшната, искал е да изпече вътре Рурк!

Питни изтича покрай тях, водеше кобилата Джезабел, други мъже с други коне го следваха.

Пронизителен яростен вик процепи нощта и всички погледи се обърнаха към все по-ярко пламтящата конюшня. През хаоса от дим и пламъци напред се промъкна Атила, изправи се на задните си крака, зарита в хълбоците му. Рурк изсвири пронизително, жребецът се изправи отново на задни крака и се впусна в галоп към тях. Но на една ръка разстояние от тях се спря. Треперейки и пръхтейки, конят стоеше пред господаря и господарката си, риеше с копита, а призрачната фигура, която се бе обесила на него, се оказа Орлан Трейхърн.

— Слава богу! — изпъшка Орлан Трейхърн. — Вече се страхувах, че ще ме отвлече в горите.

С едната си ръка той прибра веещата се край него нощница и сега стана видно, че бе вързал около шията на жребеца колана си, докато другия край държеше здраво в ръка — какъв късмет, че носеше такива дълги колани поради пълнотата си. Всъщност старият Трейхърн бе в доста окаяно състояние. Косата стоеше почти като сребърна корона — по краищата бе опърлена. Лицето му бе омазано със сажди, а най-хубавият му халат бе обсипан с малки дупчици от изгаряне. Липсваше му и единият пантоф, кракът му бе изцапан с нещо странно и кафяво, а доброто възпитание на присъстващите им забраняваше да правят предположения относно произхода му. Единственият останал му пантоф също не би могъл да бъде разпознат като такъв, ако в него не бе кракът на Орлан Трейхърн, така бе смазан.

Шана насочи поглед към него и изстина:

— Татко, какво за бога...

— Животното бе завързано в конюшната — изфуча Орлан Трейхърн и за малко да се строполи, но с мъка се задържа. — И когато го развързах, ме настъпи, не искаше да се остави да го поведе.

Той опипа крака си и простена от болка.

— Неблагодарно чудовище! Така ме нарани!

Жребецът изпръхтя и побутна Трейхърн с глава.

— Но какво е това? — Трейхърн хвана животното за главата и я изви към себе си. — Навсякъде има кръв!

Рурк забрави всяка болка, скочи на крака, и прегледа челото и носа на Атила. Дълги, кървави следи пресичаха лицето напреки до муцуната.

— Той е бит. А казвате, че е бил и завързан?

— И си държеше главата много ниско, плътно до гредата — продължи разказа си Орлан Трейхърн.

Старият Джордж Бошан пристъпи по-наблизо и погледна раните през очилата си.

— Изглежда, направено е нарочно, за да се привлече някой в обора.

Той погледна замислено Рурк, после Шана, която междувременно се бе изправила и се държеше за ръката му. Рурк веднъж бе казал, че иска да спи при конете, това би могло да даде повод за въпрос, но старият Бошан бе мъдър и не го зададе. Той и така достигна до заключението си:

— С всяка изминала минута у мен се засилва съмнението, че е планирано убийство, но защо, защо, за бога?

— Не мога да ви кажа — ядно отвърна Рурк. — Конете в безопасност ли са?

— Вече да! — изрева Питни, изпълнен със злоба. — Но вижте в какво се препънах! — Той държеше нависоко един камшик за езда, който в единия си край бе подсилен със сачми. По черната кожа проблясваше кръв, а по нея бяха залепнали къси сиви косми.

— Да е проклет този мерзавец! — просъска Рурк през стиснати зъби. — И Бог да се смили над това копеле, когато ми падне в ръцете!

— Е — забеляза сухо Натаниел. — Както и да възнамерявате да се оправите с това чудовище — явно ще трябва да го сторите с голи ръце, защото преди вечеря видях вашите револвери и мускети в конюшната, а сега вече сигурно са станали жертва на огъня.

Конюшната бе една огромна факла, всички опити да се потуши огънят се бяха оказали напразни. Няколко мъже пробиха дупка в стената на конюшната, така можаха да бъдат спасени поне няколко седла и юзди. А когато заревото се издигна над хълмовете, обгореното скеле се срина над пламтящите руини.

Потиснато, изтощено, с черни лица и разпокъсани дрехи, семейството се завърна в къщата. Жените се бяха прибрали още порано заради студа. Мисис Амелия наливаше ободрителни напитки, а за

Питни добре напълнена, преливаща от пяна стомна с бира. И тъй като всички бяха единни, че всичко можеше да е и много по-лошо, те вдигнаха чаши и пиха за здравето на всички. Амелия ги гледаше развеселено и най-накрая се засмя:

— Какви сте ми изискани!

Джордж я погледна с тъжна усмивка през очилата си.

— Да, да. Войници след битка. Но сега поне ще мога да си построя новата конюшня на хълма, където винаги съм искал да е.

— Късмет, значи — усмихна се благо мисис Амелия. — Ако не вземем предвид крака на мистър Трейхърн и главата на мистър Рурк. И вашите очила. Но какво стана с вас?

— Вашият най-малък син, мадам, не ме забеляза и се опита в суматохата да мине през мен.

Уморените мъже се разсмяха, а Джеремая се изчерви до уши.

— Мистър Рурк — каза мисис Амелия, — какво ще правите сега? Къде мислите да положите ранената си глава? — И преди Рурк и Шана да успеят да се погледнат смутено и издайнически, тя продължи: — Можете да вземете старата стая на Натаниел. Намира се веднага до покоите на Шана. Сигурно лесно ще я намерите. — В гласа ѝ сякаш се чуваше нотка смях, но ако я гледаше човек в лицето, не би могъл да открие нищо.

Скоро бурно приготвление изпълни къщата, домашната прислуга приготвяше бани за Бошан и гостите им, потърсиха Ралстон, но не го намериха, банята му не бе използвана, а сър Гейлърд, така съобщиха, си спял мирно и тихо в утринта, хъркането се чуваше и в коридора. Най-накрая поднесоха закуска. Орлан Трейхърн влезе, куцукайки с превързания си крак в трапезарията, Рурк обаче, въпреки настойчивите молби на Шана, бе отказал да му превържат главата. Той седна до нея на масата.

Най-накрая се появи и сър Гейлърд. Сиво-синкавите му очи гледаха добродушно, той извади часовника си, установи, че вече е доста късно сутринта, и се осведоми дали не е някакъв празник, за който той не е чувал.

— Вие спяхте непробудно цяла нощ? — попита Шана озадачено.

— Естествено — въздъхна той, — наистина още дълго четох от една книжка със сонети, но после... — Той спря и почеса бузата си с безупречен показалец. — Някак си ми се струва, че по някое време до

ухото ми достигна известно безпокойство, но след известно време не чувах вече нищо в къщата и поради това реших, че съм сънувал.

Той седна на масата и се добра до една препълнена чиния. За мъж, който преди всичко безделничи, апетитът му бе наистина забележителен.

— Защо питате? — попита той. — Случило ли се е нещо?

— Имате извънредно здрав сън, сър — отбеляза Рурк дори не иронично.

— Но, разбира се — усмихна се сър Гейлърд и щедро си сипа от конфитюра върху препечената филийка. — Част от изтънченото ми възпитание, мога да ви уверя. Чистата съвест е добра възглавница.

Той фиксира Рурк със строг поглед и установи, че робът бе седнал до дъщерята на господаря на острова.

— Страхувам се, че вие отново сте се самозабравили, робе. Без съмнение скромните хора тук са прекалено учтиви, за да ви напомнят къде ви е мястото.

Рурк презрително изсумтя.

— Вие, естествено, наваксвате.

Шана стисна под масата предупредително ръката на съпруга си. Тя все повече се страхуваше, че благородникът би могъл да обърне вниманието на лорд Хари върху Рурк. Беше по-добре да се мълчи, докато сър Гейлърд си замине. Тогава най-последно можеше да се каже цялата истина на Орлан Трейхърн; а тогава сигурно може да се предприемат необходимите стъпки, за да се възстанови доброто име на Рурк. Ръката отвърна с обич и разбиране на предупреждението на тайната съпруга. И задържа ръката ѝ.

Междувременно господарят на дома, Джордж, шумно бе тръснал чашата си. Сега той се обърна с уверен глас към благородника:

— Сър, на моята маса мистър Рурк е добре дошъл!

Гейлърд само сви рамене.

— Както ви се харесва, къщата си е ваша.

Когато вдигнаха масата, сър Гейлърд се обърна към домакина си:

— Кажете ми, добри ми човече, имате ли някой слуга, който би могъл да ми извади от конюшната някое послушно конче? Ще ми се малко да поогледам околността, която толкова много възхвалявате, а и ще се постарая да открия нещо похвално в нея.

Рурк го погледна и се осведоми не без известна ирония:

— Ще намерите ли сам пътя, сър, или се нуждаете от водач?

Питни си потри ръцете, когато благородникът загледа слисано и същевременно пренебрежително Рурк.

— От вас със сигурност нямам нужда — отвърна сър Гейлърд троснато.

Амелия се намеси.

— През тази нощ конюшната изгоря до основи.

Гейлърд вдигна вежди.

— Конюшната, казвате? А конете?

Питни се обади с боботещ глас:

— Успяхме да спасим всички животни. И както изглежда, някой бе подпалил конюшната, след като бе затворил вътре мистър Рурк. Но вие спяхте, и естествено, не можете да знаете за това.

Благородникът изпухтя пренебрежително:

— Това, разбира се, е обяснението, което ви е пробутал робът. Той сигурно сам е подпалил конюшната по невнимание. Всъщност не е глупав този трик, ако питате мене.

— Това — обади се Натаниел, — едва ли е възможно. Вратите на конюшната бяха залостени отвън.

Гейлърд сви рамене.

— Робът може би си е създал някой враг. С неговото безсрамно поведение това не би ме учудило. Но както и да е, помолих ви за кон, а не ви търся сметка за нещастията, които са сполетели този или онзи.

— Ще си получите коня — отвърна Джордж кратко.

За всеобщо облекчение на благородника му се отдаде малко по-късно наистина да се качи на един кон и — докато дългнестата му фигура подскачаше нагоре-надолу по седлото — дори да се отдалечи, яздейки без никакво произшествие.

Семейството се събра с гостите си в салона, защото бе решено след бурната нощ да прекара един спокоен ден. Старият Бошан не виждаше добре заради счупените си очила, а що се отнася до Орлан Трейхърн, нараненият му крак не допринасяше особено за подвижността му. Търговецът бе поставен в едно широко кресло, дебело превързаният му крак почиваше на една табуретка. Не му беше счупено нищо, но кракът му, натъртен и подут, му създаваше доста неудобства.

С бодро чаткане на копита и трополене на колела една карета се приближи към господарския дом на Бошан. Гейбриъл скочи на прозореца, отмести копринените завеси настрана и се завзира навън. Над раменете на момичето Шана видя една млада жена с кърмаче на ръце да слиза от ландо, при което кочияшът ѝ помагаше. Гейбриъл пусна завесите.

— Гарланд! — извика тя ужасено към майка си. — Не ѝ ли казахте да не идва?

Мисис Амелия простена и отпусна куките за плетене в ръце. Тя скочи, но изглежда, не можеше да се реши накъде да насочи стъпките си.

— О, боже, Гарланд! — изпищя тя. — За бога! — Тя безпомощно се обърна към съпруга си. — Джордж!

И Рурк изглеждаше обезпокоен. Клатейки угрижено глава, той се отдалечи от Шана и застана пред камината със скръстени на гърдите ръце и намръщена физиономия. Слисана, Шана гледаше в поразената компания.

Младата жена, която се наричаше Гарланд, нахлу като вихър през вратата, сякаш свеж бриз повя из къщата. Тя въобще не се спря, когато влезе в салона, а забърза направо към мисис Амелия и ѝ остави в ръцете кърмачето. Шана видя в началото само слаб, облечен в кадифе гръб на жена и широкопола шапка, която прикриваше лицето. Без да поглежда никой друг, тя пристъпи направо към Рурк. Той се усмихваше търпеливо, когато Гарланд се повдигна на пръсти и го целуна крепко по устата.

— Добре дошъл у дома, Рурк! — каза тя с нежния си и топъл глас.

Гарланд се обърна, свали си леко шапката от главата и пое направо към Шана, която отвори широко очи и уста: гарвановочерна коса и златисти очи, сияйна усмивка, заслепяваща красота — нямаше никакво съмнение, това бе сестрата на Рурк. Но тогава тя трябваше... Мислите на Шана се въртяха в кръг: но Гарланд беше сестра на Гейбриъл, всички го казаха, а значи бе и сестра на Натаниел, и на Джеремая! Всички те бяха братя и сестри, братя и сестри на Рурк Деверъл Бошан!

— А вие сигурно сте Шана — сияеше Гарланд. — Натаниел не се справи добре с описанието ви.

— О! — От гърдите на Шана се изтръгна един вик, след като се съвзе от първия шок. Погледът хвъркна към Рурк, но Рурк само се усмихна и сви рамене.

— О, вие! — Шана не можеше да намери думи. Тя отново се вгледа в момичето. — Вие... О, не!

Лицето на Шана пламна огненочервено. Как можеше да е така глупава! Тя скочи от креслото, избяга от стаята, профуча нагоре по стълбите и се втурна в покоите си. Тя заключи вратата и се видя изправена срещу Хергъс, която тъкмо подреждаше в стаята. Сякаш за пръв път видя стаята, тя най-сетне разбра; това бе стаята на Рурк!

Неговото писалище. Неговата гръцка книга. Неговият шкаф. О, как я бе измамил.

Междувременно долу в салона, в който се бе възцарило безпомощно мълчание, проеча внезапно гласът на Орлан Трейхърн.

— Ще ми обясни ли някой най-сетне какво става тук?

Питни не можа да се въздържа да не се изсмее, когато Рурк пристъпи към Орлан Трейхърн, застана мирно, поклони се и каза:

— Рурк Бошан на вашите услуги, сър!

— Рурк Бошан! — изрева Орлан.

Но робът не се бави повече, за да дава обяснения, а забърза след Шана. Трейхърн скочи и поиска да го последва, но болезнено си припомни, че засега имаше на разположение само един крак. Той си взе бастуна, заподскача на един крак по стълбата и изрева:

— Но как, по дяволите, тя е вдовица, щом вие сте Рурк Бошан?

Рурк му извика през рамо:

— Никога не е била вдовица! Аз ви измамих!

— По дяволите? Вие сега женени ли сте или не?

— Женени сме! — Рурк бе вече на половината на стълбите.

Орлан зарева още по-силно:

— Сигурен ли сте?

— Да, сър! — Рурк изчезна в дългия коридор, а Трейхърн, куцукайки, се върна в салона, бърчейки страшно чело. Той погледа обвинително Питни, който само сви рамене и си запали лулата. Орлан огледа всички, загледа втренчено в поразените лица на Бошанови, а най-поразено бе лицето на Гарланд. Тя имаше вид на момиченце, което не е съвсем сигурно дали току-що е направило нещо много глупаво или най-подходящото. После коремът на Трейхърн се разтресе, започна

да се кикоти, после се разсмя с пълно гърло. Лека-полека по лицата на семейство Бошан се появи първата колеблива усмивка. Орлан закуцука към Джордж и му подаде широката си ръка.

— Каквото и да се случи още, сър, сигурно няма да скучаем!

Рурк завъртя дръжката, но вратата бе заключена.

— Шана — изкрещя той. — Ще ви обясня всичко!

— Изчезвайте! — скара му се тя презрително. — Направихте ме на глупачка пред всички!

— Шана! Отворете! — заблъска той по вратата.

— Изчезвайте!

— Шана? — Сега вече Рурк се ядоса и удари едно рамо на вратата, но тя бе така стабилна, както си я спомняше.

— Оставете ме на мира, лицемерна маймуно! — извика тя. — Намерете си някоя друга глупачка за шегичките.

— По дяволите, Шана! Мога да ви обясня всичко! Отворете най-сетне!

— Няма!

Рурк се засили и блъсна вратата с пълна сила.

Вратата наистина бе от як дъб, но ключалката не бе достатъчно стабилна за такъв удар. Вратата изпука и се разтвори широко с трясък, от стените се посипаха гипс и дървени трески. Долу в салона мисис Амелия угрижено положи ръка върху ръката на съпруга си, но той я потупа успокоително.

Рурк влезе през разбитата врата, хвърли един озадачен кос поглед на разрушението, което причини, но там, където очакваше да види Шана, срещу му се изправи разгневената Хергъс.

— Мистър Рурк — изфуча тя. — Веднага напуснете тази стая! Няма да търпя в къщата на тези фини хора, при които сме на гости, да вършите безобразията си!

— Жено, не заставай между мен и жена ми! — Той крещеше вече почти като Орлан Трейхърн и запристъпва заплашително към нея. — Марш!

Хергъс го гледаше, без да отмества поглед, с широко отворена уста, после смутена отстъпи в страни и напусна стаята, клатейки глава и бърборейки си под носа.

— Шана! — извика Рурк, все още ядосан. Но тогава бързо осъзна колко обидена се чувстваше тя. — Шана? — каза той по-мило. И накрая съвсем нежно: — Шана, та аз ви обичам.

— Бошан! Бошан! — Тя тупкаше с крак. — Трябваше да се сетя!

— Вчера вечерта се опитах да ви кажа, но вие не искахте да ме слушате.

Тя стоеше пред него със сълзи на очи.

— Значи сега съм мадам Бошан, Бошан от Вирджиния. Не съм вдовица и не съм била никога. Ще бъда майката на един Бошан — и баща ми ще получи всичко, което винаги е искал.

— Да ги вземе дяволът желанията на баща ви! — каза Рурк и я прегърна. — Вие ще имате всичко, което сте си пожелали.

— Още от самото начало сте ме водили за носа — обвини го тя и се възпротиви на прегръдката му. — Ако ми бяхте казали в началото, много неща щяха да са ми спестени.

— Спомняте ли си още, сърце мое, как ми казахте на острова на пиратите, че бихте могли да ме признаете за свой съпруг, ако бях богат и произхождах от семейство с добро име? — попита той. — Но аз исках да ме обичате независимо дали като роб или като Бошан. Ако ви бях казал още тогава, никога нямаше да съм сигурен, че вие обичате просто мъжа, който съм.

— И всичко тук ви принадлежи, нали? Тази стая, цялата долина? Дървената къща и леглото, върху което се любихме? Конете? Дори и Джезабел бе подарък от вас, нали?

— Всичко, което имам, ви дарявам с радост — промълви той.

Шана сбърчи чело, все нови и нови въпроси я връхлитаха.

— А мелниците? — каза тя. — Откъде разбирате толкова от мелници?

Ръката му се прокрадна нагоре по гърба ѝ, той поиска да я притегли към себе си, но тя още се противеше.

— Вече си построих три мелници на Джеймс Ривър, а и една много голяма при Уелс лендин, над Ричмънд.

— А корабът? — недоверчиво търсеше очите му. — Още на шхуната ми се стори странно, че умеете така ловко да боравите с нея...

— Семейството ми притежава шест кораба. — Очите му нежно галеха лицето ѝ. — Самият аз имам два. С шхуната вече стават три.

Шана простена отчаяно.

— Но тогава вие сте богат колкото баща ми!

Той се засмя.

— Съмнявам се. Но мога да ви купя почти всяка рокля, която си пожелаете.

Шана пламна. Сега прекалено добре си спомни как веднъж му бе натякнала, че той като роб не може да купи дори и една от роклите ѝ.

— И през цялото време тайно сте ми се надсмивали — простена тя. — Но колко ли сте страдали, че не можете да използвате богатството си, за да се откупите и да напуснете Лос Камелос.

— Никога не съм се притеснявал за пари и винаги съм ви го казвал. — Той отиде до часовника и за най-голямо учудване на Шана отвори един тайник отстрани, който заемаше цялата му долна част. Оттам Рурк извади няколко пакетчета и две кожени кесии. Чу се солидно дрънчене, когато претегли кесиите в ръце. — Притежавам парите от деня, в който Натаниел стъпи на Лос Камелос. После помолих да ми изпрати часовника, за да имам по-добро скривалище, за да се откупя и да си платя пътя до Вирджиния. По всяко време. Ако не исках да съм с вас, бих могъл да напусна Лос Камелос когато пожелая.

Той се обърна отново към красивата си, непокорна жена, а ръцете му погалиха златната ѝ коса, преди да се спрат на прелестното ѝ лице.

— Обичам ви, Шана. Искам да споделите с мен живота ми и всичко, което притежавам. Искам да ви построя къща, както някога баща ви е построил за майка ви, както моите родители са построили. И искам да имам деца от вас, деца с тъмна и с руса коса, и заедно с вас искам да ги гледам как растат, огрявани от нашата любов. Имам имение на Джеймс Ривър. Земята е хубава и ще изхранва децата ни. Всичко само чака да ми кажете къде точно искате да построя къщата ни.

Шана изхлипа.

— А аз вече съвсем свикнах с мисълта, че ще живея с вас в дървена къща. — Рурк я притискаше все по-силно към себе си, а тя мърмореше на гърдите му. — Би трябвало да ви скалпирам.

— Не бихте ли искали да се задоволите с дете от мен, мадам? — попита той нежно.

— Капитан — пират — Джон Рурк — Деверъл — Бошан. Как бихте желали да ви наричам? — Шана си избърса сълзите.

— Любими! Годенико, съпруге, мъжо! Баща на вашите деца. Любов на вашия живот? Както и да ме наричате, вие знаете, че това съм аз.

— Татко Бошан? — Шана поклати глава. — Съпруге Бошан? — Тя набърчи нос — Рурк? Любими? — Ръцете ѝ обвиха врата му, устните ѝ се повдигнаха, търсейки неговите.

Едно учтиво покашляне откъм вратата отново ги смъкна на земята от небето на тяхната любов. Този път, за пръв път, те се обърнаха, без да ги е страх, че са ги пипнали. Натаниел стоеше на вратата и се усмихваше.

— Май все преча — засмя се той.

Шана се засмя и се притисна още по-плътно към Рурк.

— Вече не ви моля да сте дискретен, сър. Можете да го съобщите, на когото си пожелаете.

Рурк направи знак на брат си да влезе.

— Какво има?

Натаниел си почеса замислено брадата, а кафявите му очи просветнаха весело.

— Страхувам се, че Шана сега ме смята за лъжец, защото премълчах, че имам брат на име Рурк. И тъй като тайната вече не е тайна, бих искал да изясня някои неща.

Шана целуна Натаниел по бузата.

— Простено ви е. Сигурно Рурк ви е заклел да мълчите.

— Така беше — засмя се Натаниел. — Когато пуснахме котва на Лос Камелос, Рурк ме намери. Аз му дадох пари, за да може да се откупи, но той не искаше да напусне острова. Сметнах го за луд или за омагьосан от някоя вещица. После ви срещнах вас и тогава вече отчасти можах да го разбера. И с ваше разрешение, мадам, когато разговарях с вас, аз ви изброих съвсем точно братята и сестрите си. Никога не съм ви лъгал.

— Но как стана така, че се озовахте на Лос Камелос? Това сигурно не е било случайност.

— В Лондон разпитах къде е Рурк. Разбрах, че е бил осъден и обесен за убийство. А в затворническата книга в Нюгейт разбрах, че трупът му е бил предаден на слуга на някоя мадам Бошан. После научих в пристанището, че една мадам Бошан със свита е отплавала за остров на име Лос Камелос. Трябва да ви разкажа и още нещо друго,

от което сигурно ще ви олекне на душата. В Лондон натоварих адвокати да проучат най-внимателно обстоятелствата около смъртта на момичето, в чието убийство бе обвинен брат ми. Но във всеки случай още няма отговор.

— Сигурно няма да се забави дълго — каза Шана. — Трябва да се изясни всичко. Рурк никога не е убивал момичето. А и ние не искаме цял живот да се крием. Ще имаме много деца, а те имат нужда от име и дом.

Рурк застана зад жена си и нежно я прегърна.

— Разбира се, че ще имаме много деца! — потвърди той. — И всички трябва да знаят, че те са Бошан.

— Казахте ли вече на баща си за детето? — попита Натаниел Шана.

Шана погали слабите кафяви ръце, които я бяха прегърнали.

— Да, вчера вечерта.

Натаниел кимна доволно.

— Значи и това вече не е тайна.

— Прости ми, сърце мое — каза Рурк. — Аз вече бях съобщил на семейството си радостната вест, преди да дойдете вкъщи. Докато още пътувахте с каретата, аз избързах с коня напред.

— А аз пък си мислех, че Гейбриъл не ви харесва, защото се отнасяше така ужасно с вас — засмя се Шана.

— В началото на всички им беше много трудно да играят такава игра, но присъствието на сър Гейлърд убеди всички, че няма друг изход. Ако го нямаше сър Гейлърд, мама веднага щеше да изплюе камъчето — обясни Рурк. — Тя просто не може да понася лъжи.

— Не беше честно от ваша страна — нацупи се Шана. — Знаете ли, че за малко не ви оставих? Така ядосана бях.

— Щях да ви преследвам — увери я Рурк и зъбите му блеснаха. — Вие носите детето ми, вие откраднахте сърцето ми — никога нямаше да ви оставя да избягате.

— Можете да му вярвате — засмя се Натаниел. — Беше си наумил да извоюва любовта ви — и мисля, че успя.

— Да, успя — сияеше Шана.

— Е, тогава ще е най-добре да ви оставя сами. — На прага Натаниел се обърна още веднъж и с иронична усмивка посочи разбитата врата. — Но не е сигурно дали няма да ви безпокоят.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Радост и веселие царяха в големия салон на господарския дом на Бошан. Две влиятелни, богати и предприемчиви семейства от Новия и Стария свят току-що се бяха слели в едно. Сватосването още далеч не бе достигнало връхната си точка, когато към роднините се присъединиха отново двете главни действащи лица. Както Натаниел с тънка усмивка бе намекнал, дори и най-влюбената двойка не намира истинско удоволствие в усамотението, когато спалнята не може да се заключи.

Рурк се насочи направо към Трейхърн, взе ръката на господаря на острова и сложи в нея една продълговата кесия.

— В тази кесия — поясни Рурк — има златни монети, всяка на стойност 50 фунта, тридесет на брой. Цената на моето робство. Хиляда и петстотин фунта.

Преди да продължи, Рурк остави за миг стареца да премери с опитната си ръка на търговец тежестта на кесията.

— А сега ще съм ви много задължен, ако ми върнете обратно документите, не без потвърждаващия подпис, че дългът е изплатен и откупен.

Трейхърн бръкна във вътрешния джоб на кадифения си жакет и извади един пакет, който подаде неотворен на Рурк.

— Подписът вече е положен, откакто ми върнахте дъщерята у дома.

— Избързали сте, сър — усмихна се Рурк, — защото аз пак ви я взимам.

— По дяволите! — възмути се шеговито Трейхърн. — Това е тежка съдба, да загубя наведнъж единствената си дъщеря и най-ценния си роб.

— Нищо не губите, сър — успокои го Рурк, — никога няма да се отървете от нас. — Той нежно притегли Шана към себе си и я погледна с много обич в очите. — И ако е рекъл Господ, ще ви напълним къщата с малки дяволчета.

Старият Джордж Бошан въздъхна облекчено и си свали счупените очила.

— Най-сетне мога да махна това проклето чудо от носа си. Бяха ми забранили под страх от наказание да се показвам без очила, за да не откриете колко много си приличаме с Рурк. Толкова съм щастлив, че истината вече излезе наяве. Сега най-сетне виждам отново ясно света. — Златистите му очи примигнаха, когато взе ръката на Шана в своята. — Синът ми е направил добър избор. Вие сте чест за нашето семейство, Шана.

Гарланд пристъпи малко притеснено, държеше на ръце спящата си дъщеричка.

— Съжалявам, че причиних толкова много безпокойство. Смя да се надявам, че ще ми простите, че се изтърсих ей така.

— Изкушавах се да те натупам — ухили се Рурк кисело. — Но сега от плещите ни падна голяма тежест и следователно би трябвало всъщност да ти благодарим.

— Вие наистина ли сте близначката на Гейбриъл? — попита Шана.

Гарланд се усмихна развеселено.

— Да, но Рурк и аз си приличаме много. Това учудваше много хора. Ние двамата приличаме повече на баща си, докато другите приличат на мама.

Бебето се размърда в ръката на Гарланд и Шана загледа въодушевено как то се прозя и изпъна нежните си крачка.

— Ще ми разрешите ли да го подържа? — попита Шана плахо.

— Но разбира се — сияеше Гарланд от гордост и подаде детето в ръцете на снаха си. Шана го пое почти със страх, то бе леко като перце и меко като масло. На малкото ангелско лице се появи учудване, тъй като една непозната жена се навеждаше над него. Шана, която досега не бе виждала отблизо толкова малко дете, бе не по-малко учудена. Рурк очарован загледа племенницата си и прегърна Шана.

— Толкова е мъничко! — каза Шана.

— Всички в началото са малки — каза Гарланд — и вие скоро ще го разберете.

Орлан Трейхърн се облегна назад с доволна усмивка. Наистина имаше още много неща, които някой някога трябваше да му обясни, но и на това щеше да му дойде времето. За него сега бе важно само това,

че дъщеря му далеч бе надминала очакванията му, тя му подари зет и внуче, и то наведнъж. В този момент Орлан Трейхърн бе много щастлив, дори болката в крака му не можеше да го разстрои.

Всички бяха щастливи, че от мъката на едно злощастие се бе родило толкова много щастие. Дори камериерката Хергъс, която толкова дълго бе страдала от тежестта на тайната, сега се усмихваше от вратата. А Питни дори се гордееше с ролята си, която — макар и доста съмнително — бе допринесла за успеха на този брак. И въпреки това той усещаше една несигурност да гризе душата му, защото все още на много въпроси нямаше отговор, а и някои трябваше тепърва да се поставят. А скоро това неприятно чувство щеше да завладее и останалите в салона.

Ралстон се върна и почти мигновено над фамилията премина сковаващ леден дъх. Слабият мъж хвърли шапката си към портиера и влезе в салона. Тясното му лице бе потънало в неясно учудване, той обходи всички с поглед, сякаш търсеше отговора на някаква загадка, най-накрая очите му се спряха на превързания крак на Орлан и на опърлените му коси.

— Аз... — започна той колебливо — исках да заведа коня си в конюшната, но от пътя не можах да я съзря.

Трейхърн се засмя мрачно.

— Който иска да намери конюшната, трябва да сведе много ниско поглед и да я търси по земята. Превърна се в пламъци тая нощ и не остана нищо, освен пепел. А вие къде бяхте?

— С ваше позволение, сър — побърза да обясни Ралстон, — чух за един стар познат, че живее в Милс плейс, и тръгнах натам, да го потърся. Казвате, конюшната била изгоряла?

— Напълно — изсумтя Питни. — Изглежда сте пропуснали доста.

Ралстон сви рамене.

— Когато най-сетне го намерих, беше вече късно да се върна обратно, а и той настоя да преспя у него. Липсвах ли ви, сър?

Трейхърн махна с ръка.

— Съвсем не. Просто не знаех, че имате приятели в колониите.

— Вие, изглежда, сте си изгубили камшика, мистър Ралстон — каза внезапно Питни.

— Да съм го загубил? Ха! — започна той да обяснява ядосано. — Вчера го оставих настрана, докато оседлая коня, а когато исках да го възседна, него го нямаше никъде. За съжаление не ми остана време да се занимавам с коняря, но бъдете сигурни, че той ще ми го върне, ако не иска жестоко да си изпати за лудориите.

Старият Бошан не изглеждаше склонен да понесе такива обвинения по адрес на прислугата си и набърчи чело, но мисис Амелия положи ръка върху неговата успокоително и едва забележимо поклати глава.

Ралстон извади часовника си и го свери с часовника върху камината. Разговорът не вървеше и отново и отново тягостно мълчание се възцаряваше в салона. Съвсем очевидно присъствието на Ралстон не допринасяше за доброто настроение.

Веднъж, в една такава дълго проточила се пауза, Орлан Трейхърн забарабани нервно с пръсти по облегалката на креслото. После спря, повдигна внимателно ръка и я загледа озадачено. Трополенето не искаше да престане и очите на всички се насочиха към него. Но постепенно барабаненето придоби по-ясен ритъм — беше конски тропот, който приближаваше. Шарлот пристъпи към прозореца, а отвън вече се чуваше и някакъв глас, който ревеше неясни заповеди.

— Войници — съобщи Шарлот от прозореца. — Поне дузина.

Във възбудата, която настана след тези думи в къщата, Питни май бе единственият, на който не му убягна доволната усмивка по лицето на Ралстон и несъмнено враждебният поглед, с който гледаше Рурк. Силно чукане отекна по вратата, малко по-късно един слуга въведе в салона английски офицер. Рурк, който стоеше при камината, се обърна с гръб към салона и се загледа в огъня. Двама войника с мускети последваха офицера и заеха място от двете страни на вратата.

— Майор Едуард Картър от ротата на Вирджиния на Девети кралски пехотен полк на Негово Величество! — представи се офицерът.

Джордж Бошан пристъпи напред към майора, назова името си и това, че по силата на кралска грамота за вечно владение е господар на този дом и на имението. Двамата си стиснаха ръце, но майор Картър остана неподвижен и официален.

— Идвам по служебно задължение — обясни той. — Моля за подслон за моите войници и конете ни с цялото полагащо ни се

уважение.

Старият Бошан се усмихна тъжно.

— За съжаление тази нощ напълно изгоря конюшната ни, г-н майор. Но пък имаме на разположение няколко плевни, а и за момчетата ви ще се погрижим.

— Както ви е удобно, сър. — Майорът, изглежда, се поотпусна. — Естествено, не искаме да ви създаваме неудобство. — Той се покашля. — А сега трябва да ви говоря за задачата си. Получихме известие, според което във вашето владение трябва да се намира избягал убиец. Според едно анонимно писмо, пуснато в Ричмънд, убиецът се казва Джон Рурк.

Като покров мълчанието се разпростря над стаята. Само Ралстон не изглеждаше изненадан. Шана не смееше да се помръдне, но погледът ѝ се прокрадна към Рурк. С въздишка на примирение Рурк се обърна, погледна смело майора, лаконична усмивка проигра по устните му.

— На ваше разположение съм, майор Картър. Няма да се опитвам да избягам. — Той кимна към двамата войника на вратата. — Няма да се наложи да използвате сила.

Погледите на майора обходиха салона, спряха се на напрегнатите лица на присъстващите.

— Добре. Приемам вашата декларация. Вие сте наясно, че сте под арест, нали?

Рурк кимна, а майорът заповяда на войниците да напуснат салона. Картър закова поглед в Рурк и горчива усмивка се плъзна по устните му.

— Бошан! Трябваше да се сетя! — Несъзнателно майорът повтори думите, които Шана бе изрекла само няколко часа по-рано. И потънал в един очевидно болезнен спомен, той си потърка брадичката. — Рурк Деверъл Бошан, ако не се лъжа.

Сега най-сетне Ралстон даде израз на почудата, която преди му липсваше. Той разтвори широко уста и направи несигурна крачка към майора.

— Ка... — Но езикът му бе скован като краката. — Тоя? Бошан? — Той отново посочи с показалец към Рурк. — Той? Но...

Мрачните му очи подскачаха от Джордж на Амелия, от Гейбриъл на Шана, оттам към Джеремайя и Натаниел. Най-много се задържаха на

Гарланд, която сладко му се усмихваше насреща.

— Ах — преглътна Ралстон. Той подръпваше ръкавицата на лявата си ръка и накрая съвсем я свали, докато се отдръпна към камината и на свой ред се вторачи в жарта.

— Последния път, когато се срещнахме, бяхте още капитан — каза Рурк и посочи към пагоните на Картър.

— Наистина — майорът отново се потърка брадичката, — спомням си много добре, мистър Бошан, и съм много радостен, че този път имам повечко войници с мен.

— Действително съжалявам, майоре — отвърна Рурк и извинението му звучеше искрено. — Мога да извиня поведението си само с това, че бях събуден доста грубо, без никакво обяснение. И това малко ме ядоса.

Майор Картър се засмя тъжно.

— Искрено желая да не ми се налага да съм наблизо, когато напълно ви събудят. Но не се притеснявайте прекалено много за счупената ми челюст. В мирни времена повишенията в чин са рядкост, а пък аз дължа на това нараняване — първо, че не ме уволниха, второ, че ме повишиха в чин майор. Е, да — той огледа всички, — вие очевидно сте член на семейството.

— Това е синът ми! — Гласът на мисис Амелия звучеше остро. — Всичко това трябва да е някаква ужасна грешка. Сигурна съм, че Рурк е напълно невинен. И ние сме решени да използваме всички средства, за да го докажем.

— Естествено, мадам — отвърна майорът учтиво. — Трябва да ви уверя, че случаят се проучва най-внимателно. Има доста неща за проверяване. — Той се обърна към господаря на дома. — Сър, дълго яздихме от Уилямбърг дотук. Предполагам, че е горе-долу време за чай, а и виждам, че имате. Мога ли да си позволя да ви помоля за една чаша?

— Виждам, че не се представям достатъчно добре като домакин — отвърна Джордж любезно. — Може би ще предпочетете нещо по-силно? Бих могъл да ви предложа превъзходно бренди.

— Сър, извънредно сте любезен към един служител на короната. — Майорът леко се усмихна, когато му подадоха една чаша, той отпи първо малка глътка и затвори блажено очи. — Благодарат за един уморен боец — въздъхна той. Втората глътка му се услади не по-малко.

— За бога! — възкликна изведнъж майорът. — Ако продължава така, скоро ще си забравя и името. — Той затърси във вътрешния джоб на униформата си и най-накрая извади връзка пликове. — Има ли сред присъстващите капитан Бошан?

Натаниел пристъпи напред и каза, че това е той.

— В днешно време — каза майорът меланхолично, — ние, офицерите трябва да вършим всичко. Това са писма от Лондон за вас. Поне едно от тези писма носи кралския печат.

Натаниел взе писмата и се оттегли с тях до прозореца, където бе по-светло.

Шана застана до Рурк и го хвана под ръка, което предизвика у майора недоумение. Красавицата му бе направила впечатление още при влизането, а сега, когато Рурк му я представи, той въздъхна малко разочарован.

— Моята съпруга, сър, Шана Бошан.

Майорът се поклони отливисто.

— Моите комплименти за красотата ви, мадам! Слънчев лъч в пущинака, бих казал. Поразен съм. — Той се изправи и я погледна повнимателно. — Как се казахте? Шана? Да не би да сте Шана Трейхърн, е, респективно да сте били?

— Точно така — потвърди Шана мило. — А там виждате баща ми Орлан Трейхърн.

— Лорд Трейхърн! — Майорът, очевидно впечатлен, забърза към Орлан Трейхърн. — Слушал съм много за вас, сър.

— Хм! — Трейхърн издаде един неясен, но в никакъв случай не дружелюбен звук и не обърна внимание на подадената му ръка. — Само лоши неща, басирам се. Но настроението ми бързо ще се промени, щом тази безсмислица около младия Рурк се изясни. Спокойно можете да уведомите началниците си, г-н майоре, че ще използвам напълно влиянието и състоянието си, за да изясним тази история.

Офицерът не се чувстваше много удобно в униформата си. Ако имаше две имена и две състояния в империята, които да могат да създадат проблеми на короната, то те бяха събрани тук, в този салон.

— Спокойно! — успокои ги Натаниел от прозореца. Той бе прочел писмата и сега се насочи към Орлан. — Явно няма вече нужда да се използват пари за тази история. — Той подаде на майора една

очевидно официална грамота, с множество печати. — Предполагам, че вие сте най-близкият офицер на короната. Готов ли сте да потвърдите, че сте получили писмото?

Офицерът на короната въздъхна колебливо и взе в ръка писмото. Започна да чете, като заедно с очите се движеха и устните му. Той хвърли един поглед към Рурк, остави чашата настрана и продължи да чете. Най-накрая изрече на глас:

„... И така, в светлината на нови доказателства и с оглед на една молба от страна на маркиз дьо Бошан, по случая Рурк Деверъл Бошан трябва да бъдат прекратени всички съдебни процедури, докато по-нататъшните разследвания не дадат възможност за нова, обективна преценка на фактите по случая...“

Майор Картър отпусна ръка и каза:

— Това писмо носи печата както на маркиза, така и на дворянския съд. Което очевидно означава, че сте свободен, мистър Бошан.

Шана се хвърли на врата на Рурк с радостен вик и едва не го удуши от радост. Навсякъде из салона се чуваха въздишки на облекчение.

— Да не искате да кажете с това, че — режещият глас на Ралстон премина като сабя през едва-що отново възвърналата се радост — един избягал убиец може просто ей така да бъде пуснат на свобода въз основа на един лист хартия? Това е несправедливост, смятам аз. Една ужасна съдебна грешка!

Майорът се изправи в цял ръст.

— Това писмо дава лаконично обяснение, сър. Жената, за която става въпрос, е била женена и освен това е поддържала връзки с други мъже. Още преди е имало сведения от мъже, които са били ограбвани от нея. В тях отново и отново е било изтъквано, че мъжете не си спомнят нищо повече, освен че са идвали в съзнание на известно разстояние от кръчмата. Също така има свидетелски показания от господа от Шотландия, които потвърждават, че мистър Бошан е дошъл при тях веднага след пристигането си от колониите. Следователно той

не би могъл да е баща на детето на въпросната жена, тъй като същата е била в напреднала бременност. Освен това съществува подозрението, че съпругът ѝ я е убил в пристъп на ревност.

— Едно порядъчно английско момиче бива убито по най-ужасяващ начин, при това е и бременно, а злосторникът се изплъзва ненаказан! — Ралстон разбираше само това, което искаше.

— Мистър Ралстон! — изрева Трейхърн.

Майор Картър небрежно се хвана за дръжката на сабята си.

— Поставете под съмнение разпореждане на дворянския съд, сър?

Това двойно неодобрение, изразено от двама мъже с авторитет, на първо време затвори устата на пенещия се Ралстон. Но той започна да отстъпва, едва когато Шана тръгна към него с проблясващи в зелените ѝ очи светкавици.

Той запелтечи.

— Но аз само исках да кажа... Не! Не! Разбира се, че не.

— Само да посмеете да изречете с мръсните си устни още веднъж името на съпруга ми — и ще ви избода очите! — Макар че гласът ѝ не бе по-висок от шепот, думите ѝ кънтяха в ушите му.

— Да! Да! Имам предвид... Не. Както желаете! — Ралстон замълча, докато тя не се отдръпна от него.

Едва тогава той вдигна крак от прага на камината и си отстрани горещата пепел от ботушите. Но най-лошото още му предстоеше.

— Мистър Ралстон, мисля, че намерих нещо, което ви принадлежи. — Питни бе пристъпил пред него и му поднесе под носа камшика, който преди вече бе показал на Рурк.

— Ах, да, наистина. Много благодаря. — Ралстон се престори на много облекчен и го взе. — Разбира се, моят е. Съвсем не беше така лесно, знаете ли, да яздя само с една лозова пръчка. Но какво лепне така?

— Кръв — изръмжа Питни. — И косми. Все от Атила. С този камшик е бит Атила, докато е започнал да цвили от болка, и с това е привлякъл Рурк в конюшната. Но вие, естествено, не можете да знаете всичко това, защото цялата нощ сте били на път. Как се казваше вашият приятел?

— Блеки. Джул Блеки — отвърна разсеяно Ралстон.

— Блеки — намеси се от другата страна на стаята Джордж. — Познавам го. Живее в една дървена къща малко извън Милс плейс. Той беше споменавал за някакъв роднина в Англия, но това беше, нека да помисля — той заразглежда Ралстон, — неговият шурей, братът на жена му.

Ралстон бе вперил поглед в земята. Гласът му шепнеше, когато той най-сетне проговори.

— Сестра ми, тогава бях малко момче — бе несправедливо обвинена в кражба и продадена като робиня. Тя се омъжи за този мъж — мъж от колониите. — Позорът, който той изпитваше от това признание, очевидно надхвърляше силите му.

Майор Картър, който стоеше до Трейхърн, изслуша това с голям интерес. Сега той изпъна напред устни и извади от големия си джоб една дебела книга с разпоредби. Той вече я прелистваше, докато намери страницата, която трябваше да му помогне, после започна — потънал в дълбок размисъл — да обикаля в кръг. След като няколко пъти бе обиколил креслото на Трейхърн, той прекъсна разходката си и заговори:

— По-голямата част от службата си, уважаеми дами и господа, съм отслужил като офицер на фронта, като не вземаме предвид назначението в Лондон. — При това той кимна на Рурк. — Затова познавам военното изкуство. Но съвсем друга работа е да си офицер на короната в мирно време. Имайки предвид това, най-мъдрите глави в министерството издадоха една книга, един наръчник, която да помага на офицера, когато опитът му не е достатъчен. Но с тази книга е доста сложно. — Той я вдигна високо, за да могат да я видят всички. — От една страна, тя съдържа по-скоро препоръки, отколкото заповеди. От друга страна, тя дава на офицера две възможности — човек може да се придържа буквално към нея, но може и да не ѝ обръща внимание, и така рискува военен съд. Аз предпочитам да се придържам към буквите на закона. А те казват: „Ако офицерът попадне в цивилния свят на случай, който му се струва невероятно объркан или/и подозрителен, то той трябва лично да поеме отговорността, за да изясни фактите“. — Той посочи с пръст страницата. — Колкото и надутото да ви звучи — едва ли бих намерил по-подходящи думи, за да опиша ситуацията, в която се намирам в момента.

Картър безстрашно посрещна всички погледи, насочени към него, а после се обърна към Питни.

— Историята с конюшната, смятате, че е подпалена умишлено?

— Няма никакво съмнение — натъртено се намеси Натаниел. — Вратата на конюшната бе затворена отвън, а брат ми лежеше вътре, ударен по главата.

По настояване на майора цялата история бе разказана.

— Джентълмени, трябва да ви помоля да проявите снизхождение. Опитвам се според силите си да се ориентирам, но нещата все повече се объркват за мен. Може би, би трябвало да започнем отначало. — Майор Картър се огледа и очите му се спряха на Рурк. — Мистър Бошан Рурк, бях във висша степен озадачен, когато видях името ви на заповедта за обесване. Но въпреки това ви виждам да стоите тук, пред мен, без да е паднал и косъм от главата ви. Как стана така?

Рурк разпери ръце.

— Знам само, че бях изваден от килията си и вкаран в една друга, където вече имаше двама мъже. После ме завлякоха на един кораб, който отплава за Лос Камелос. Но може би мистър Ралстон би могъл да ви обясни. Защото всъщност той бе подготвил всичко.

— Какво? — Трейхърн се изправи в креслото си и изви врат към Ралстон. — Купили сте го от Нюгейт?

— Купил вероятно не е точната дума за това, татко — отне Шана възможността на Ралстон да отговори. — Надзирателят мистър Хикс има добър слух за дрънкащи монети, както мога да потвърдя от собствен опит.

Тя погледна изпитателно Ралстон.

— Колко ви взе мистър Хикс за положените усилия? Сто фунта или двеста?

Ралстон устоя на погледа на Шана — стори му се, че му е хрумнала спасителна мисъл.

— Достатъчно често сте ме обвинявали и заплашвали, мадам. Но защо не обясните вие сега, мадам, как стана така, че се омъжихте за въпросния Рурк Бошан, докато той се намираше в Нюгейт?

Трейхърн се извърна в креслото си на другата страна.

— Хм — изсумтя той, — Шана, детето ми, това наистина би било във висша степен интересно.

Шана обстойно разглеждаше брошката си, постърга малко с хубавата си пантофка по килима, усмихна се меланхолично към Рурк, но после пое дълбоко дъх и погледна баща си право в очите.

— Отидох в Нюгейт, за да си избира там някое име, което би ви харесало и би отговаряло на вашите желания — и чийто притежател, както мислех, няма да ми е за дълго в тежест. И така, ние сключихме една сделка, двамата с Рурк. — Тя му се усмихна и потърси ръката му, а той я прегърна, закриляйки я. — Бе горчива лъжа, признавам си, и справедливо се обърна после срещу мен, защото когато осъзнах, че всъщност не бях вдовица, вече не можех да направя нищо. — Тя се облегна доволно на Рурк. — От сърце съжалявам за измамата, татко, но даже и да знаех докъде ще ме доведе всичко това, аз пак бих го сторила.

Трейхърн радостно се засмя.

— Все се питах колко време ще съумееете да изтърпите този ултиматум. Но сега трябва да призная, че имате повече Трейхърнова кръв, отколкото ви се полага.

Шана колебливо се обърна към майор Картър.

— В ковчега на Рурк е погребан друг мъж, може би безименен труп, който не е имал близки. Това е всичко, което знам.

Напред пристъпи Питни и продължи:

— Получих ковчега от мистър Хикс в Нюгейт. В него имаше един старец, сбръчкан и изсъхнал, може би умрял от глад, не знам. Но който и да е, той лежи под една красива надгробна плоча с достойно име, няма какво повече да се каже. Освен, дето намерих един мъж, който бе женен за убитата от Лондон. — Майорът си отбеляза нещо и искаше да зададе въпрос, но Питни вдигна ръка и го спря. — Знам, че този мъж е заподозрян. В момента се намира в Ричмънд. Когато го срещнах в Лондон, той бе доста пиан и не каза нищо повече, освен че Рурк не може да е бил убиецът.

Питни улови един колкото неразбиращ, толкова и обвиняващ поглед и побърза да добави:

— Когато разбрах, че Рурк се е измъкнал от ръцете на палача, не видях причина да разтръбявам случая. Едва в Ричмънд мъжът на убитата ми каза, че скоро щял да може да даде доказателство за невинността на Рурк. И затова оставих на него да постъпва така, както

сметне за добре. Наистина може би е било хитрост, само да се измъкне от тази история. — Питни сви рамене. — Но аз му вярвам.

— На нашия остров също бе убито едно момиче — каза Трейхърн наслуки. — А в смъртната борба бе написала в пясъка едно „Р“.

— Вие обвинявате мен? — възмути се Ралстон. — Тази пачавра ми бе противна, но това не е мотив за убийство. За мен тя не значеше нищо.

Шана го загледа намръщено.

— Мили носеше в утробата си дете, а вие й дадохте пари. Рурк и аз — ние двамата — ви видяхме във входа на нашата къща.

Ралстон направи отрицателен знак с ръка.

— Трябваше да ми донесе риба, нищо повече.

— А защо на острова непрекъснато преследвахте Рурк? — искаше да узнае Питни. — Често съм ви улавял.

— Искате да хвърлите върху мен подозрението, че съм замислял да го убия, признайте си, че е така! — Слабият мъж се опитваше сега да се измъкне с атака. — Вие и Шана, вие двамата още в Лондон съзаклятничехте зад гърба ми, за да скалпите женитбата с Рурк. Е, когато ви сварих на острова при мелницата при едно рандеву — гласът му стана ехиден, — тогава още нищо не знаех за сватбата. Мистър Рурк позволяваше на ръцете си такава свобода, че бях убеден, че имат любовна връзка. И тъй като в крайна сметка бях отговорен за престоя му на Лос Камелос, беше ясно, че ако го заставят да даде обяснения защо не оставя на мира дъщерята на господаря на острова, неприятни въпроси ще бъдат отправени и към мен. Че двамата са мъж и жена, свързани с брак, разбрах едва когато бяхме вече на път за насам, а като стъпихме на твърда земя, изпратих писмо до властите. За мен мистър Рурк бе все още убиец, не разбирате ли? Как бих могъл да се усъмня в думите на надзирателя!

Шана размени многозначителен поглед с Рурк — освен Питни, за тайната ѝ женитба бе научила само Мили.

— Мистър Ралстон — каза Питни иронично, — вие сте не човек, а ангел.

— Г-н майор! — извика Ралстон. — Аз съм гражданин на Англия и изисквам цялата защита, която законът ми дължи! — Притиснат натясно, той си играеше с ръкавицата, която още стоеше на

дясната му ръка, накрая я свали и нея и запрати и двете с трясък на масата. — Ако някой иска да предяви обвинение към мен, то нека се обърне към съда. Там ще отговарям на всякакви въпроси. Но няма да разреша да си играят така с мен сега. Очаквам офицерът на краля да ме защити, това е мое право.

Междувременно мисис Амелия бе пристъпила към сина си, а сега го побутна с лакът. Рурк я погледна въпросително, а тя отклони погледа му към вече оголената ръка на Ралстон.

— Откъде, мистър Ралстон — попита спокойно Рурк, — е този пръстен, който носите?

Ралстон вдигна ръка и погледна към пръстена, сякаш не вижда нищо странно в него.

— Пръстенът — обясни той снизходително — получих от един длъжник. Защо?

— От много поколения този пръстен бе притежание на моето семейство. Смятам, че ми бе откраднат.

— Откраднат! Глупости. Дадох на заем пари и тъй като мъжът не можа да ми ги върне, даде ми този пръстен.

Рурк се обърна наполовина към майора, наполовина към останалите.

— Майка ми ми даде този пръстен, за да мога да го дам като годежен пръстен на момичето, което избира за своя съпруга. Носех пръстена на една верижка на шията и той си беше там, когато се качих в стаята на онова момиче. Бе в нощта на убийството. Който и да е взел пръстена, той трябва да е бил в онази нощ в онази стая.

На Ралстон му увисна челюстта, като схвана какво означаваше това.

— Не! Не съм бил аз! Не съм я убил аз! — Той плувна в пот. — Не можете да ми припишете и това престъпление. Ето ви, вземете си проклетия пръстен! — Той го свали от пръста и го захвърли в салона, погледът му се вкопчи в Рурк. — Но как смееете да ме обвинявате! Никога не съм ви причинил нищо лошо! Платих дори, за да ви спася от бесилката! Това за вас вече нищо ли не означава?

На това място отново се намеси Орлан Трейхърн.

— Трябва ли да разбирам, мистър Ралстон, че сте имали навика да ми водите затворници, които ми казвахте, че сте купили на търга за

длъжници? Трябва ли да разбирам, че сте ми представяли неверни сметки и че сте прибирали част от сумата, която плащах аз?

Ралстон видя своя малък свят да се сгромолясва, парчетата от него валяха върху му. Напразно се опитваше да спре треперенето на ръцете и коленете си.

Но Рурк сметна, че още не е получил отговор на своя въпрос.

— Кой, мистър Ралстон — настоя той с опасно благ глас, — ви даде този пръстен? Да не би да бе случайно сър Гейлърд?

Ралстон неочаквано се изсмя.

— О, да! Наистина! Сър Гейлърд ми го даде! Да, сега си спомням! За една сума, която му бях заел!

— А какво каза сър Гейлърд, откъде има пръстена? — Гласът на Рурк заглуши озадачения шепот в салона.

Ралстон сви рамене.

— Май от някакъв шотландец, ако добре си спомням. Също за сума пари, която този мъж пък дължал на сър Гейлърд.

— Джейми е шотландец — отбеляза Питни, набръчквайки чело. — Той наистина би могъл да го е взел от Рурк.

— Значи остава открит въпросът къде е сър Гейлърд — установи Рурк, — той излезе май да поязди?

— Никой не го е виждал — забеляза мисис Амелия.

— Ще проследим този въпрос докрай, щом той се върне — реши майорът.

Трейхърн обаче не бе свършил с търговския си агент.

— Та колко платихте за Рурк? — поиска да узнае той.

И Ралстон, който вече си мислеше, че се е измъкнал, отново изпадна в дълбоко отчаяние.

— Двеста фунта — призна тихо той.

— А ми казахте 1500 — отбеляза делово Трейхърн, — от което мога само да заключа, че и преди сте ме мамели. — Господарят на острова претегли в ръка кесията със златните монети, после я хвърли обратно на Рурк. — Никога не сте ми дължали нещо, мистър Рурк. С помощта, която ми оказвахте, отдавна вече всичко сте изплатили. — И без да поглежда повече Ралстон, продължи: — Сметките, с които разполага мистър Ралстон на Лос Камелос, ще му бъдат отнети като обезщетение за сумата, с която ме е лъгал.

Заеквайки, Ралстон се възпротиви:

— Но това е всичко, което притежавам на този свят!

— Тогава, за жалост, положението ви е сериозно — отвърна Трейхърн ледено, — защото вие вече не сте на работа при мен. Явно ще трябва да си търсите препитание в колонии.

Слабият мъж отпусна отчаяно рамене. В този миг той бе загубил повече, отколкото бе спечелил преди с всичките си хитрости. А и за него бе ужасен удар на съдбата, че ще трябва да прекара остатъка от дните си в омразните колонии. И ако Гейлърд не можеше да му върне остатъка от заетата сума, наистина щеше да изпадне в ужасно положение.

В салона стана тихо, когато Ралстон се строполи в първото кресло, което му попадна.

Връхната точка на напрежението бе преминала. Внезапно умора налегна Шана. Сутринта, която беше започнала с огнена страст, се бе оказала дълга — а освен това се бе прибавил и страхът, че войниците ще отведат обичния й Рурк. Шана се чувстваше напълно изтощена. Тя прошепна на Рурк няколко думи и предостави на него да я извини. Той я съпроводи до стаята ѝ и спусна завесите на прозорците. Тя с мъка потисна една прозявка и се отпусна на леглото. Рурк я погледна със съчувствие.

— Наистина вратата не може да се заключва — усмихна се тя напрегнато. — Но осъзнавате ли какво значи, че вече няма нужда да се крием.

— А тъй като и аз сега открито мога да се върна в стаята си, предявявам претенции към всичко, което се намира в нея — обясни той, насочвайки се към скрина, от който си извади нова риза, но погледът му ясно ѝ показва, че мислеше и за друг вид претенции.

— Но не и докато вратата е отворена. Охладете страстта си, сър, докато я оправите.

— Ще се погрижа за това, мадам, и ще се учудите колко бързо се оправя една разбита врата.

Шана го гледаше как съблича коженото си яке и си облича през главата новата риза.

— Нещо не ми даде мира, Рурк — каза тя. — Кой иска да ви убие?

— Подозирам някого — каза той изпод ризата си. — И ще го разкрия.

Той си пхна ризата в панталоните и седна на леглото, наведе се над нея, потърси с уста устните ѝ и се наслади на горещата ѝ целувка.

— Обичам ви — пошепна Шана и обви с ръце врата му.

Ръцете на Рурк се плъзнаха по тялото ѝ, дарявайки я с обич, надолу и все по-надолу, докато внезапно не прекъснаха разходката си над дясното коляно на Шана.

— Да не ви е пораснала на коляното мъртва кост? — попита я той озадачено.

Шана се изкикоти, повдигна си полите и ризата нависоко и му показва какво носи в чорапа: малката кама в красивата сребърна ножница.

— От тази сутрин — каза Шана сериозно — смятам, че трябва да ви пазя.

Рурк, естествено, бе по-впечатлен от вида на копринените бедра и погали голата кожа. Целувките му ставаха все по-смели и кръвта му кипна, изпълнена със страст.

— Вратата — прошепна бездиханна Шана. — Ако ни види някой!

— Изглежда, това вечно ще ни притеснява, че не можем да останем необезпокоявани — простена дрезгаво Рурк и целуна леко Шана по корема, преди да ѝ смъкне с неохота полите надолу. — Значи тръгвам сега, за да видя как мога да накарам проклетата врата пак да се заключва. Само да не ми избягате отново.

Тя се вслушваше в стъпките му, как минаха по коридора и после по стълбите. Усмихна се и се сгуши във възглавниците. Рурк не си бе направил ни най-малък труд да приглуши стъпките си — а и това вече не бе нужно.

За няколко мига тя се отдаде на блаженството да не трябва никога вече да прикрива любовта си, после клепачите ѝ натежаха и тя спокойно заспа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Сетивата на Шана се ориентираха малко по малко в действителността.

Лек, мигновен шум я стресна в дрямката. Тя лежеше тихо, полубудна, полуспяща. И отново се чу лек скърцащ шум. Това бяха клоните на голямото дърво, които шумоляха по стъклото на прозореца. Шана обърна главата си на възглавницата и в сумрака на затъмнената от завесите стая тя позна сянката на мъж, който тъкмо се качваше през перваза на прозореца.

— Рурк? — промърмори тя сънливо. — Какво разигравате?

Сянката се удължи, обърна се; завесите се разделиха, дъхът на Шана секна, от гърлото ѝ напираше вик, който от ужас не можа да издаде. Мъжът тръгна към нея, зловеща насмешка изкривяваше устата му.

— Гейлърд! — каза учудено Шана, страховете ѝ отлетяха, тъпият благородник беше досаден, но не представляваше опасност. Тя го погледна негодуващо. — Какво ви хрумна да се вмъквате в моята стая?

— Е, моя мила Шана — присмя се рицарят, — просто изучавам старателно примера, който вашият съпруг има неблагоприятното да ми даде. Не съм ли поне толкова хубав, колкото него?

— Не сте ми по вкуса — отвърна Шана високомерно. Сетивата ѝ бяха още полуобхванати от съня, но някъде проблясваше вече следа от съзнанието. Сър Гейлърд не присъстваше, когато пристигна Гарланд. Нещо повече — всички драматични събития от последната нощ и тази сутрин се случиха в негово отсъствие — как можеше в такъв случай той да знае за нейния брак? Тука нещо не бе наред и това сега я глождеше, събуди недоверието ѝ и любопитството ѝ.

— Преди да извикам слугите си и да ги накарам да ви изгонят от къщата, ви питам още веднъж, сър — какво търсите тук в стаята ми?

— Удобство, уважаема госпожо! — Той подпря дълга кремъклийка на облегалката на креслото и си кръстоса изпръсканите

от тиня ботуши. — Проследих някои събития, които ме накараха да пожелаая да си поговорим на четири очи.

Шана стана, оправя кадифената си рокля и обърканата от съня коса, но усещаше воднистите очи, които се бяха втренчили в нея. Тя нахлузи обувките си и хвърли око на часовника върху камината. Току-що бе започнал обедният час, тя значи бе спала само няколко минути. Рурк трябваше да дойде всеки момент, за да оправя вратата.

— Не зная какво има да обсъждаме, сър Гейлърд — рече Шана презрително, докато сгъваше одеялото и го поставяше на края на леглото. Ако този негодник има намерение отново да я ухажва, щеше бързо да го пресече. Тя не изпитваше и най-малкото желание да слуша любовните обяснения.

— Ах, моя чаровна лейди Шана. — Билингсхъм се облегна на креслото, постави върховете на пръстите на ръцете си един срещу други и така направи куличка на корема си. — Ледената царица! Недосегаемата! Съвършената жена! — Ехо отекваше в смеха му. — Но не съм безупречна. Мила моя, вие сте използвали лъжи и измами и сега идва време да се изкупи вината. Дойде денят, в който е падежът на полицата.

— За какво говорите всъщност?

— Естествено, за вашия брак с Рурк. Вие сигурно не искате никой да научи за това?

Шана се слиса.

— Сър, искате да ме изнудвате ли?

— Не съм, мадам — поясни той, а погледът му я следваше с незадоволена жажда, когато тя отстъпи малко пред него. Гейлърд се изправи и се насочи с привидно отпуснати крачки между Шана и вратата. Тогава се обърна внезапно и зае едно глупаво положение, което трябваше да му придава превъзходство.

— Не кроя такава подлост — ухили се той. — Необходима ми е вашата подкрепа — а вие имате нещо, за да ми се отплатите. Ако може да убедите Бошан и баща ви, че е много мъдро да инвестират в моята корабостроителница, няма да кажа нищо за брака с това момче Рурк, няма да уведомя и службите, че вашият съпруг е избягал убиец.

— Откъде знаете това?

— Ралстон, този глупак, ми довери тайната си на „Хамстед“, че е закупил един убиец от затвора и че същият е Джон Рурк. Познавам

много добре документите по делото на баща ми. Естествено, убиецът тогава се е казвал още Рурк Бошан. За мен естествено бе загадка, как се е осъществил бракът ви с този подлец. Доколкото зная, мъжът е бил обесен и когато се представихте за вдовица, се учудих, тъй като от документите на баща ми излизаше, че Рурк Бошан е бил ерген. Така, не бях виждал никога Рурк Бошан, изобщо не ми минаваше през ума, че той и Джон Рурк са едно и също лице — докато мистър Ралстон не ми изясни случая. В затвора се оженихте, нали?

Шана кимна бавно.

— Да предположим, че приема вашето желание — какво възнамерявате да направите?

— Ще замина обратно за Лондон, естествено, и ще си гледам работата.

— В Лондон значи, казвате. — На Шана й просветна. В началото тя искаше да изложи този мъж, но сега реши да задоволи още любопитството си. — Струва ми се, сър, че сте притеснен финансово. И въпреки това водите много разточителен живот. И сте добър приятел на Ралстон. Взехте ли на заем пари от него?

— И какво от това, мадам? — отвърна той раздражено. — Какво ви засяга това?

— Естествено, нищо. — Шана се усмихна, за да разсее недоверието му, и продължи, като че ли не я засяга нищо. — Само заради това, че притежава един хубав пръстен, че го притежава срещу дължима сума.

— Ах, така ли — рицарят бе облекчен. — Всичките ми скъпоценности и парите ми се намираха в багажа, който бе отплувал предварително за Ричмънд. Поради това взех от Ралстон неколкостотин лири назаем; в Ричмънд му се разплатих. Не е голяма тайна, както виждате.

— А пръстенът? Как го получихте?

Очите му се свиха малко.

— Дадох на един шотландец пари, а пръстена взех като залог.

— Струва ми се, че много пари се дават на заем по света.

— Може и да е така. Но какво ви засяга вас този пръстен, мадам?

— В гласа му прозвуча недоверие.

— Съвсем нищо. Интересува ме нещо повече — промени тя веднага темата на разговора. — Как научихте за брака ми с Джон Рурк?

Тъй като навярно вие сте този, който го подшушна на Ралстон. На много хора бе известна една или друга част от тайната, но много малко знаеха всичко. Но искам да гадая кой...

Студ пропълзя по жилите ѝ, тя пристъпи към прозореца и дръпна пердетата настрани, ярки слънчеви лъчи нахлуха в стаята.

— Само Питни знаеше всичко — продължи тя. — Да, и Мили. Но в Питни имам пълно доверие, значи може да е само Мили. Бедната Мили... и беше бременна... — Шана отправи очи към Гейлърд. — Рурк не можеше да се ожени за нея и тогава тя, изглежда, се е обърнала към друг... — Тя спря и отвори широко уста, като че с един замах се нареждаше цялата мозайка на картината — в картина на ужаса. — Вие сте бил — задави се тя. — Вие... и Мили! И това момиче сте убили!

Очите на Гейлърд се свиха до малки процепи, а Шана осъзна моментално в каква смъртна опасност се намираше. Трябваше да избяга, иначе нямаше повече спасение. Тя се спусна към вратата. Гейлърд я хвана без усилие, а дългите му кокалести пръсти сграбчиха здраво ръката ѝ. С отвратителна ругатня я издърпа обратно и я захвърли на леглото. Той се изправи огромен пред нея, олюля се над нея, като че всеки момент щеше да падне върху ѝ.

— Да! Мили! — подигра се благородникът. — И не си въобразявайте, че сте прекалено знатна, за да не можете да споделите съдбата ѝ. Дръжте си езика, милейди!

Той извади изпод жилетката си дебел камшик за езда и многозначително удари с него по ръката си. Шана видя дългите синини от камшик по малкото тяло на Мили и раните, които имаше Атила по ноздрите си. И сдържа езика си.

Гейлърд започна да се разхожда насам-натам из стаята, но внимаваше пътят към вратата да не е свободен.

— Да, Мили! Мръсницата безделница! Дъщерята на рибарката! Ха! Забременяла и ме смяташе за добра стръв. Но тук се бе излъгала, о! Охо! На колене ме молеше за милост, кълнеше се, че никога няма да каже думичка. Е, аз се погрижих да бъде така!

На Шана ѝ се повдигна, като си представи Мили, която под жестоките удари на бича бе молила за младия си живот. Това бе луд човек! Той би я убил, без да му трепне окото. Без съмнение жената в Лондон също тежеше на съвестта му, понеже му бе пречила. На Шана

й стана ясно, че сега тя стои на пътя на благородника. Тя трябваше да направи нещо, да каже нещо, за да го отклони.

— Баща ми още... — започна тя колебливо.

— Баща ви! — изплю се той. — *Лорд Трейхърн!* — извика той презрително. — Един мъж с най-долен произход! Син на уличен крадец! Измет на крадци! Как мразех да искам пари от него. Към Него! Гешефтарят, който ограбва законното богатство на благородниците, който ограбва къщите и земите на аристократите, понеже възмутителните му искания са неизпълними. Пред когото са принудени да лазят на колене благородни лордове и графове. Смели мъже, които биха могли да променят съдбата на Англия, трябва да се кланят на един гешефтар и да молят за пени!

Разярена, Шана пристъпи да защити баща си, един убиец не можеше да си позволи да очерня баща й!

— Баща ми никога не е мамил! И ако хора, които търгуват с него, са стигнали до просешка тояга, било е, само защото са били глупави!

— Чичо ми сигурно би бил на друго мнение — възрази й благородникът високомерно. — Трябваше да припише цялото семейно състояние на баща ви, защото така искаше съдът. Мисля, че баща ви сега го нарича свое полско имение. Но наистина е благородно от ваша страна, уважаема Шана, да защитавате баща си така ревностно. След като самата имате толкова грижи. Твърде много знаете, за да ви оставя на свобода.

Той спря замислено и се почеса с камшика по брадата.

— Какво да правя сега? Трябват ми парите на баща ви, но не мога да ви пусна да избягате, за да раздрънкате измислиците си. А вашето любопитство за пръстена? Кажете, защо ви се наби така в очи?

Той постави крака си на леглото, подпря лакът на коляното си и се вторачи в Шана.

— Ах, това беше само — сви Шана рамене и придоби невинна физиономия, — защото изглежда ценен и вероятно защото надминава възможностите на Ралстон.

— Женски глупости! — отклони Гейлърд. — Затова имам малко време и още по-малко търпение. — Той вдигна ръка, цапардоса я по лицето. Силата на удара я хвърли на леглото, зави й се свят.

— Следващия път — изфуча сър Гейлърд, — когато ви поставя въпрос, се постарайте да дадете по-убедителен отговор. И така, каква е

истината за пръстена?

— Той принадлежи на Рурк! — изсъска му тя в лицето. Тя подпря глава на лакътя си и опипа с другата си ръка бузата си. Устните ѝ бяха бледи.

— Сега е вече по-добре, мила моя. Тогава вашият Рурк значи ме подозира в убийството на оная мърша в Лондон? И изобщо не иска да повярва, че имам този пръстен от някакъв шотландец? Не, не, не ме лъжете отново! Не казахте ли току-що самата, че съм бил убил Мили? И сигурно е говорил на баща ви за това... е, добре. Маскарадът свърши. Нека бъде така! И без това отдавна ми омръзна да играя заради вас ролята на оглупял благородник.

Шана разбра бързо, че изразът на лицето ѝ отново я бе издал.

— Ах! Погледнете се само! Преструвате се на изненадана, уважаема госпожо? — присмя се той и фъфленето изведнъж изчезна от гласа му. — Беше ми свършено ясно какво удоволствие биха изпитали такива дребни души като вас пред карикатурата на рицаря на печалния образ. Въпреки това ме огорчава, че именно вие, мадам, така бързо приехте това за истина.

На това Шана отвърна с изпълнен с омраза поглед.

Гейлърд отиде до креслото и взе мускета. Шана се учуди.

Тя позна оръжието. То принадлежеше на Рурк, той го бе носил в обора, преди същият да бе запален.

— Правилно виждате, мадам — ухили се сър Гейлърд. — Това е оръжието на господин съпруга ви. Взех си го от обора, след като го проснах. Щях да му светя маслото, преди да го подпаля. И не беше ли хитро, като го подмамах с цвиленето на Атила да излезе от къщи? Ако бях действал по-умно при първите два опита за убийство, отдавна да съм го отстранил от пътя си. Но тогава още не знаех, че е женен за вас. Аз седях с Мили горе в сеното и ви видях двамата долу как се любехте. Тогава ми стана ясно, че трябва да умре, тъй като явно бяхте влюбена в него, а това пречеше на моите планове за женитба. А трябва да знаете, че аз наистина се нуждаю от парите на баща ви. Нямаше да се отърва така за дълго от моите кредитори, ако не бях намерил тогава в стаята на това момиче — вие вече знаете, тази от Лондон — истинско съкровище. Глупавата гъска искаше да ми отмъкне няколко монети, а аз няхах нищо, с което да ѝ затворя устата. Тя си заслужава смъртта.

Гейлърд издърпа от скрина един дълъг шал и грубо я издърпа на крака. Тя го ухапа за рамото толкова силно, колкото можеше, но изглежда, не беше достатъчно силно, тъй като той почти не се раздразни.

— И никакъв звук, мила моя! — предупреди я той. — Имате късмет, че още ми трябва.

Той ѝ изви ръцете на гърба, завърза ги здраво, като се втренчи през раменете ѝ в корсажа ѝ.

— Бъдете послушна, съкровище мое! — Той сграбчи гърдите ѝ и опипа тялото ѝ. Шана отвори уста, за да извика, но в този момент той ѝ напъха ленена кърпа между зъбите. Тя се опитваше отчаяно да изплюе сухата ленена кърпа, но той ѝ върза устата с втори шал и го завърза отзад на врата ѝ. Той претършува скрина ѝ, докато намери едно тежко наметало, което ѝ хвърли на раменете. След това метна пушката на лявото си рамо, а с дясната ръка извади пистолета от колана. Това оръжие той опря под наметалото в ребрата ѝ. След това я хвана с другата ръка за косата и я задържа, докато тя започна да вие от болка. — Само да не решите изведнъж да ме напуснете, дете мое — смееше се той.

Така той я придържа през помещението до писалището. Като държеше все още с лявата ръка здраво косата ѝ, той постави там пистолета, грабна лист хартия и потопи перото в мастилницата. Тогава започна да пише:

„От фамилия Бошан и от Трейхърн изисквам с настоящето по 50 000 лири. Следват подробни указания“.

Като подпис постави едно украсено „Б“, което завършваше с изкусно завъртяна опашка. Той се изсмя, пъхтейки, захвърли листа към леглото, взе отново пистолета и поведе Шана навън през коридора.

Едва стигнал до стъпалото на стълбата, той блъсна Шана към стената и постави пистолета на гърлото ѝ, за да се увери, че ще мълчи. Той се взря в ъгъла на входното помещение. В този момент долу се отвори врата, един слаб мъж с червеникава коса влезе и направи крачка настрани, за да мине Рурк. Ръцете на Рурк бяха пълни с

инструменти и всякакви дървени трупчета. Червенокосият затвори вратата след Рурк и му помогна да постави товара си в ъгъла.

— Между впрочем, името ми е Джеймс Конърс, сър — каза чужденецът. — И търся мистър Питни.

Шана видя как уплашено се напрегна Гейлърд, когато червенокосият каза името си.

— Мистър Питни е тук, вътре — каза Рурк и поведе мъжа в салона.

Входното помещение бе вече празно и Билингсхъм поведе заложничката си по стълбите надолу, като я пусна да върви след него, а той самият се притискаше до стените. Размахваше пистолета си, като че го заплашва цял вражески свят. Шана се блазнеше от мисълта да избяга с неразумно смел скок, но Гейлърд я стисна още по-здраво за косата и изви болезнено главата ѝ настрана. През затворената врата достигна гласът на шотландеца.

— Но не, аз нямах никаква причина да убия момичето си. Не знам кой го е сторил. — Шотландецът замълча, друг говореше неразбрано, след това отново се дочу шотландецът с високия си глас и натъртено „р“. — Не, не беше този там. Мизерникът, когото преследвах, бе по-едър и по-дебел. Но трябва да е тук, подлецът му, проклетник такъв. Моля за извинение, госпожи, нямате ли още един мъж вкъщи? Толкова голям приблизително. — Навярно показваше с ръце колко голям. — Така едър, като мистър Питни, бих казал. Изглеждаше като конте, облечен беше като лорд, имаше перо на шапката си. Каза, че бил рицар на кралството.

— Сър Гейлърд Билингсхъм! — се чу изпръхтяването на Рурк.

— Точно така! Това бе името! — извика шотландецът. — Сър Гейлърд Билингсхъм!

Шана искаше да се откопчи от силната хватка на Гейлърд, той обаче вдигна пистолета, за да я удари. Съвършено нелюбезно блъсна Шана напред, покрай стълбите, към задната част на къщата. Гейлърд бе подбрал хитро времето, когато прислугата бе заета в кухнята с подготовката на обяда, така че беше много лесно да се мине незабележимо през задната врата. По-късно достигнаха до жив плет, който водеше до изгорелия обор. Гейлърд накара отвлечената да прескочи оградата, след това я заблъска към малка горичка.

Под дърветата вече ги чакаха Джезабел и един кон от конюшната на Бошан. Оседлан бе само конят на Бошанови. Върху Джезабел всъщност имаше покривало, което Гейлърд ѝ бе хвърлил на гърба и го бе завързал с връв, на която висяха и две торби с провизии. Шана едва бе поела малко въздух под кърпата в устата си, но без да се трогва от това, Гейлърд я хвърли върху кобилата и с ремък завърза краката ѝ под корема на коня. След това се дръпна малко назад и огледа делото си.

— Не е обичайният комфорт, мадам — изсмя се той без капка хумор, — но е съвсем уместно.

С оръжието в ръка отвърза с другата ръка ръцете ѝ от гърба, за да може да ги върже отново отпред. След това пхна между пръстите ѝ кичур от гривата на кобилата.

— Дръжте се само добре, мадам. Ако паднете, би ме заболяло сърцето, вас естествено също, макар и на друга част от красивото ви тяло.

Той се засмя на остроумието си, след това се метна на седлото на другия кон, и то с небрежното умение на опитен ездач — наистина съвсем различен от това, за което се бе представял досега. Джезабел нямаше юзда, само юлар; Гейлърд обви края му около ръката си, след това смуши коня си в хълбока и така започна ездата на Шана към неизвестността.

Шана гледаше безпомощно през раменете си назад. Страх разкъсваше и малкото смелост, която все още беше запазила. Господарската къща с нищо не показваше, че са забелязали отвлечането ѝ, всичко бе тихо и мирно, поради което надеждите на Шана да избяга от този луд се изпариха бързо. Струваше ѝ се, че ако би искал да я изнасили или да я убие, нищо на света не би могло да му попречи. Тя му бе в ръцете така, както жената в Лондон, или Мили на Лос Камелос.

Не зависеше от нея да забави бягството им, но Шана бе решена да изчерпи и най-малката възможност.

Прекошиха широка поляна. Гейлърд наложи див галоп и целта му бе високият дъб. Шана буташе кобилата с колената си първо от едната, след това от другата страна, все още с надеждата, че ще може с тази хитрост да спечели време. Конят пръхтеше и се вдигаше на предните си крака поради тази необичайна обноска и макар че Шана не постигаше никакво забавяне с това, то поне бе удовлетворена, като

виждаше как се изпъва до граница на търпимост юларът в ръката на Гейлърд.

Гората обграждаше сега похитител и похитена. Шана позна пътеката, която едва вчера я отведе към котловината при хижата на Рурк. В свитото ѝ сърце мъждукаше надежда, че Гейлърд не предполагаше, че мястото, където смяташе да завлече плячката си, е възможно най-несигурното.

Дълбоко в гората, щом започна изкачването, Гейлърд спря. Той доближи коня си до този на Шана и извади кърпата от устата ѝ. Шана се изплю, за да освободи устата си от противния вкус на ленената кърпа.

— Сега може да викате, съкровище, колкото си искате. Толкова дълго и толкова силно, колкото желаете — изсмя се той. — Тук няма да ви чуе никой. А освен това естествено не ми беше приятно да знам, че красивото ви лице се крие още зад тази кърпа.

— Радвайте се, милорд — каза Шана, усмихвайки се любезно, — вашият край наближава. В утробата си нося детето на Рурк и той ще ви преследва до смърт. И други мъже преди вас, които искаха да ме отнемат от него, не надживяха с много престъплението.

Гейлърд я погледна изненадано в лицето, след това се засмя пъшкайки.

— Вие носите детето му. Колко трогателно. Но смятате ли, че това ще промени намерението ми. Мислете каквото искате, мадам, но внимавайте. И преди всичко, съобразявайте се с настроението ми, тогава може би ще се отървете. Никой не ни преследва. И никой не знае по кой път сме тръгнали.

— Рурк ще дойде! — Убедената усмивка на Шана не се промени.

— Рурк! — изпуктя презрително Гейлърд.

Той сбута коня си напред и се помъчи да тегли кобилата по-бързо нагоре. С коленете си обаче Шана непрекъснато нареждаше на кобилата да спира. Беше едно боричкане, подобно теглене на морско въже. Напредваха много бавно. А тайното злорадство помагаше на Шана да забрави миговете на страха си.

Майорът скочи и попита почти ядосано:

— И как така сте толкова сигурен, че сър Гейлърд е този, който е убил жена ви?

Джейми Конърс изведнъж загуби самоувереността си.

— Е, аз... — и се обърна към Рурк.

Рурк разбра, че той самият е причината, поради която човекът не иска да говори.

— Не се стеснявайте, говорете открито, човече! — напираше Рурк. — Достатъчно дълго чакаме. Няма да предявя обвинение срещу вас, майорът е съгласен с мен, че вашият разказ ще доведе до изясняване на още по-голямо престъпление — едно злодеяние, което и вие бихте искали да се преследва.

— И така — започна Джейми бавно, — жена ми и аз си бяхме измислили една малка хитрост. Тя се държеше любезно с мъжете и ги водеше в стаята си, след това им сипваше тайно един прах в чашата. И щом мъжете задрямваха, ние им пребърквахме джобовете. Никога не взимахме много. Оттук малка торбичка, оттам някакво бижу. Насилие — побърза той да прибави — никога не сме използвали.

— Но как така знаете, че е бил сър Гейлърд?

— Веднага ще стигна дотам. И идва този момък — той кимна към Рурк, — и заспива в леглото й. Отмъквам му кесията и някои други неща и заключвам всичко в нашето ковчеже. Ние всъщност пестяхме, за да се върнем в Шотландия. И почти бяхме събрали достатъчно. Сега, разбира се, изчезна всичко. Не му стигна, че я уби — открадна и нашите спестявания, спечелени с упорит труд. — Шотландецът съвсем явно имаше трогателно наивна представа за чужда собственост.

Рурк извади пръстена и го показва на шотландеца.

— Ще познаете ли това отново?

Джейми гледа Рурк дълго. Накрая даде колебливо сведение.

— Да, да — него тя ви го взе. Вие го носехте на верижка на врата. Моята жена, Бог да я прости, намери това нещо за много хубаво. Такъв красив пръстен тя самата не притежаваше. Добра жена беше тя, трудолюбива и вярна. — Той се изсекна високо и си избърса носа с долната страна на ръката. — Тъгувам за нея. Честна. Такава няма да намеря никога вече.

— Стигнете най-после до сър Гейлърд — напомни му майорът грубо.

— Стигам! — каза шотландецът печално. — Веднага! Имайте само малко търпение. И така, момъкът лежи в кревата, ние сме прибрали нещата и сме ги скрили. Изведнъж се чука на вратата. Но сега има нещо друго! Не трябва да ме видят. Защото имаме и втора хитрост, с която действаме, за да изкопчим от по-заможни господа малко пари, като им кажем, че детето е тяхно и като ги заплашим, че ще кажем на семействата им. Със сър Гейлърд постъпихме точно така. Първо, той страшно се ядоса, сър Гейлърд, когато жена ми му каза, че ще каже на баща му, който е толкова високопоставен лорд. И така, сър Гейлърд седи пред вратата и иска да говори с жена ми. Аз изчезвам долу отпред през вратата и отново в кръчмата, където си поръчвам на тезгяха една или две бири, тъй като трябва да чакам, докато си излезе отново сър Гейлърд. Е, да, той идва най-накрая. Виждам го и до днес, нахлупил голямата си фина шапка ниско над очите, за да не го познае никой в кръчмата, него, финия господин. Чакам още малко, докато изпия бирата си, след това излизам и се вмъквам отново в стаята на жена ми. И я виждам, че лежи, навсякъде кръв, тя е мъртва. А мистър Рурк лежи все още там, в леглото, мълчи като риба, не беше помръднал нито един негов мускул, откакто бях излязъл. Той лежеше под завивката, жена ми беше хвърлила още една завивка отгоре му, за да не го види сър Гейлърд. Но какъв е този благородник, който намерил нашето ковчеже и просто си го отнесъл след всичко това, което ни стори. Вътре имаше малко състояние, мога да се закълна. И всичко, което ми бе останало, имах от кесията на мистър Рурк.

Рурк се засмя мрачно.

— И това също беше едно малко състояние!

Шотландецът поклати глава.

— Беше ми страшно необходимо. Трябваше да преследвам лорда. И за това отиде всичко. Държах под око багажа му, преследвах фрегатата, с която отплава от Лондон.

Старият Джордж Бошан хвана майора за ръката.

— Що се отнася до мен, чух достатъчно. Смятам, че ще поставите стража около къщата. Сър Гейлърд несъмнено ще се върне скоро. Ако не се върне, трябва да го потърсим.

Рурк тръгна към вратата.

— Моля господата да ме извинят, на първия етаж трябва да оправя една врата. — Той събра инструментите и дървените парчета, а

милите братски закачки на Натаниел го следваха по стълбите нагоре. Рурк влезе на пръсти през полуотворената врата, за да не събуди Шана. Той остави инструментите си на масичката и хвърли поглед на леглото.

А то бе празно.

Погледът му прелетя през стаята и отново обратно към леглото, но писалището с хартията му бе убягнало. Рурк се приближи и в следващия миг яростният му вик огласи цялата къща. Той се спусна по стълбите, вземайки по три стъпала наведнъж, нахлу в салона и хвърли в скута на Трейхърн смачкания лист.

— Той я е отвлякъл! — крещеше той, почервенял от яд. — Подлецът ми е откраднал моята Шана.

Гласът на мисис Амелия, твърд и заповеднически, успокои вилнеещите му сетива.

— Рурк! Стегнете се! Така няма да успеете да помогнете на Шана.

Рурк поклати глава, като че да се съвземе, и сега забеляза, че Натаниел бе стиснал ръката му, докато баща му вземаше от вече не така непокорните ръце оръжието, към което бе посегнал лекомислено. Той се върна към действителността и макар че факелът на яростта му бе изгаснал, в стомаха му гореше все така леден огън.

На Питни, който го наблюдаваше, Рурк напомни жаден за мъст хищник; Питни бе във висша степен облекчен, че дивата ярост този път не бе отправена към него, защото сега беснеещият Рурк не бе окован. Глупакът, който бе разбудил този лъв, би направил добре, ако си плюе здраво на петите.

Трейхърн гледаше мрачно листа хартия в скута си.

Питни стана от креслото, застана зад Трейхърн и зачете зад раменете му. Докато той кършеше напрегнато ръце, гласът му проеца в напрегнатата тишина.

— Това тук, долу — той посочи към подписа на сър Гейлърд Билингсхъм, — вече съм го виждал.

— Естествено, че сте — сдъвка го Трейхърн с необичайна строгост. — Всичките му носни кърпи, ризите му носят този знак, всичко, на което може да се постави „Б“, като Бастард!

— Не! Не! — изпъшка Питни. — Имам нещо друго предвид. „Р“-то на Мили! Това не бе никакво „Р“! Та момичето не можеше нито да

чете, нито да пише, и е нарисувало в пясъка, колкото е могло, каквото е видяло. Едно „Б“ с опашка надолу. Билингсхъм!

Трейхърн взе листа и го размаха пред майора.

— Вашият рицар е убил Мили!

— Ако разрешите, сър — отвърна майорът студено, — той не е моят рицар.

— Ще видите! Ще видите! — беснееше червенокосият шотландец. — Ще направи с малкото ви момиче точно това, което направи някога с моето! С проклетия си камшик и проклетия си юмрук!

Старият господин Джордж хвана пистолета си, Питни го последва, но преди да са се въоръжили другите мъже, външната врата се хлопна след Рурк. Ралстон още седеше нерешително, но Трейхърн, който се бе замислил мълчалив в креслото си, се изправи сега на бастуна си.

— Ако си мислите — изфуча той, — че ще остана тук при жените, то сте се излъгали! — Той направи две крачки с бастуна, след това го захвърли на пода и забърза след другите, без да обръща внимание на превързания си крак.

Старият мистър Джордж стигна до конюшната, когато Рурк разпитваше вече сержанта от вахтата.

— Конне, човече! — крещеше Рурк нетърпеливо. — Взимал ли е някой конне?

— Само сър Гейлърд, сър — объркано даде сведение сержантът. — Малко преди обяд беше, когато дойде и нареди да му се оседлае един кон — каза той. — Аз му го оседлах. След това взе малката кафява кобила, тази с белезите, нали я знаете, сър? Каза, че трябвало нещо да се закара някъде. Каза също, че имал разрешението на милостивия господин — прибави сержантът малко предизвикателно.

— Добре, сержанте — успокои го Джордж Бошан. — Никой не ви упреква.

Възбуденото цвилене и тропот на копита накара мъжете да заобиколят. Атила тъпчеше на едно място, изправяше се на задните си крака и пръхтеше на място.

Джордж посочи с палец жребеца и попита сержанта:

— Какво му е на животното?

— Не мога да кажа, сър — сви рамене сержантът, — неспокоен стана, още като дойде сър Гейлърд, и стана още по-зле, когато взеха кобилата.

Джордж погледна сина си, вдигна вежди и двамата мъже си размениха многозначителни погледи. Рурк се спусна и разтвори широко вратата на конюшната, докато бащата отиде към мястото на Атила и махна на мъжете, които стояха наоколо, да освободят пътя. Джордж издърпа резето, махна решетката и — Атила като видя вратата отворена, се втурна.

От копитата му изскачаха искри по настилката. Но на портата на обора стоеше Рурк, готов за скок, и щом гордият жребец притича край него, Рурк прокара като стрела ръка в развятата му грива и полуповлечен, полу под пружиниращата си сила се метна на гърба на Атила. Атила се изправи на задните си крака, опита се да се освободи от неочакваното си бреме. Но Рурк го притисна с колене и изсвири пронизително с уста. Конят позна ездача си, разбра също, че ще преследват един и същ дивеч, и изхвърча. Зад тях, скоро далеч след тях, Джордж и майорът даваха заповедите на хората си.

Атила обиколи господарската къща в стегнат тръс, премина през портата до изгорялата конюшня. Рурк го остави на воля, само се държеше здраво за гривата му, но не го направляваше. Преминаха през малка горичка, на поляната благородният кон спря, отметна глава и задуши във въздуха — и ето че се понесе, а копитата му чаткаха като чукове. Преминаха през гъсталаци, стигнаха до пасбището, прелетяха нататък като вихър. Мирисът на Гейлърд бе гореща следа в ноздрите на Атила — но още по-горещ бе мирисът на кобилата. Високите дъбове прелитаха като кафеникаво мъгляви сенки, ето че бяха вече на пътеката и Рурк видя пътя, който трябваше да следват. От тук нататък Рурк направляваше жребеца, а Атила остави да го водят, защото бяха двамата едно, двамата имаха една и съща цел.

Гейлърд направи тъжна гримаса, когато хвърли поглед назад към Шана. Безпокоеше го държанието на това момиче, нейната самонадеяност. Той искаше да я види покорна, смачкана от страх. Той отстъпи назад, за да може да язди до нея. Конете вървяха в крак. Шана

чувстваше малката кама на крака си. Ала не смееше да я вземе. Но този момент сигурно щеше да дойде.

Гейлърд се опитваше да я вразуми.

— Не съм жесток, мадам, а вие сте извънредно красива. Трябва само да ми окажете малко благоволение и тогава ще видите, че и моето сърце е милостиво. Не искам нищо повече, освен това — да споделя с вас един миг на наслада.

— Наслада би била за мен, сър — подигра му се нежният ѝ глас, — да не ви видя никога повече.

— Нахалница! Вие сте безпомощна! — крещеше той и се изправи на стремената. — Вие сте в моите ръце и ще правя с вас това, което искам!

Шана прикри ужаса, който я обзе, и се изсмя презрително.

— Как ще стане това, господине? Във влажната гора? Ще си изцапате одеждите.

— Никой няма да дойде, за да ви спаси! — беснееше той.

Тя каза нежно, като на болно дете:

— Рурк ще дойде!

Гейлърд се заклани с пистолета пред нея:

— Тогава ще го убия!

Страхът, който изпитваше, почти надделяваше и тя заговори, само за да не се разтрепери устата ѝ:

— Разказах ли ви вече, сър, че Рурк е прекарал доста време при диваците, че е научил техните хитрости, техните трикове? Той е спечелил дори тяхното уважение. А тогава е бил още почти дете. А казах ли ви също така, сър, че може да броди като сянка през горите, без да помръдне и едно листенце? Разказах ли ви, сър, че е отличен стрелец? А когато е раздразнен, удря като дивак наоколо си. Наистина — той е дивак! — Тя се изсмя с глас. — Пиратите биха могли да ви го потвърдят — ако бяха останали живи. Даже те се страхуваха от него. Знам със сигурност: Рурк ще дойде.

Думите ѝ бяха изречени почти като шепот, но ядосаха благородника още повече. Той дръпна, ругаейки, юздата, кобилата се изправи на задните си крака. Шана с огромно усилие се задържа на гърба ѝ, като луда се вкопчи в гривата на коня. Пред хижата Гейлърд дръпна конете назад, те спряха в галоп и кобилата едва не се прекатури. Гейлърд успокои конете и слезе. Той развърза торбата с

провизиите и я хвърли в хижата. След това си разтърка краката, изпъна мускулите си, протегна се и едва след това благоволи да се погрижи за Шана. Развърза първо въжетата на единия крак, след това приклепна под кобилата от другата страна, за да освободи и там крака. Но се бавеше, а пръстите му заопипваха по безсрамен начин нежния ѝ глезен и се насочиха по-нависоко. Шана затаи дъх. Всеки момент щеше да открие камата.

Изведнъж двамата дочуха тропот на копита в изхода на долината. За миг между дърветата проблеснаха сивият жребец и тъмнокафявият ездач. Сърцето на Шана възликува, сълзи на радост замъглиха погледа ѝ. Но тя се бе зарадвала твърде рано, защото Гейлърд грабна пушката. Той се засмя вътрешно, когато опъна ударника и праметна пушката на седлото на коня си. Взе на мушка мястото, където свършваше пътеката в последния завой.

Във всеки случай той обърна гръб на Шана, а това бе една от много грешки, които бе допуснал в живота си. Когато копитата ехтяха по-близо и ездачът бе стигнал почти на завоя, Шана повдигна крак и с всички сили ръгна кобилата в слабините. Като изцвили високо, Джезабел се опита да отбегне удара и при това движение Гейлърд попадна без дъх между двата коня. Мускетът отхвъркна във въздуха като изпусната стрела и падна, описвайки широка дъга в храсталака — точно в момента, когато Рурк галопираше на гърба на Атила по завоя.

Кобилата почувства силен удар между ребрата и се изправи на задните си крака, Гейлърд залитна между двата коня и се опитваше да си поеме въздух. Той погледна нагоре и видя огромен сив жребец, с червени очи, издути ноздри, прилепнали уши, устремен към него. Този беснеещ кон бе възседнат от един мъж, който му се стори като всяващ ужас дух на отмъщението.

Гейлърд забрави за пушката си. Железният юмрук на страха обхвана гръбнака му. Той издърпа брутално Шана от кобилата, избути я към хижата, блъсна я вътре. Шана беше все още с вързани ръце, тя се олюля по пода и падна на леглото. Гейлърд скочи веднага след нея в хижата и затръшна вратата. Той тъкмо искаше да грабне тежкото резе, когато цялата врата заедно с пантите и ключалката изскочи от рамката и полетя с трясък върху него.

Рурк бе скочил от коня с краката напред и в отскока му имаше още част от скоростта на галопа. Краката му бяха полуизтръпнали, но

той се претърколи през рамо, скокна и бе готов за бой.

— Елате тук, подлецо! — просъска той. — Ако желаете жена ми, ще трябва първо да ме убиете с голи ръце! Този път няма конюшня, която да запалите!

Гейлърд не бе мекушав мъж и сега се бореше за живота си. Той отхвърли тежката врата от себе си, скочи и попипа с ръка за пистолетите си, които вече ги нямаше, защото бяха въвн под копитата на конете. Благородникът едва-що бе осъзнал тази загуба, когато Рурк го нападна. В отговор на ругатнята на Рурк от устата на Гейлърд изхвъркна вик на ярост. Сега Билингсхъм най-сетне можеше да влезе в открит двубой с този роб, който му беше трън в очите още от първия момент. С тъп удар двамата мъже сблъскаха гърди в гърди, ръцете се вкопчиха една в друга, изпитвайки силата на противника.

Даже в справедливата си ярост Рурк бе озадачен от силата на противника си. През стиснатите зъби свистеше учестен дъх, жилите се изпъваха докрай. Гейлърд загуби пода под краката си, който се състоеше само от твърдо трамбована пръст. Бе изправен пред избора да отстъпи или да бъде хвърлен по гръб. Той се опита да се свие настрани, но Рурк не го пусна. Двамата паднаха с трясък на пода, вдигна се облак прах и Шана видя само вихър от разкривени ръце и крака.

Треперейки от ужасен страх, Шана повдигна полите си и потърси камата. Ръцете ѝ бяха станали почти безчувствени от въжетата, но въпреки това успя да извади камата от ножницата и да притисне дръжката между коленете си. Незабавно започна да трие въжетата на ръцете си в камата.

Двамата мъже се изправиха на колене. С главата си Рурк блъсна брадичката на противника и вкопчи ръцете си в гърдите му. В тази мечешка прегръдка гръбнакът на благородника едва не се счупи. Гейлърд изпъшка, но след това се изскубна настрани, бе се измъкнал от хватката. Отново паднаха един върху друг и изчезнаха в облак прах.

Гейлърд затършува с ръце около себе си — и изведнъж хвана едно дълго, твърдо, гладко рендосано дърво. На единия край имаше малко кожа, но той нямаше време да я маха. Изсмя се подигравателно, когато се изтърколи върху Рурк и му натисна дървото напреки на врата, притискайки го с цялото си тяло. Рурк успя да хване дървото, на врата и раменете му изпъкнаха мускули и жили като такелаж на кораб,

когато се бореше с всичката си сила да не го удуши дървото. Едва забележимо дървото се отмести малко и Гейлърд изкрещя разочарован. Коленете на Рурк притискаха стомаха на Гейлърд, това също помогна за намаляване на смъртоносния натиск. Рурк промуши крак под хълбока на рицаря и тогава нанесе удар, смъртният враг се преметна през глава и падна в прахоляка. В този миг Рурк изпусна дръжката, обвивката от кожа падна и тогава Рурк осъзна, че това бе топорът с двойно острие, който той иначе използваше за цепене на дърва.

Шана извика, Гейлърд изкрещя от радост и оправи брадвата в ръката си. Рурк подскочи и хвана една цепеница, точно когато благородникът тръгна към него, замахвайки с топора в кръг. Рурк трябваше да отстъпи крачка по крачка, с хълбока си блъсна масата — нямаше повече път назад.

С триумфиращ вик на уста Гейлърд замахна с двете ръце. Сърцето на Шана се сви, викът за помощ замря в гърлото ѝ, Рурк се притисна настрана, със заглушителен трясък тежката маса се разцепи на две. Гейлърд се опита да измъкне топора от останките на масата. Рурк му хвърли цепеницата към пищялите и сграбчи нова цепеница. Топорът замахна към долната част на тялото на Рурк, но той можа да отклони ударът с цепеницата и отново топорът полетя към него. Рурк скочи назад, краката му се препънаха в остатъците от масата, той падна на пода.

Ликуващият вик на Гейлърд завърши с мъчителен стон. Той успя да съзре само метален блясък, избягна го, колкото можа, но въпреки това върхът на малката Шанина кама достигна бузата му и той почувства парещо срязване, което разпори месото му до врата.

В кръвожадността си отново бе напълно забравил дамата, която всъщност не беше никаква дама. Ругаейки, Гейлърд замахна и Шана усети как политна във въздуха, а в един далечен ъгъл отхвъркна камата ѝ. Но когато Гейлърд отново замахна с топора, Шана вече бе отново на мястото си, ноктите ѝ се забиха в раменете му. Сега вече Гейлърд разбра, че трябва да се бие не само срещу лъв, но и срещу тигрица. Той я удари силно с костеливия си юмрук, улучи я по брадичката, Шана падна зашеметена на леглото, причерня ѝ пред очите.

Но този момент на непредпазливост по отношение на другия хищник му костваше топора. Див вик отекна в ушите му и оръжието му бе измъкнато от ръцете. Гейлърд се отдръпна и се подготви да

изживее последния си миг при проблясването на топора. И топорът наистина проблесна, но я нямаше адската болка, която да разкъса тялото му, тъй като горе, високо, много висока, блесна светкавица, и то с такава сила, че острието се заби до половината в гредата на покрива. Дръжката потрепери още малко, но бе извън обсега на ръцете му.

Облекчението на Гейлърд не трая дълго, тъй като скоро го притисна едно менгеме, което постепенно, но сигурно като смъртта, му извади въздуха. Той бе попаднал в убийствената хватка на бесен хищник, който нямаше милост, и го вдигна от пода с железни ръце. Повлечен напреки през помещението, той се удари в стената и веднага попадна под градушка от смъртоносни удари. А над себе си видя озъбено лице и златисти очи с тъмни очертания на раздирано от ярост лице, което предвещаваше вече само смърт. Удар след удар се сипеха върху му и с всеки удар грешното му тяло губеше по малко жизнена сила. Сега вече не страх от поражение сграбчваше душата му с черните си нокти, а страхът от смъртта. Той повдигна едната си ръка и плахо отвърна на удара, но това само подтикна съдията над него, който имаше опасност да стане и негов палач, да прибегне до още по-сурово наказание. Гейлърд се изтъркаля на пода, опита се да запази главата си с ръце и точно когато нов юмручен удар му смаза лицето, ръката му се изпълни с кадифе и коприна, размазаният му поглед смътно долови сред кръв и сълзи лицето на жена.

— Накарайте го да спре! — изхлипа Гейлърд. — Ще ме убие!

Шана все още се бореше със здрача, който бе зашеметил съзнанието ѝ, и през бученето в ушите ѝ тя долови далечно ругане, примесено със скимтящ плач. Тя поклати глава, за да разсее мъглата, смътно да разпознае контурите на жестокия свят, който я заобикаляше. Тя видя сър Гейлърд, който пълзеше по пода в краката ѝ, вкопчил се в подгъва на полата ѝ, който я молеше да му спаси живота. И изведнъж ѝ стана ясно. Това, което този мъж никога не пожела да даде на другите, сега трябваше да му бъде дарено — милост. Тя стъпи покрай лежащия благородник, хвърли се в ръцете на Рурк, скри мъстиящия юмрук в състрадателната си гръд.

— Рурк — молеше тя, — не му спестявайте срещата с палача.

Тя придърпа лицето на Рурк към своето, обсипа устните му с горещи целувки, докато стопи яда му и в него отново се върна любовта. И когато той я прегърна и я вдигна в дива, разкъсваща

прегръдка нагоре — тя знаеше, че е постигнала най-хубавата победа — победата над омразата.

Шана бе седнала на дънера пред хижата, а Рурк ѝ слагаше студена, влажна кърпа върху наранената буза, когато пред тях спряха конете си Натаниел Бошан и майор Картър. Гейлърд седеше в дъното на грубо одялана пейка, с добре завързани ръце и крака.

Ездачите огледаха картината, която се разкриваше пред погледите им. Старият мистър Джордж посочи разбитата врата и не можа да прикрие смеха си.

— Наистина, сине, имате странно отношение към вратите!

Поставиха Гейлърд на неговия кон, Шана бе вдигната от мъжа си на гърба на Атила, когото възседна и Рурк, за да яздят така по обратния път, жена му пред него, притискайки се в ръцете му. И за нищо на света сега Шана не би разменила мястото си. Но те тъкмо се бяха придвижили малко, когато откъм горската пътека се чу вик и към тях се приближи ездач на кон в най-див галоп. Всички спряха учудени, за да видят дали приключението няма да приеме сега нов обрат. Но от горичката се показва кранта в напреднала възраст с такъв разтропан ход, че ти ставаше жал за гръбнака на ездача ѝ. И не можеше да се каже със сигурност дали ездачът или конят пръхтят по-учестено, но наистина и двамата пръхтяха. Естествено Натаниел изпита съчувствие към новодошлия, скочи от жребеца си, за да помогне на изтощения от ездата Трейхърн да слезе. Смеейки се, старият мистър Бошан свали седлото от най-стария и мършав кон от конюшната си, който в този час си бе заслужил храната, която през последните седем години бе получавал по милост, и оседла за тъста на сина си Джезабел, която с лекия си ход обещавахе на нещастния ездач поне едно поносимо връщане обратно. Старата кобила, която сигурно също бе изтърпяла доста под тежестта на Трейхърн, бе изведена за ремъка на пасището с утешителни думи, където щеше да се възстанови от току-що преживяния на старини кошмар.

Над полето вече се здрачаваше, когато по-голямата част от компанията наближи най-после в добро настроение господарската къща. Правеха се, че не забелязват, че Атила бе останал зад всички други с двойната си тежест. Да, беше много съмнително дали от

четиристе ръце на двамата ездаци поне една искаше или пък бе в състояние поне от време на време да хваща юздите.

Сър Гейлърд Билингсхъм се радваше от сега нататък на гостоприемството на Бошан от едно не така уютно място. В една плевня имаше малко помещение, отделено с дъски, което се пазеше обичайно за диви, зли бикове и поради това бе подсилено с много здрави талпи. Тук бе подготвен за арестувания благородник доста проветрив подслон с маса и табуретка, с прясно сено и няколко одеяла. И въпреки че израненото му в двубой тяло не се възстановяваше така бързо, то, изглежда, високомерието му не бе изчезнало дори и под ударите на Рурк.

— Това е чудовищно! Да позорите така човек от моето съсловие! — вилнееше той зад решетките. — Не знаете ли, че само Великият трибунал на Негово Величество в Лондон има правомощията да съди рицар на кралството?

— Може и да е така — отвърна майор Картър, — но решението за това е от компетенцията на съда в Уилямсбърг.

— Не искам да знам за вашата недодялана колониална справедливост — изсъска Гейлърд Билингсхъм. — Баща ми ще се погрижи за това.

— Вероятно и това ще стане — каза майорът. — Лорд Билингсхъм наскоро пристигна в колониите, за да наложи на, както се казва, незадоволителното прилагане на законите тук по-строгия критерий на реда в родината. В момента той съди в Уилямсбърг и както изглежда, вашият случай ще е първият, който ще отсъди с цялата прокламирана от него строгост.

Гейлърд зяпна от ужас и очите му видяха една не много далечна, но твърде неясна картина на бъдещето.

— Знам, наричат го палачът Хари — промълви сър Гейлърд като в кошмар. Той вяло отпусна рамене, от лицето му изчезна всякакво високомерие, за пръв път той изглеждаше такъв, какъвто бе в действителност, жалък подлец.

Едва влязъл в господарската къща, старият мистър Джордж пристъпи към богато украсения с дърворезба скрин, в който имаше шишета с бренди, и си подслади душата с една стабилна глътка. Джеремая и Натаниел плътно го следваха, докато майорът и Питни помагаха на страдащия от болки по цялото тяло Трейхърн да седне в

мекото кресло. Орлан се отпусна в креслото, поклати смаяно голямата си глава, втрени се в оцветените от тревата, шумата и мъха зеленикавокафяви бинтове, които се веяха по краката му. Последни влязоха Шана и Рурк, все още плътно прегърнати, с горда радост по лицата, като че денят им бе донесъл само щастие и блаженство.

Викове на радост и смях ехтяха из цялата къща, докато се разиграха стените. И всички говореха един през друг, разказваха от начало до край какво бяха преживели, след това започваха отначало, докато всеки допринесе за изчерпателното описание на случилото се. Имаше ръкостискания, имаше потупване по раменете, вдигаха се наздравици.

Шана застана до баща си и мило го попита:

— Много ли ви боли кракът, татко?

— Не толкова, кракът, детето ми, колкото друга част — започна той, пъшкайки. — Ако не беше въпрос на живот и смърт, никой не би ме качил на кон, но следващия път вече няма да се качвам, даже и земята да се разтваря под мен. Сега не мога нито да седна, нито да стоя прав, трябва да си легна, за да оцелея.

Шана се закиска и не спря, макар че гневът на Трейхърн се усили, когато погледна към нея.

— Ох, татко, и най-лошото е, че всичко стана заради мен!

— Ха! — Махна той с ръка, обърна се на една страна в креслото с надеждата, че така ще може да седи по-удобно, и погледна към Рурк, който застана до Шана. — Мен ме боли всичко, а тя се кикоти, като че не е наред. Внимавайте, синко, иначе ще ви изпрати и вас в гроба, след като ви изпие силите.

Рурк се засмя.

— Даже и да бях сигурен в това — за нищо на света нямаше да се спася.

Шана хвана ръката на съпруга си, стисна я влюбено, след това седна на облегалката на креслото при баща си и го прегърна.

— Обкръжена съм от хищници! — засмя се тя. — От двете страни! Отляво дракон, отдясно мечка. Ще мога ли някога да престана да се страхувам от вашите нокти.

— Грижете се само да е винаги бременна, момчето ми — смееше се Трейхърн, а настроението му се подобри. — Иначе няма да имате

никога спокойствие. Направете ѝ колкото е възможно по-бързо следващото дете.

— Съвсем на същото мнение съм, сър! — каза Рурк и ѝ се усмихна, погледите им се сляха в съюз, който не се нуждаеше от думи.

Рурк стоеше до прозореца, гледайки как нощното небе прелива в дневен небосвод. Шана също бе будна. Той се върна при нея, вмъкна се под чаршафа.

— Студен сте — прошепна Шана.

— Стоплете ме — прошепна той и те отново се притиснаха един в друг.

— Ето че измина почти цяла година — измърмори тя.

— И с всеки изгрев — шепнеше той — идваше слънцето, което ни разделяше. Но това време вече отмина. Завинаги.

Настъпи миг на безмълвие. Чуваха как туптят сърцата им.

По пръстите му се плъзна къдрица, която се нави на ръката ѝ.

— Убих ли най-последения дракон, любима моя?

— Да сте убили моя дракон? Не искам да чувам повече такива нелепости! — Шана обви ръце около врата му. — Да вървят по дяволите лъскавите рицари в бляскавото им снаряжение! Елате, дракон мой, избълвайте огъня си и ми дарете топлина. За нас започва денят!

ЕПИЛОГ

Орлан Трейхърн седеше в църквата на Лос Камелос и се вслушваше в гласа на пастора от амвона. Но мислите на Орлан Трейхърн бяха далеч.

Самотен беше островът напоследък. Липсваше нещо. Животът следваше обичайния си ход; по-бавен, когато дойдеше обедната горещина; по-приятен, когато приближаваше реколта или сеч. Във всички мелници се въртяха колелата, цялото население на острова имаше дял в новото богатство, което се изливаше над малкия свят на Лос Камелос. Всичко бе така, както Орлан Трейхърн винаги си го бе мечтал, и все пак сега, когато бе постигнато, нещо не му достигаше.

Мислите на Орлан Трейхърн пътешестваха надалеч, към дъщеря му и зет му. Детето междувременно сигурно вече се бе родило, но сигурно щяха да минат няколко седмици, преди Орлан да получи черно на бяло радостната вест.

Той вдигна поглед към малкото маслено платно, на което бе нарисувана починалата му съпруга Джорджиана и което висеше над купените от него църковни пейки. Колко би се радвала Джорджиана. Тя сигурно щеше да заміне при Шана, за да седи до леглото и да ѝ помага в този труден, радостен миг. Той почти видя пред себе си търпеливия благ поглед на Джорджиана.

Само преди година той мислеше, че кръвта в жилите му е остаряла и слаба, но сега тя отново пулсираше по-бързо, с вихъра на младостта, когато се замисляше за богатството на новите пазари, които чакаха в колониите работливата ръка на опитен търговец. Все по-силно се надигаше у него желанието да се завърне на световните пазари с куп менителници в джоба и товар търговски стоки на кораба.

Мечтаеше да си проправи път със силни лакти през множеството, да се вслуша в езика на търговците, да чуе песента на наддаването и да усети как сърцето забива по-бързо в онзи напрегнат миг, когато ръкостискането подпечатва един договор. Искаше му се да

противопостави опита си на лукавите полуистини на продавачите, да измери собствената си хитрост с бдителността на търговците.

Дори Питни в последно време бе станал неспокоен, говореше често, че иска да напусне острова и да си потърси щастието в Новия свят. Не без основание Орлан Трейхърн предполагаше, че верният другар от толкова съдбовни години се е влюбил в широката земя, която бе опознал по време на пътешествието си, и че сега животът на острова му се струваше тесен и затворен. Преди, докато вървяха заедно към църквата, бяха съзрели кораб и Питни бе слязъл към пристанището, за да го посрещне — и тогава Орлан Трейхърн бе видял в очите му да пламва огънят на авантюризма.

„Да, боже мой, това наистина е изкушение“ — помисли си Трейхърн сега. — „И при всяко пътуване до колониите бих могъл да виждам внучето си.“

Погледът му отново се отправи към картината на Джорджиана.

— И със сигурност бих се връщал отново и отново тук, Джорджиана. Често. И винаги ще пазя свято спомените, чиито семена посяхме някога тук заедно.

Пасторът бе изрекъл последните думи от проповедта си и бе приканил енорияшите да се изправят и да изпеят един хорал — когато изведнъж замлъкна и закова безмълвен поглед във входа на църквата. Преди Трейхърн да успее да се обърне, той усети здравата хватка на една ръка на рамото си. Вдигна очи и погледна засмяното лице на Питни.

Трейхърн набърчи чело и направи физиономия, изправяйки се. Но още в същия миг внимателно му бе пхнато в ръката едно малко вързопче. Той едва успя да разпознае малката главичка, когато на другата му ръка се озова второ вързопче. Очите на Трейхърн местеха поглед от едното към другото, но и в двете той виждаше черна коса и зелени искри в малки, ясни детски очи.

Господарят на острова отвори широко и уста, и очи. Срещу му сияеше Шана.

— Момче и момиче, татко! — възкликна тя.

— Тази новина не можахме да поверим на никакво писмо! — засмя се Рурк. — А и без това отдавна ви дължахме едно посещение.

Орлан Трейхърн нямаше думи. Невярващият му поглед още веднъж се върна на близнаците и дори от това да зависеше животът му,

той не би могъл да намери думи, за да даде израз на ликуването си.

Той вдигна поглед към картината на стената. И със сподавен глас прошепна: „Повече, отколкото някога бяхме мечтали, Джорджиана. Повече, отколкото бяхме мечтали...“.

Издание:

Автор: Катлийн Удиуиз

Заглавие: Шана

Преводач: Колектив

Година на превод: 1993

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 1993

Тип: роман

Печатница: ДФ „Абагар“, Велико Търново

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Димова

ISBN: 954-455-011-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8534>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.